

אנקת אסיר

יומן הכלא של האסיר רבי שמואל קורנבליט

Digitized by Project Zikaron
Touro University-NY Libraries
www.zikaron.tourolib.org
2024

אנקת אסיר

יומן הכלא

של האסיר רבי שמואל קורנבליט

Digitized by Project Zikaron
Touro University-NY Libraries
www.zikaron.tourolib.org
2024

את הספר ניתן להשיג

בטלמנר (08) 9245470 או (02) 5385944

אמר המביא לבית הדפוס

כפי אשר תחזינה עיניו של הקורא, הספר שלפנינו אינו ספר ככל הספרים, אשר הורתו ולידתו למען כלל הקוראים. זוהי אסופת שורות שורות מכתב ידו הנהיר והברור של אסיר ציון, רבי שמואל אהרן קורנבליט הי"ו - שלקראת הדפסתם עברו שיכתוב, עריכה וחלוקה לפרקים - לתועלת הקורא.

וזאת למודעי: למרות העריכה שעבר החומר, הוא היה ונותר דומה במתכונתו לצורתו המקורית, הן בסדר הדברים והן בתוכנו. רובו ככולו, נכתב על-ידי האסיר, בסמוך ממש לשעת התרחשות המאורעות שעליהן הוא מספר. באופן כזה יש להתייחס אל הדברים, ולא כאל משנה מסודרה.

כל הדברים כולם, נכתבו על ידי האסיר, מאחורי סורג ובריח - אם בבית המעצר הירושלמי במגרש הרוסים, אם בתאי המעצר)המכונים על-ידו, לא אחת, בצחות אירונית, "ביתי"(אשר במחנה "אשמורת" ואם בבית הכלא "מעשיהו" - תחנתו האחרונה בה שהה עד לשחרורו, כאסיר שפוט, לאחר תקופה ארוכה בה ריצה עונש לא-לו כעצור הממתין למשפט.

אין צורך להכביר במלים אודות סגנון כתיבתו של רבי שמואל, אשר למרות העריכה שנעשתה בו, לתועלת התחביר והקריאה השוטפת, נעשתה מצדנו השתדלות מיוחדת לשמר את ייחודיותו והוא ניכר היטב באופיו הבלתי-שיגרתי, המהווה שילוב נדיר ומרתק של רגש ונשמה, דייקנות נפלאה בפרטי פרטים המעניקים שלימות לכל ציור ותמונה, הומור דקיק ומעל לכל - להט של אמונת קודש נפלאה, שאיש לא יוכל לה.

יהי רצון שהקריאה בספר תביא לחיזוק האמונה ויראת שמים, בלב כל קורא, מתוך החדרת ההכרה בדברי הפסוק: "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים - אין עוד!".

תוכן

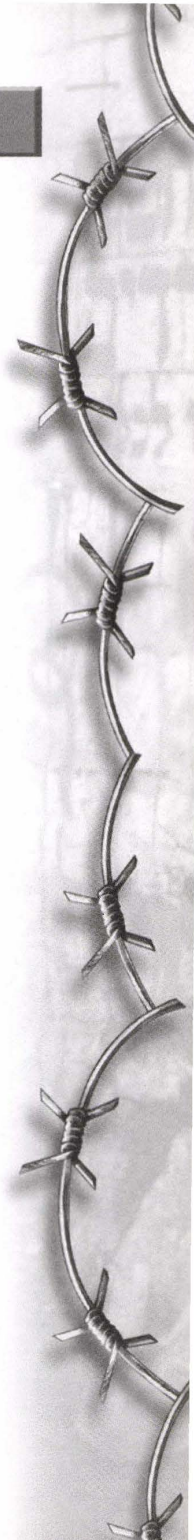
"מדבר יגאל ממחלקת בילוש" ..... ה
מהפיכת אלוקים ..... יא
"אתה עצור" ..... יט
"מה אתה עושה כאן?" ..... כט
תכולה אנושית ..... לז
שבת ראשונה ..... מג
"הגומל לחייבים טובות" ..... מט
"כמה מסכן אתה, אבא" ..... נז
"מעוז צור ישועתי" ..... סג
המעבר ..... סז
"אשמורת" ..... עה
דין וחשבון ..... פז
הרבי בא! ..... צה
הודעה פתאומית ..... קג
מפגש מרגש במגרש הרוסים ..... קיז
"גילה", "רינה", "דיצה" ו"חדווה" ..... קכז
פורים "המשולש" ..... קלט
שבת אין ירושלים ..... קמה
עד עויין ..... קנג
חג החירות ..... קסא
ירושלים נתנה קולה ..... קעא
פסח - קפיצה ודילוג ..... קפה
הכרעת דין ..... קצה
יושבי חושך ..... רה
שמן ששון מחבריך ..... ריז
חקירה נגדית ..... רלג
ביקור נדיר ..... רמא
המבחן האחרון ..... רמט
גזר דין ..... רנז
למעשיהו ..... רסה
הרחקה לאגף ד' ..... רעא
"ואוי לשכנו" ..... רעט
תהא שנת סוף ..... רפז
"אין עוד מלבדו" ..... רצג
נספח - תמונות נבחרות מהמערכה על קודשי ישראל ..... שא

פרק ראשון

"מדבר יגאל ממחלקת בילוש"

ו אנקת אסיר

ישבתי ליד המחשב בבית הורי במאה שערים בירושלים, כדרכי בכל ערב אחרי הכולל, בסופו של יום שגרתי. התאריך היה יום שלישי בשבוע כ"ח בחשון תשנ"ט. מסך המחשב ריצד לנגד עיני, זה היה קורה בכל פעם שמכשיר הטלפון הסלולארי עמד להשמיע את צלצוליו לאות כי באה שיחה. העפתי מבט על צג המכשיר לראות אם השיחה הנכנסת מוכרת לי, כמנהגי בכל שיחה נכנסת. המספרים שהופיעו על הצג לא היו מוכרים. לחצתי על "YES".

- "הלו, מדבר יגאל ממחלקת בילוש. ביקרנו היום בשעה ארבע אחה"צ ולא פגשנוך. האם תוכל לבוא לרח' יפו למתן עדות?"...

ליבי החל מנבא לי רעות. שכחתי מכל הסובב אותי, לחצתי על מתג המחשב לכיבוי בלי ייחוס מיוחד למופיע על הצג. כל מוחי התרכז במתן תשובה ענייינית ומשכנעת. וכך כדי להרוויח זמן נוסף, עשיתי עצמי כאילו אני מבין שמדובר במתיחה. "מי מדבר? תפסיק 'לעבוד' עלי! על איזה עניין עלי להופיע ולתת עדות?" - פלטתי ביבושת אל תוך האפרכסת. - "תבוא אלי ונדבר. אני לא יכול לדבר על זה בטלפון".

- "תשמע, אני כרגע נמצא מחוץ לירושלים, באמצע נסיעה".

- "טוב, תרשום מספר טלפון ותבקש את יגאל, השיחה היא חינם".

- "בעזרת ה' אבוא אליכם מחר, כי היום נראה לי שאחזור מאוחר".

- "בסדר גמור, שלום".

לחצתי על "NO" הנחתי את מכשיר הטלפון הסלולארי. ידי התרוממו אינסטיקטיבית אל מאחורי עורפי, רגלי נמתחו ישר עד להיכן שרק יכלו להגיע, עיני נעצמו, ובמוחי התרוצצו דמיונות, ליבי הלם, השעה הייתה 9:41 בערב.

מתן עדות? על מה? מה מבשלים לי? אולי עברתי רמזור אדום? אולי הפרעתי לשכנים בשעות המנוחה שבין שתיים לארבע? כל האופציות לא נראו וביטלתי אותן בזו אחר זו. ניסתי לחשוב שמן הסתם נפלה כאן טעות, ולהירגע, אבל לא נרגעתי.

הרמתי טלפון הביתה. אשתי אישרה שאכן לפני כמה דקות התקשרו מהמשטרה וחיפשו אותי. היא מסרה להם את מס' הפלאפון שלי. התייעצתי עמה, הגענו יחד להסכמה שאין טעם להתחמק ולדחות למחר, כי אני כבר "נעול". אלא שלא הצלחנו לשער את הסיבה לזימוני. נפרדנו באמצעות הטלפון, והשלמנו עם העובדה לפיה יש סיכוי שאיעצר. זו הייתה התחושה שלי, משום מה. הורדתי את השפופרת והנחתיה על מקומה.

בחדר השתררה דממה. רק הפלורוסנט היחיד שהיה בחדר השמיע קול זמזום דקיק. משב רוח שעבר דרך חריץ החלון, טלטל קלות את פיאותי.

ידי הושטה שוב אל מכשיר הטלפון שתלה על הקיר על ידי מסמר, חייגתי למספר שנתן לי מיודעי החדש "יגאל". השעה הייתה כבר עשר בלילה.

"הלו, שלום, מדבר קורנבליט, כעת הגעתי לירושלים, וברצוני להגיע אליך. תן לי כתובת מדויקת, ותוך רבע שעה אני אצלך. רק תאמר לי בכל זאת, במה העניין".

- "לא אוכל לדבר על זה בטלפון. אני עובד לפי הוראות. לפי הכללים והנוהגים, אין לדווח פרטים נוספים. תגיע לרח' יפו, לא למגרש הרוסים, נמצא שם בנין ארוך מול בית המשפט לתעבורה ברח' חשין. אתה תראה דלת פלדלת חומה, תשאל על מחלקת בילוש ותבקש את אילן, מתי אתה בא?"

- "תוך רבע שעה, אך תגיד לי, האם אני הולך להעצר? אני צריך להביא פיג'מה?"

- "לא, לא. מה פתאום? אנחנו צריכים אותך לתשאול קצר. חמש דקות, ואתה הולך הביתה. אז מתי אתה כאן, מותק? ביי".

שוב שקט, דממה. דממה כה חזקה עד שאזני עמדו להתפוצץ מהרעש העצום של ההס.

בלי שהיות מיותרות, ניגשתי לארון הבגדים של הורי, הורדתי מהקולב סוודר של אבי, לבשתיו, הוצאתי מכיסי כל דבר מיותר שיכול לפתח דברים

בלתי רצוים, הגעתי לכיסי המכנסים ושלפתי משם 100 ש"ח ועוד 900 דולר. הרהרתי שבריר שניה ותחבתים חזרה לכיס. על כל צרה שלא תבוא, לקחתי את הטלית ותפילין מתחת לבית שחיי. כיביתי את כל האורות בבית, לא לפני שהעפתי מבט על כל פריט ופינה. מי יודע מתי אראה אותו שוב. לא היה לי ממי להפרד, שכן הבית היה ריק ושומם. נעלתי את הדלת, ירדתי במדרגות והגעתי לרחוב.

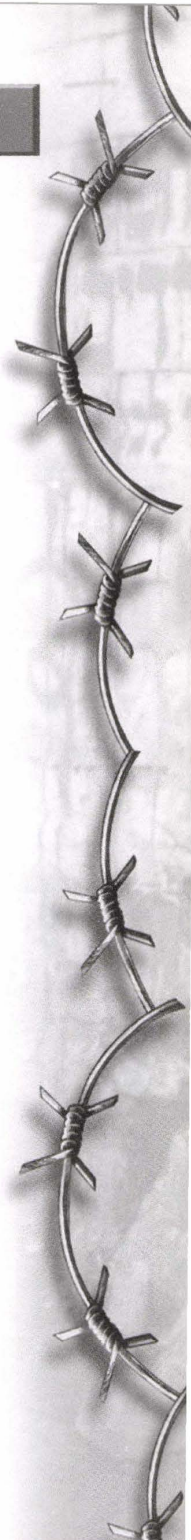
משום מה, כל הרחוב נראה לי פתאום מוזר. אנשים הולכים והם לא לחוצים כמוני, אולי אין להם בעיות. זה חוזר מערבית, והלה הולך לבית הכנסת. הכל שיגרתי, למה אני לא יכול להיות כמוהם? ואז, פתאום, נרגעתי, עצרתי על עמדי, עצמתי את עיניי, וניסיתי להפנים את כל כוח הרוגע, השלווה, קור הרוח. הצלחתי. הייתי המום מכוח הרצון של האדם. כיוון שכך, אמרתי לעצמי, עלי להמשיך כך לאורך כל הדרך. צעדתי בביטחה כשהמילים "אין עוד מלבדו" זחלו לתודעתי.

הגעתי למקום המתואר בשיחת הטלפון. כל הבנין היה מואר, אך נפש חיה לא ראיתי שם. שיממון. עליתי במדרגות. אוזניי היו כרויות לכל רחש, אך חוץ מקול פסיעותי לא שמעתי מאומה, הגעתי לקומה שנייה, פרוזדור ארוך ארוך מאד, כשלכל אורכו, דלתות מימין ומשמאל. אני צועד לאט ובבטחה, מנסה להפגין קור רוח. מנסה לנקוש על כל דלת, ללחוץ על הידית, להשתעל, לכחכח בגרון, אין קול ואין עונה, עד שהגעתי אל הדלת בעלת הכתובת אליה הופניתי.

על קרטון מרובע בצבע כחול היו רשומים בצבע אדום שדהה במרוצת הזמן: "מחלקת בילוש". הדלת הייתה פתוחה, קולות עמומים נשמעו מתוך החדר. לחלקיק שנייה חשבתי, אולי אסוב על עקבותי. סיכוי אחרון להרוויח עוד יום דרור. מצד שני, לנגד עיני צפו ועלו תמונות מצמררות למראה ניידת משטרה עוצרת מחר ליד בית הורי המצווה עלי לעלות לניידת לאלתר וללא שהיות. נכנסתי לחדר. "ערב טוב", הכרזתי לחלל החדר.

- "מי אתה? פלדמן?" נשאלתי ע"י שוטר שבא לקראתי לקול קריאתי.

ואז התבהר לי הכל....

פרק שני

מהפיכת אלוקים

הכל החל שבוע קודם. ביום שלישי או רביעי, כ"א או כ"ב חשון בלילה. אחר לילה של מוצאי בחירות לעיריה. היו מהומות באזור הקלפיות לאורך כל הלילה עד אור הבוקר. רחובות העיר המו מכוניות עם רמקולים, מכוניות משטרה ומד"א שהוזנקו לאירועי שטח. שוטרים עוטי מגינים ואלות, צעקות של שוטרים ומתפרעים. עם אור הבוקר נדמו הקולות, נעלמו המראות הקשים, וירושלים עברה לשיגרה עד ללילה הבא.

כבכל ערב ישבתי ליד המחשב בבית הורי, וכשסיימתי קמתי לצעוד רגלית הביתה, מרחק של כ - 25 דקות הליכה, הגעתי לרח' מאה שערים. מרחוק הבחנתי בתכונה רבתי, השעה הייתה 10.30. סמוך לכיכר השבת היתה התקהלות של עשרות חרדים, נשמעו רעשים וקולות לא ברורים. עצרתי ובלבי תמהתי, מה היום? אתמול לא היה מספיק? "מה כל ההמולה הזאת שם?" - שאלתי את האברך שנקרה בדרכי.

ברגע הראשון, רציתי ליטול את רגליי ולהיעלם במהירות, דרך רחוב יואל, ולעקוף את כל הבלגן. מקרים כאלו, תמיד יודעים מתי הם מתחילים אך לא יודעים מתי וכיצד הם נגמרים. אבל יצר הסקרנות הכניעני. רגליי הובילוני אל עבר מוקד ההתקהלות ולפתע מצאתי את עצמי בין המוני המתקהלים.

עמדו שם שלושה ג'יפים של משמר הגבול, וכעשרה שוטרים. בכניסה לחדר מדרגות בבניין שברחוב מאה שערים מס' 3, עמד שוטר משמר הגבול מוצק רחק גרם וגבה קומה. ידו האחת שעונה על הדלת כאומר "אין כניסה", הסתכלתי בעיניו, ראיתי בם שילוב מוזר של תקיפות ופחד. הוא ניסה לאיים על מי שיעז להתקרב לעבר השני של הדלת, אבל גם היה נפחד ואחוז אימה מול עשרות המתקהלים שהיו מורכבים משלל הטיפוסים הירושלמיים: אנשי ירושלים, ליטאים, חסידים, ספרדים, אנשי מזרחי, אמריקאים, ונוער שוליים.

ההתקהלות הלכה והתעבתה. כל דקה הביאה עמה זרם של עוד עשרה אנשים. תוך רבע שעה, המקום המה אדם, גם לנוכח העובדה שהמשטרה דאגה כל העת לאזן את כמות השוטרים מול המון האדם שהתקהל. כיכר

השבת דמתה לזירת קרב. כעשרים מכוניות משטרה הציפו את הכיכר על פינותיה ומדרכותיה. נוצרה אנדרלמוסייה רבתי. תחילה לא ידע איש דבר. אט אט החלו להגיע לחשושים שבקומה רביעית גרים נוצרים-מיסיונרים כבר קרוב לשלוש וחצי שנים. הזעם והתסכול צבר תאוצה, והמשטרה איבדה שליטה. דיון מהיר בין מפקדי המשטרה הוליד תוכנית שחייבים לחלץ את הדיירים הנוצרים-מיסיונרים בכל מחיר ובמהירות מירבית.

הוכרז ברמקול בעברית וביידיש לכל הקהל להתפזר, אך אז התברר שבתוך חדר המדרגות כלוא בחור בשם פלדמן. האווירה התחממה, ורק לאחר שהובטח על-ידי המשטרה כי הוא ישוחרר לאלתר, נרגעו הרוחות. ואכן הבחור שוחרר, הדיירים הנוצריים חולצו באמצעות פעולת הסחה מהכניסה האחורית, ובתוך חמש דקות, נעלמו כל אנשי המשטרה בתוך מכוניותיהם ולא נשאר מהם עד אחד, מאות המתקהלים המשיכו להתגודד במקום.

ואז... נשמע קול ניפוץ זכוכית ולאחריה נשמעה חבטה עזה על הכביש מקופסה מלאה מסמכים שנזרקה מלמעלה. הליחשושים, הפיטפוטים וההמולה ברחוב נדמו בבת אחת, ומאות זוגות עיניים הופנו אוטומטית

לעבר הדירה. עוד בטרם הספיק איש לקלוט את משמעות העניין, וכהרף עין לאחריה נראו דפים מתעופפים מהחלון, עברו כמה דקות, וסרט נע של דברים שונעו דרך החלון: עציץ, תמונת קיר, ק"ג סוכר, כוס, רגל שולחן,

חצי דלת, מגירה, קלטות. פרץ המון אדם שעט למעלה לעבר הקומה העליונה.המוני ידיים נראו משליכים את כל תכולת הדירה מהקומה הרביעית - אל הרחוב למטה!

התמונות שנראו ממורד הכביש, בלתי ניתנות לתיאור. כחץ מקשת, כמו פעולה ידועה מראש, הובערה מדורה על הכביש ולתוכה הושלכו בזה אחר זה, שולחן, כסא, מסגרת חלון, אסלת שירותים, מקרר, כיור, מכונת כביסה, תנור אפיה, עיתונים, שקיות חלב, קורנפלקס, קרקרים, עופות קפואים. ובתוך, נוצות שהתעופפו מכרים וכסתות וקולות האש המכלה בתיאבון כל מה שנכנס בקרבה הגוברים על קולות שפיכת המים על-ידי השכנים שעמדו על מרפסות בתיהם, לבושי פיג'מות וספלים וקערות בידיהם.

לקולות הללו התלוו שאגות קרב מכיוון הדירה העליונה, מחיאות כפיים סוערות ממאות המתקהלים שהתרחקו מהזירה לבל תעוף על ראשם מיטה או רהיט בית אחר. עד שעה מאוחרת מאד בלילה, הפך המקום במהירות לתוהו ובוהו. ולמשטרה - אין כל זכר!

פתאום צצו מאי-שם שני ג'יפים עם ארבעה שוטרים, מלווים במכונית כיבוי. אחרוני השוהים בדירה העליונה, רצו במהירות למטה וחמקו מחדר המדרגות בעודם נמלטים מבעד לעיניהם הפקוחות של השוטרים. כל שאר המתקהלים שמנו למעלה מ - 800 איש, נפוצו לכל עבר, מכוניות הכיבוי הסתערו על הדלקה הענקית, כיבוה, ואז ...נעלמו יחד עם השוטרים כאילו בלעה אותם האדמה.

אין מעצרים. לא נשארה נוכחות של אנשי החוק, הקהל המתפזר עמד כל אחד במקומו ותהה. מה זה צריך להיות? ואחרי התאוששות קצרה התאספו חזרה למקום האירוע ו... שוב הסרט הנע שהופסק לחצי שעה, התעורר לחיים.

יצר סקרנותי בא על סיפוקו, מה גם שחששתי כעת ממארב שאנשי משטרה מכינים, הסתלקתי מהמקום בדרכי לביתי.

למחרת במקווה, שמעתי על ששה עצורים שנעצרו בשעה ארבע לפנות בוקר. חמשה מהם, לא ידעו לספר את שמם. והששי הוא פ.צ. כמה ריחמתי עליו. איני מכירו כמי שמסוגל לעולל מקרים כפי שקרו אמש.

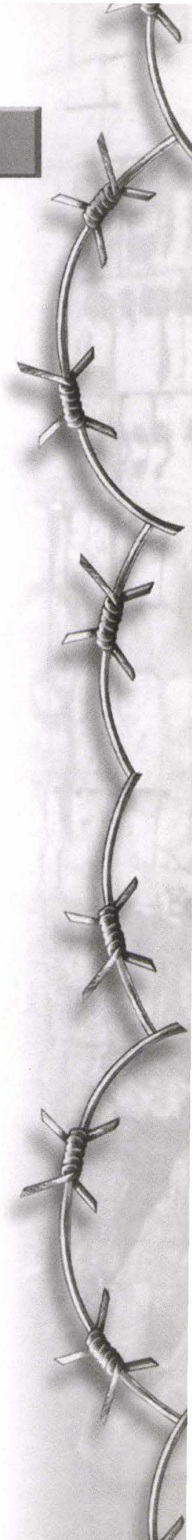
לאחר יומיים, שמעתי על עצור נוסף בשם א. א. שמתגורר מתחת לדירה של הנוצריות. אלו היו הידיעות היחידות שידעתי עליהם.

עבר שבוע ופתאום ה...טלפון.

עתה, אני נמצא בבנין לא מזוהה אפוף מסתורין. הלחץ, החרדה, וספקות רבות ממלאות את כל ישותי, ורק קורטוב של תקווה מהול ביניהם.

מוחי פעל בקדחתנות. לשמע שאלת החוקר "מי אתה? פלדמן?" הבנתי שנעצרתי בגלל הלילה ההוא אבל מה פתאום? מה הקשר שלי לכל מה שאירע שם? איך שורבב שמי לכך? מה פתאום קוראים לי לחקירה לאחר שבוע ימים?

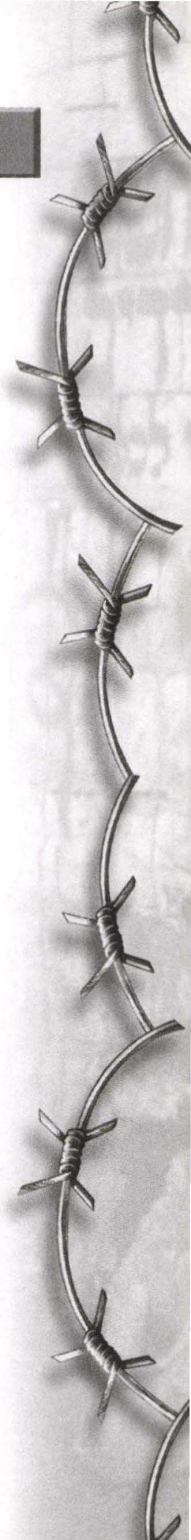
כל מגדל הקלפים שבניתי עם השאלות הרבות, קרס עם התשובה האחת והיחידה: "אין עוד מלבדו".

פרק שלישי

"אתה עצור"

בחדר נוכחו ארבעה בלשים. יושבים כאילו אינם מחכים לי, מתעסקים בטלפונים נכנסים ויוצאים, איתוריות ומשדרים פלטו ציפצופים ושדרים. והתשובות שהולעטו בהם היו קצרות, חותכות, ומסתוריות בנוסח, "חיובי, "שלילי".

"מי זה יגאל?" - זרקתי לחלל החדר.

גבר שישב ליד שני מכשירי טלפון ומכשיר איתורית רותת. ראשו תקוע לתוך אפרכסת טלפון פלט: "אני" ובלי גיונים מיותרים אמר: "שב".

ישבתי.

- "תשמע" התחיל יגאל "אדון, איך קוראים לך?".

- "קורנבליט אהרן שמואל" חתכת אותו.

- "אדון קורנבליט, יש לנו בעיה עם חוקר, אני מנסה לאתר. לא חוקר, מתשאל. החוקר הקבוע נמצא כעת בשוד. כמה דקות הכל יסתדר", חייך יגאל, וסקר אותי מכף רגל ועד ראש. "אולי אתה רוצה לשתות משהו חם או קר?".

- "לא, תודה עכשיו שתיתי".

שלושת הבלשים ששהו בחדר היו מאירי פנים, ומפעם לפעם העיפו מבט לעברי.

החלה "התייעצות" בין ארבעתם, בקשר למציאת דירה מלאה בצעצועים גנובים. אחד הציע להזמין משאית, השני דבק בהבאת רכב מסוג 'טרנזיט' "שיעשה כמה נגלות". השלישי הציג שאלת תם: לאן ניקח את כל הצעצועים? ואחד מהשלושה השיב כנגדו: "נביא אותם הנה ונעשה מכירה". כולם פרצו בצחוק. הלה המשיך בשאלתו, איפה נאחסן אותם?

צלצול טלפון, כולם נלחצים. יגאל מרים, מקשיב, ועונה: "חיובי". נכנס שוטר לחדר, מעיף עלי מבט ועוזב. מיד לאחריו נכנס שוטר נוסף מביט עלי ומסתלק. הם המשיכו בשיחתם על ה"שוד" ועיניהם מטיילות סביבי.

בשלב מסויים חשתי שנמאס לי. קמתי ממקומי, "אני רואה שיש לכם בעיה באיתור מתשאל, אבוא מחר, חבל על הזמן שלי" ניסיתי את כוח הבלשות שלי.

אחד מהם קפץ מכסאו כאילו הכישו נחש. "תן לי תעודת זהות בבקשה" סינן מבין שיניו, וניסה להפגין רוך, "אנחנו כבר הולכים למתשאל, בוא אחרי".

יצאנו מהחדר, צעדנו בפרוזדור הארוך, ירדנו במדרגות, הגענו לכביש. למטה המתינו שלושה אנשים משוחחים ביניהם. מיד כשהופעתי בדלת, אחד מהם נצמד לימיני, אחד לשמאלי, אחד לפני, ואחד לאחורי. צעדנו שלוש מאות מטר עד למגרש הרוסים. הייתה שתיקה, אף מילה, הגענו ל"מתשאלים".

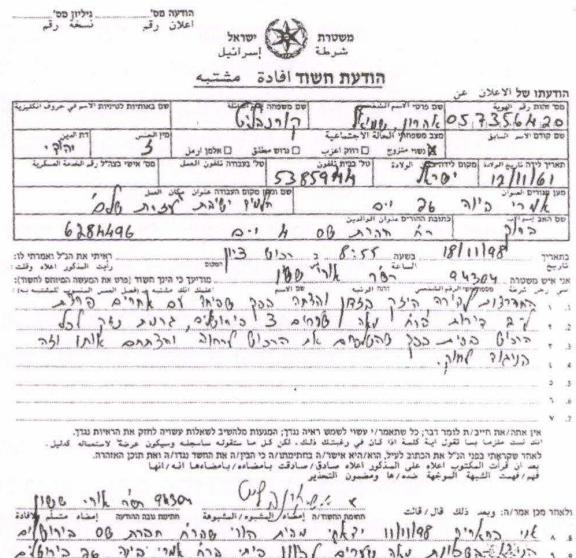
חוקר יצא מחדרו, דף בידו, ניגש מולי ועצר: "אתה חשוד בפריצה לדירה ברח' מאה שערים 3, אתה חשוד בנזק לרכוש, אתה חשוד בהצתה, מה יש לך לומר?".

"אני מכחיש את הפריצה, אני מכחיש את הנזק לרכוש, ואי מכחיש

את ההצתה" הפגזתי אותו.

"אתה עצור" הוא המשיך, "תן לי את הידים".

הגבהתי את ידיי בקור רוח עד לגובה בטנו, הוא שלף אזיקים וענד לי אותם, "אתה רוצה להודיע למישהו שאתה עצור? למי, לאשתך? מה הטלפון". הוא חייג, וזרק לתוך השפופרת "בעלך אהרן שמואל עצור, תדאגו לו לעורך דין" טרח לציין לפני שסיים את השיחה הבהולה והקצרה.

הודעה מס' _____ נילון מס' _____
אזלון רקע _____ נסחה רקע _____

משטרת ישראל
شرطة إسرائيل

הודעת חשוד افادة مشتبه

הודעתו של / الاعلان عن

מס' זהות רקע האומה	שם פרטי الاسم الشخصي	שם משפחה رقم الهوية
057356420	אלחנן	קרנבלום

שם קודם ال. السابق	מצב משפחתי الحالة الاجتماعية	מין الجنس	דת الديانة
	☒ נשוי متزوج ☐ רווק اعزب ☐ גרוש مطلق ☐ אלמן ارمل	3	יהודי

תאריך לידה تاريخ الولادة	מקום לידה مكان الولادة	טל' בבית בלאום	טל' בעבודה بالعمل	מס' אישי במג"ל رقم الخدمة العسكرية
1961/11/02	ישראל	0538944		

מען עכשיו العنوان	שם הקיבוץ או המושב اسم الكيبوتس او الموشاف
אלרי 26 יום	תל-יוסף קיבוץ

שם האב اسم الاب	כתובת ההורים عنوان الوالدين
בילק	רח' הברוש 26 יום

6284496	

בתאריך 18/11/98 בשעה 22:30 ב- בבוקר בין
تاريخ الساعة المكان

אני איש משטרה מספר רישום الرقم الشخصي 94304 שם הדרגה الرتبة שם האיש اسم الشخص

1.	הארנונה קרוב הביתן והלחה בפקח מסיעה עם אחרים פרצו
2.	לבית בוגרת עלו למרפסת ג' פיצוצים, גרמו נזק קל
3.	הגיעו במכונית כשהמתינו את הרכוש ליחידה ואלמנתם אותנו ועצרו
4.	העניין ימשך.
5.	
6.	
7.	

אין אתה/את חייב/ת למסור דבר; כל שתאמר/י יוקלד ויוכל לשמש ראיה נגדך; המניעת מלהשיב לשאלות עשויה לחזק את הראיות נגדך.
انت لست ملزما بما تقول لكنة اذا كان في وقتك ذلك. لكن كل ما ستقوله سأسجله وسيكون حرصة لاستعماله كدليل.
לאחר שקראתי בפני הכל את הכתוב לעיל, הוא/היא אישר/ה בחתימתו/ה כי הבין/ה את החשד נגדו/ה ואת תוכן האזהרה.
بعد ان قرات المكتوب اعلاه على المذكور اعلاه صادق/ة بامضائه/بامضاءها انه/انها فهم/فهمت الشبهة الموجهة ضده/ها ومضمون التحذير

ולאחר מכן אמר/ה: ובعد ذلك قال/قالت חתימת החשוד/ה إمضاء/ختم المشتبه بهاصبع תתימת עדה המהדה إمضاء مترجم/ة

8.	אני בהריון 98111811 ירקתי מרית הודי מפרית שהכות עם בירוקים
9.	הגיעו בסופות עלה עצרים לבוקר כיבי ברח אחרי בית עם בירוקים
10.	התגלגל בסופות קריב בעוד שפחד עתה תל תבי מקר הלכה אני
11.	רגל לבית שעות עקיבים אלים לעבוד יקבי בסוף אל סיפוס
12.	לקר מ בית הדוי . הלאני לשלוח כו התהתו הלחץ רחבי התקשה
13.	בבית עלו ומבקרים נסתרים מפתיעים לעבוד הקבים מקיף הבוד
14.	עלה מקרים ומתוק סתרנות, עדרתי לתקין כתו כתם, מקר, כפה צמן
15.	הביתי עם אני יכל לחשוך במעיים! כבדי מקה קר מקף אל ומחר
16.	אנחי הצעק הבשתי קיבתי!
17.	שאלתו בעיה מקה עבדים אלה הפקים דו
18.	שאלתו אני לא כתבו!
19.	שאלתו מקה עקרים נקבים נוספים שלקח לתפלל דו
20.	שלוש הלם בעיה מסתכלים הפחדה בהתחשלות נוספת שלבד בעיקר
21.	
22.	תבדיס אתחילנו דו!
23.	תלחתה בהשפד לעד מלחתי שנשרתו תבדיס עפחלעות הבת שהיפה

הוכנסתי לחדר חקירות, על השולחן היה מונח פתק, "שאלות לחוקר: כמה ילדים יש לך, האם אתה חסיד לעלוב, האם היית בדירה. אם הוא יגיד כן, לשאול אותו מי עוד היה שם, היכן אתה גר".

ניסיתי לפתור את תעלומת הפתק. מה פתאום הפתק מגולה? כדי שאראה את הטקסט? למה הם חושדים בי שהייתי בדירה? מה זה משנה כמה ילדים יש לי, ואיזו חשיבות יש למקום מגוריי דווקא בחקירה הראשונה מי אמר להם שאני חסיד לעלוב? - לא הצלחתי לענות לעצמי.

החדר היה ריק, על ידיי אזיקים, השעה מאוד מאוחרת. הייתי עייף סחוט. במוחי התרוצצו אינספור שאלות. ניסיתי להשליט בהם סדר. ציפור קטנה לחשה לי באוזן "אין עוד מלבדו!". אה, כמה טוב, ומרגיע, מעודד ומנחם. כמה עוצמה יש בשלוש מילים בודדות. כמה מאושר הנני שהם חדרו בתודעתי בדיוק ברגעים שאני כה זקוק להם. "תודה לך ה'!" - לחש לבי.

הדלת נפתחה. מולי התיישב חוקר-מתשאל. מילא את הפרוצדורה פתיחת טופס, והחל לשלוף שאלות מתוזמנות.

לא היה טעם להכחיש את נוכחותי ברחוב מאה שערים בליל האירוע. נתבקשתי לתת את גרסתי. סיפרתי את כל האמת, לא חסכתי ולו בפרט אחד. תיארתי בפרוטרוט מה ראיתי, בקצב כתיבה, החוקר רשם כל מילה.

ואז באה החקירה: האם עלית לדירה? האם היית בדירה? האם נגעת בפריט מהדירה? האם עזרת להציל? באיזו שעה יצאת מבית הוריך? באיזו שעה באת למקום הארוע? כמה זמן שהית שם? מניין נודע לך שהבית שייך למסיונרים? מה ראית מתעופף מהחלון? את מי ראית עומד במרפסת למעלה? האם זיהית אנשים? מי השתתף באירוע? האם אתה מכיר את פלוני ואלמוני? ועוד.

על כל שאלה השבתי ב"כן" ו"לא". השתדלתי לא להיסחף אחרי דחף הרגש שאמר לי בתוך-תוכי, תסביר, תצעק, תתלהב, אתה חף מפשע! נשארתי שליו ורגוע וחיכיתי שהחקירה רק תסתיים כבר. הייתי תשוש

פיזית ונפשית. רציתי רק להגיע למיטה, אבל החוקר חיכה וציפה לרגעים מעין אלו, החלטתי לא להפגין קוצר רוח, שכן במקרה זה, שיערתי, הוא יתעלל בי יותר. ניערתי את ראשי ימינה ושמאלה כתרנגולת המנערת את נוצותיה מאבק, וניסיתי להתעודד. ידעתי שעוד מעט זה ייגמר.

עוד כמה שאלות, מבטים, איומים, החוקר קרא לסוהר ואמר: "קח אותו עכשיו לחדר, מחר הוא כבר ידבר".

אני עצור.

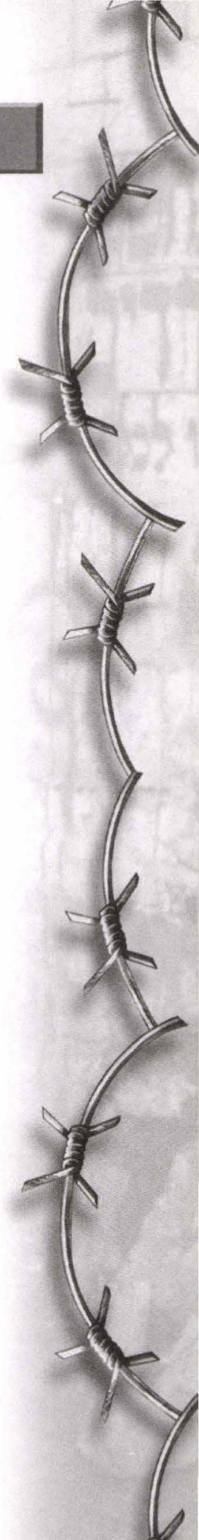
צעדתי כבול באזיקים לכיוון בית המעצר כשלצידי סוהר. הגענו לדלת הברזל, הסוהר נקש קלות על הדלת, פשפש קטן בגודל 10 ס"מ הוסט הצידה. שני עיניים הציצו מתוכו. הדלת נפתחה ע"י סיבוב מפתח, נצטוויתי לצעוד פנימה. הוכנסתי לתא בגודל מטר וחצי על מטר וחצי. גוש בטון בצורת שולחן כבש מחצית מתכולת החדר ולידו גוש נוסף בצורת ספסל. הוצאתי הכל מכיסיי. הסוהר הביא ארנקון פתח את הרוכסן ושפך לתוכו: ספח תעודת זהות, רשיון נהיגה, גרטל, פנס כיס, 900 ש"ח, 100 דולר. כל החפצים נרשמו בטופס בעל שלושה עותקים. חתמתי את שמי, עותק אחד הוכנס בארנקון, עותק שני ניתן לי, קיפלתיו בעדינות ובאיטיות. האזיקים הלוחצים זה כמה שעות הוסרו ממני. קיבלתי מזרון, שמיכה וסדין חד-פעמי, וצעדתי לאורך המסדרונות עד לתא 16 באגף החדש. שיקשוק מפתחות, סיבוב, הדלת סבה על צירה. הוכנסתי לתא, טריקת הדלת, קול הד השמיע טריקה נוספת, שקט, אה, איזה שקט, שלווה, רוגע, ששש...

עמדתי במרחק שני צעדים מהדלת, סוקר את החדר, חמשה גושי בטון בצורת מצבות במרחק ארבעים ס"מ בין אחד לשני, ולמראשותיהם סולם ברזל לעוד קומת מיטות אף הן מבטון. יחד עשר מצבות-מיטות. הריצפה מרוצפת, מול הדלת חלון לכיוון הרחוב, החלון מסורג בארבעה סוגי סורגים. אחד מימי הרוסים, שני מימי הבריטים, את השלישי התקינו, מן הסתם, הישראלים, והרביעי - ליתר ביטחון. תהיתי, למה צריך חלון? אם לא נכנס בעדו לא אור לא שמש ולא אויר? בפינת החדר שתי מדרגות שמובילות לשירותים, על המיטות שרועים חמשה ברנשים, מי הם? אני תוהה, החדר מואר באור פלורוסנט, מגובה רב. התקרה מקומרת, הבניה בסגנון עתיק מלפני חמישים או מאה שנה. הקירות צבועים בצבע בז'.

בפינת הרצפה מונחים-זרוקים צנצנות עם שיירי אוכל, עיתונים, בדלי סגריות. על מיטה ריקה אני מזהה טלית ותפילין. במיטה אחרת שוכב מאן-דהוא כשכיפה לראשו, מי הוא? את הקירות מעטרים סיסמאות שונות, הקדשות, אזהרות, ייאושים, תקוות.

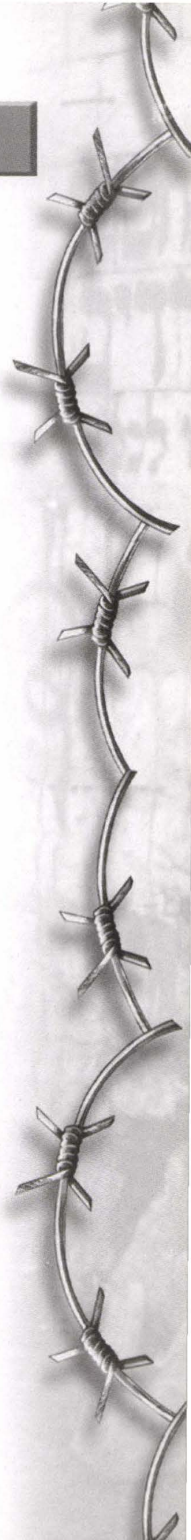
מה חוו האנשים שחוו בחדר זה? אני שואל את עצמי. אלפי איש לנו בין ארבעת הקירות הללו. אילו האוויר, הקירות והתקרה המקומרת היו יכולים לספר את אשר נחווה בתוך תא זה, לבטח היו ממלאים ספרים עבי כרס בסבל, צער, עגמת נפש, ייאוש, ותסכול.

פרק רביעי

"מה אתה עושה כאן?"

התקדמתי מספר צעדים נוספים ונתקלתי בפרצוף מוכר יושב על מיטתו ומפצח גרעינים. באמצע הלילה. פניו היו מיוסרים, נראה כי עבר טראומה קשה בימי שהותו כאן.

פ.צ.!!!

שמוליק!!!

מהצעקות התעורר עוד דייר, שפשף את עיניו, התיישב, הרכיב את משקפיו, הצמיד את האצבע לפיו כאומר שקט, ו...

אלעזר!!!

שמוליק קורנבליט!!! מה אתה עושה כאן?

למזלנו, שאר הדיירים לא התעוררו, נשמעו נחירות מקצוות החדר, הם המשיכו לישון, אני, פ.צ. י', ואלעזר אנשין, התכוננו לבלות את ה"לילה" בהעברת חוויות. אני מוכרח לישון, אבל איך אפשר לישון. כל אחד רוצה להתעדכן. הם, מה הולך בחוץ, ואני, מה הולך בפנים.

"תגיד לי" אני פונה לפ.צ., בין שאלות אין ספור לשניהם, "הם שאלו עליי, דיברו עלי בחקירתך?"...

- "לא, מה פתאום" - משיב לי פ.צ. - "להיפך, אמרתי להם שאני מכיר אותך כאיש נחמד ואציל, שאינו מסוגל לנגוע לרעה אפילו בזבוב שעל הקיר".

התשובה שלו הדליקה לי בראש נורה אדומה. לבי אמר לי שהוא הוא המקור להבאתי הנה, אבל מה פתאום? למה מתוך שמונה מאות איש דווקא אותי? למה הוא עשה לי זאת? ראשי חישב להתבקע. ראיתי כל מיני עיגולים שחורים, קטנים וגדולים, ודודה שינה הגיעה, נרדמתי.

כמה זמן ישנתי - אינני יודע. בשעה שבע בבוקר העירו אותי ל"חקירות". ידעתי שתוך 24 שעות מהמעצר, הם חייבים להביא אותי לפני שופט להארכת מעצר. מועד הזמן הזה יסתיים רק בעשר בלילה, אז מה? הם הולכים עכשיו לנצל את הזמן עד תום? אוי, לא, ראשי היה עלי סחרחר.

הייתי מאוד לחוץ, תשוש, סחוט, ואז הופיעו שוב שלושת המילים הפילאיות ומלאות הנחמה "אין עוד מלבדו".

איזה פלא פלאים, שלוש מילים, רק שלש מילים, והכל מסתדר בראש. מה? למה? איך? מי? איפה? - "אין עוד מלבדו". כמה אפשר לנתח את שלושת המילים האלו. אם אני כאן ועובר יסורים, הם בוודאי באים על ידו. הוא, הקדוש ברוך הוא, בוודאי היה היוזם, ולשום כוח בעולם לא יועיל מאומה לשנות זאת. אם הוא יחליט כי הגיע קץ הסבל והיסורים, לא יעזור לשום כח בעולם, כולל חוקרים ו"אנשי חוק" להזיז כהוא זה מההחלטה.

נשטפתי באמונה בבורא העולם, נוסף לי כוח ממרתפי נפשי, וחושלתי בעוז שעה שהוצעדתי שוב לקראת החקירה.

שוב הושמו עליי אזיקים, והוכנסתי לחדר החקירות, כשמולי יושב חוקר אחר, נו, בוודאי. החוקר של אמש נם את שנתו עכשיו. הוא שלף דף מלא בכתב צפוף, אות לקודם אותי, שחווה מה שאני עומד לחוות. ניסיתי לזהות את שם הנחקר המופיע בראש הדף. לא הצלחתי.

"יש לנו פה עדות" החל החוקר "אדם שראה אותך בתוך הדירה עומד ומשליך חפצים כבדים לעבר הכביש, מסית ומעודד את הקהל על ידי קריאות רמות. האם אתה מכחיש?"

- "מכחיש" עניתי בלאות.

ושוב כמו אמש. שאלות מזוויות שונות. למה שמישהו ימציא עליך עלילה? האם מישהו שונא אותך? האם יש לך אויבים? באיזו שעה עזבת את מקום הארוע? ואם אני אוכיח לך שהשתתפת עד 3.30 לפנות בוקר?

השאלה האחרונה, לפי דעתי, לא הייתה מקצועית, אך מה זה משנה הרבה, הוא חוקר אותי, ולא אני אותו.

בשלב מסויים, אסף החוקר את כל הניירת ויצא החוצה, בהשאירו אותי ישוב על כסא, כבול באזיקים, הטיתי את ראשי אחורה והשענתיו על הקיר. נמנמתי כמה דקות, הוא חזר הניח רגל על רגל. גם אני עשיתי

כך. השולחן היה ריק, ורק דף פוליו ריק היה בידיו, הוא בנה מהדף אניה, פירקה וקימטה לכל מיני כיוונים כשהוא יוצר צורות שונות. לפתע ראיתי מראה גדולה על הקיר זזה אנה ואנה. עליתי על זה. קפצתי את שפתותי לבל יפרוץ חיוכי החוצה. בחדר הסמוך, ככל הנראה, יושבים עתה שוטרים ומפעילים רשמקול, מביטים עליי. מי יודע כמה, אחד, שניים, אולי שלשה, ראשי המשיך להיות שעון על הקיר, עיניי עצומות, כשמידי פעם אני פותח עשירית של עין, מצלם את השטח וחוזר לסוגרו.

"מה דעתך על האירוע של המסיונרים? האם אתה מצדיקו, סולד ממנו, ומה דעתך על פעולת הנגד האם אתה בעד הפוגרום?" נשמע קולו של החוקר.

"אין לי דעה לאירוע כזה, יש לי את הבעיות שלי, יש לי משפחה בעלת שמונה נפשות, וכל דאגתי נתונה אליהם בלבד, איך לכלכלם ולחנכם. חוץ מזה לא מעניין אותי דבר אחר", השבתי ברורות. "ומה דעתך אתה לאירוע כזה?" המשכתי מיד, וחיכיתי לתגובה. יותר נכון, שיגרתי פצצת ניסוי.

החוקר השיב לי בטון רגוע, "פה אני החוקר, ולא אתה".

"אם אתה מתנגד, לא אמשיך לשאול אותך שאלות", אמרתי אני.

"אבל אינני מבין, אתה גר בבנין עם 16 דיירים, וקורים מקרים ובעיות שמצריכים חוות דעת של כל שכן, לא ייתכן שתאמר לא מעניין אותי שום דבר", ניסה למשוך אותי בלשוני. "אני גם יש יש לי בית משפחה וילדים, ויש לי דעה על כל דבר" המשיך בנשימה אחת.

"אני אין לי" פסקתי.

"טוב, לא משנה, בסדר" עיקם את אפו, והפגין חוסר שביעות רצון מנסיון הכשל, "על מה יש לך כן דעה, בא נדבר על פוליטיקה".

"בסדר, על פוליטיקה. מה אתה אומר על המצב במדינה, מה דעתך על הסיפור עם ערפאת?" ניסיתי את כוחי בשנית להפגין צחוק עליז.

זה היה מדי הרבה בשבילו. הוא זינק מכסאו, תפש בקצה השולחן הרימו אל-על וניערו: "אני יכול לשבור לך את כל העצמות" שאג.

"מה אתה כועס? תרגע", אמרתי ביבושת.

"טוב", התיישב על כסאו "תאמר לי עכשיו את מי מבין 800 האנשים שהיו שם אתה מכיר?"

ידעתי שבשאלה הזאת הוא לא יוותר לי, וכי כל השיחה והרישומים שהתנהלו עד עתה במשך כמה שעות הו במטרה להגיע לשאלה זו.

סגרתי את עיניי כמנסה להזכר. "נתנה תוקף", פלטתי.

- "מי עוד"?

- "חאזער פלייש".

- "הכן הם גרים?"

- "לא יודע, אני מכיר אותם מהרחוב".

- "אם אביא לך תמונות, תזהה אותם?"

- "כן, בהחלט".

לא יאומן, הוא קנה את זה, הייתי כל-כך 'מבסוט' מהברקתי, וחשבתי, לו היה יושב ורושם בדף שמות שהייתי מוסר לו, הייתי מלעיט אותו בעוד ארבעה שמות. בדמיוני כבר ראיתי את התובע עומד בבית המשפט מול השופטת ומקריא לה את ארבעת השמות ברצף: "מיסע משונה" "זאלסטע כאפן" "היינט באנאכט" "וואס גיכער". צחקתי במלוא הפה.

החוקר שיפד אותי בעיניו, מעניין מה הוא חשב על הצחוק, בטח השתגעתי ואיבדתי את שפיות דעתי.

החקירה הסתיימה, הוא יצא את החדר, אני נשארתי לבד, השענתי את ראש על השולחן ונרדמתי.

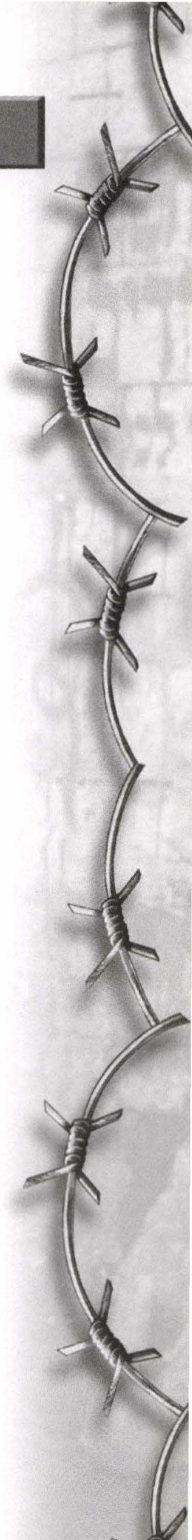
כמה זמן ישנתי, איני יודע, כשהתעוררתי לשמע קריאת שמי, עמד

מולי חוקר אחר, הוא כבל את רגליי וידי לנאשם נוסף בשם חיים, ולחש לי באוזן, "יש לך כובע או עיתון לכסות את הפנים? בחוץ יש הרבה אנשי תקשורת".

הייתה המולה רבתי, הרבה צילצולי טלפונים סלולאריים, פקודות סמכותיות עפו לכל עבר, ושנינו הוצאנו החוצה. רכב משטרתי עמד הכן לקלוט אותנו, מיד עטו עלינו חמש צלמים להנציח את ...כובעי. התיישבנו במכונית. אמרתי בליבי, סתם עבד עלינו, איפה הרבה אנשי תקשורת, אך בחלוף דקת נסיעה אחת, בהגיענו לכניסה של בית משפט השלום, חשכו עיניי. עשרות רבות של אנשי תקשורת עמדו הכן וציפו לבואנו. היו שם אנשי טלוויזיה, רדיו, עיתונאים, צלמים. כשכובעי צמוד היטב לפרצופי דידיתי החוצה. מולנו הלכו אחורנית מצלמות ומסרטות. אחד מהם ניסה להיכנס עם המצלמה מתחת לכובעי. לפי תידרוך צמוד של השוטרים, "ימינה" ו"שמאלה", הגענו לאולם בית המשפט. הצלמים נשארו מאחורי הדלת, הורדתי את כובעי מפני. ראיתי את אבי שיחי' ועוד המון ידידים שמילאו את האולם עד אפס מקום.

השופט נכנס, כולם קמו על רגליהם. היה דיון, והשופט פסק חמשה ימים נוספים, שלושת המילים המרגיעות צצו והופיעו.

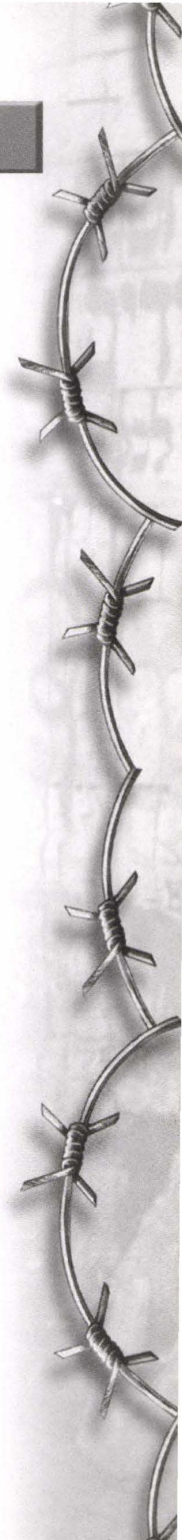
"אין עוד מלבדו", רינן ליבי.

פרק חמישי

תכולה אנושית

השוטרים החזירוני לבית המעצר לחדר מס' 14. לא ייחסתי כל חשיבות למשמעות מספרי החדרים. עשר המיטות שבחדר היו תפוסות, למעט מיטה אחת שהיתה פנויה, עבורי, טיפסתי למצבה בקומה ב' וסקרתי את החדר ואת תכולתו האנושית. למעט טלית ותפילין, לא היה עלי כל ציוד נוסף. פתאום נזכרתי, עוד לא התפללתי תפילת שחרית. מה אעשה קודם? אני עייף ורצוץ, רעב ככלב, צמא, סחוט, נרגש, מתוח. החלטתי, קודם-כל עליי להתפלל, ירדתי, ניגשתי לדלת המסורגת הכבדה.

"סוהר! סוהר! סוההההר!!!" - זעקתי בכל כוחי.

הסוהר הגיע מלא כעס. "מה אתה צועק? אתה חושב שאתה בבית מלון? עוד פעם אחת אם אשמע אותך צועק, אתה תשאר כאן בחדר, ואפילו כל החדר יהיה מלא גוויות מתות שרופות לא אפתח לך", שפך בפעם אחת את כל תכולת המלל האופייני ל"מסובב המפתחות".

ניסיתי להסביר לו, "אני אדם דתי, ועדיין לא התפללתי, וכיון שזכותי להגיע לבית-כנסת שלוש פעמים ביום, אבקש להגיע לבית כנסת".

"אבל למה אתה צועק?" - התרכך הסוהר במקצת.

'איך רצית שאקרא לך? אני לא יודע מה שמן, המסדרונות ארוכים אני לא מכיר את הנוהלים איך יוצאים מהחדר, כשרוצים" הוספתי בנחישות.

סיבוב מפתח, הדלת הכבדה הבלתי מנוצחת נפתחה. הובלתי על ידי הסוהר לאורך מסדרונות שוממים, כשמשני צידיהם חדרים-תאים, ויצורי אנוש פוסעים בפנים הלוך וחזור כסהרורים, עוד מסדרון, ועוד מסדרון, פוסעים והולכים, רק צעדינו נשמעים. הגענו לבית כנסת, סיבוב מפתח, הדלת נפתחת. נכנסתי, טריקה. סיבוב מפתח. שקט.

בית-כנסת.גודלו, שלושה מטרים על ארבעה. ממש בית-כנסת. שולחנות, ספסלים, ארון ספרים, ארון-קודש, ספר-תורה, הקירות מצופים בשפריץ לבן. התקרה עשויה נטיפים. על הקירות תלויים במסגרות "בריך שמיה" "מודים דרבנן" "שמע ישראל" "תפילה לאסיר", שארית של פרוסה

וחצי גביע לבן מונחים על קצה השולחן, עדות לביקור. הכל כמו בית כנסת שיגרתי.

מה שונה? אולי המועקה בלב, אולי הבדידות, אולי חוסר השינה, אולי הפחד מחקירות נוספות. הכל יחד יצרו בתוכי הרגשת אומללות, בוגדנות, שפלות, עבדות. חשתי כמו חרק זעיר שכל אחד יכול לדרוך עליו, בכל עת שירצה.

הנחתי טלית ותפילין, השעון שעל הקיר הראה "אחרי חצות". תפילתי הייתה מאוד לא מסודרת ומבולבלת. אין ריכוז, הרגשתי צורך לברוח. אך לאן, לחדר? כאן אני לפחות לבד, בלי עבריינים. מי יודע אלו טיפוסים יושבים בחדרי? עדיין לא הספקתי לערוך היכרות איתם. מצד שני, אני כה עייף. האם אצליח להרדם בחדר? בוודאי עתה הם רק התעוררו משינת הלילה, וכאן יותר טוב. טאטע! תעזור לי מה להחליט!!!

רק אחרי שהרגשתי צורך להתפנות, חלצתי את הטלית והתפילין, קיפלתים לאט כאילו יש לי את כל הזמן בעולם, וברגשות מעורבים ביקשת מהסוהר, שבא לנוכח קריאתי, להוליכני לחדר.

חזרתי לחדר. שבעה מהמתגוררים בו היו כבר ערים, אחד צחצח שניים. השני היה במקלחת. שלישי, סתם ישב ובהה בתקרה. רביעי קרא עיתון. חמישי, התווכח עם הששי בקולי קולות. ושניים הישנים פולטים בלי הרף ש... ש... ש...

במהירות טיפסתי לכיוון מיטתי, מנסה להתחמק ממבטיהם, מתאמץ בכל כחי להירדם. לא הולך, עוד לא עברה יממה אחת מאז שנעצרתי וכבר אני נראה כך? חשבתי, מי יודע איך אראה מחר, מחרתיים, בעוד שבוע, אולי גם בעוד חודש, אולי...

ואז, כבסרט-נע, עברו נגד עיני אחד-עשר אותיות, מלאי כוח ותעצומות נפש "אין עוד מלבדו". כמו ריקדו וקיפצו מעל לראשי האותיות, עלו ונתעלו אל על מבעד לעננים עד שנעלמו. אשמורות עיני נעצמו.

"מנחה, מנחה" - באו קולות מלוויי הד מכיוון הפרוזדור.

"מנחה?" נזעקתי "היכן אני, אה, כן, מנחה, מנחה? האם שמעתי נכון?" דילגתי מהמיטה. כמה שמחתי. "מנחה", מילה כה פשוטה שבימים כתיקונם אין כל התייחסות מיוחדת אליה, מקבלת כאן בין כותלי בית המעצר, כמו כל מילה אחרת, משמעות שונה.

הצטרפתי לתפילת מנחה שהייתה מורכבת מארבעה אנשים, אני, פ.צ., אליעזר, ועוד אחד שהחזיק את כף ידו על פדחתו וניסה לאתר כיפת בית-סוהר. שליח ציבור לא היה, גם לא קדיש, קדושה ואמן.

בגמר התפילה, נשארנו ישובים על ספסל, בהמתנה לצאת הכוכבים לתפילת ערבית. ישובים אמרתי? - כמו היה בנוי הספסל בנוי ומורכב ממחטים וקוצים, וכאילו זרם חשמלי זורם דרכו. נענועי הרגליים במהירות ימינה ושמאלה, עישון סגריות בשרשרת, החלפת תנוחות כל האיברים, זינוקים וישיבה חזרה, חיקויים של נמר בכלוב סגור שמסתובב אנה ואנה, הלוך וחזור, עד לשעה היעודה של תפילת ערבית.

תפילת ערבית הסתיימה. חזרנו כל אחד לחדרו הוא. החגיגה בחדר החלה. הנרקומנים עסקו במלאכתם, צמד היו מרותקים בשיחתם על משפטם שהתקיים היום בקשר לשוד. אחד עמד מול רדיו שהשמיע קולות מוסיקה צורמניות, רקד ועשה תנועות משונות בידיו ורגליו לקול צלילי. אחר עמד ליד כף חשמלי תקוע בצנצנת שימורים של זיתים וצעק, "מי נגע בקפה שלי?" השני משיב כנגדו, "מה אתה צועק? אתה חושב שאתה בבית? תשתוק לפני שאני יפרק'ותך".

בשעה אחת-עשרה בלילה הוכנס לתאנו עציר נוסף שהובא כנראה היישר משום מקום, גורר אחריו מזרן שמיכה וסדין, עיניו גדולות ונפוחות, צלקות טריות על פניו, שקיבל ככל הנראה ממכות מחבריו או מהשוטרים.

הוא מילמל משהו לא ברור, וכולם נכרכו אחריו. התברר שהביא איתו "חומר". התחילה התעסקות, מי בגלגול נייר טואלט, מי בהפרדת נייר הכסף מקופסת הסיגריות ומי בהחזקת מצית דלוקה. הסתובבתי לכיוון

הקיר, לא יכולתי להביט במזרק החודר לתוך ווריד‌יו. זה כבר מדי הרבה בשבילי. ציפיתי לשווא להרגעת הרוחות ולהפסקת הקולות והרעשים. רק לאחר השעות הקטנות של הלילה, שקע מטען האנוש של 'חדרי' בתרדמה עמוקה. גם אני נרדמתי.

פרק שישי

שבת ראשונה

בוקר חדש, טרי, שמאז בריאת העולם לא בא לעולם, הגיע.

"קורנבליט אהרן שמואל" זועק אחד הסוהרים "מי זה?".

"אני, כאן, בחדר 14" פניתי ועניתי ברגשות מעורבים. בליבי אני חושב, מה עכשיו? שוב חקירות?

"קח!" הוא מושיט לי שקית שחורה עם שתי ידיות.

אני מציץ פנימה, אוכל מהרב גאבל. איזו הפתעה! שניצלים, תפוחי-אדמה, סלטים, שתייה, וגם איזה ספר קטן להתחזקות.

אח... איזה צדיק, איזו מצוה, איזה חסד. אדם שאינני מכירו כלל והוא לא מכיר אותי. מתאמץ, מבשל, נסחב ברגל, ממתין שעות בדלת הכניסה עד לקבלת השקית על ידי השוטר. בפינת הלב הקציתי לו תא מיוחד להערכה. הייתי נרגש כולי ממעשה חסד זה. שאפתי ורציתי כל כך להודות לו, להביע את רגשותייי כלפיו, לחבק אותו ואפילו לנשקו, טיפת אור בים של חושך, כפית סוכר בכוס תה מר.

הרבה תיאבון לא היה לי, מה גם שהיתה שם כמות נדיבה לארבעה-חמשה אנשים. הזמנתי את "חבריי" לתא, לבוא ולהשתתף בארוחה. הם לא היו ביישניים ולא סירבו. התנפלו על האוכל וכילו בו את זעמם עד שלא השאירו פירור.

ערב שבת הגיע. ניגשתי לאחד הסוהרים ונתתי לו הרצאה, "תראה, עוד מעט באה שבת, בחדרי נמצאים עשרה אנשים, כולם מעשנים. קולות מוזיקה מרעישה נשמעים בחדר. לא אוכל לשהות בו ביום השבת. אבקש להעבירני לחדר של לא מעשנים, אם אין באפשרותך, הכנס אותי בבידוד".

"חברי" קלטו את שיחתי, אחד מהם בשם צדוק התרומם ממיטתו והכריז: "אתה לא יוצא מהחדר, מה פתאום? אני לוקח אחריות שאף אחד לא יעשן בשבת ולא יפעיל את הרדיו". כולם הנהנו בראשיהם לאות הן.

הייתי המום. לא ידעתי מה לעשות. האם אני יכול לסמוך עליהם?

אחרי רגע דומיה, השבתי "אני לא יכול ולא רוצה להכריח אף אחד מכם, שבגלל נוכחותי ישתנו רצונכם, בפרט סיגריות, שכמעשן כבד, אני יודע כמה קשה להסתדר בלעדיהן, בייחוד בבית-סוהר. אני אסתדר, ה' יעזור".

חצי שעה לפני שבת הגיע סוהר והגיש לי ניילון בגדים לשבת שנשלחו מביתי פתח את תאי והעביר אותי לתא 16, נוכח שם רק בחור אחד חובש כיפה בשם "נשיא". החדר היה ריק מאנשים, פ.צ. ואלעזר השתחררו,

לכבוד שבת קודש, התקלחנו, עטינו את הקפטן הצהוב - השטריימל לא קיבל אישור כניסה - ופסענו לבית הכנסת. היינו יחידים. גרוני השתנק בתפילת קבלת שבת. "אז ירננו כל עצי יער" סילסלתי, "משה ואהרן בכוהניו ושמואל בקראי שמו, קוראים אל ה' והוא יענם", רטט קולי בהזכירי את מילות שמי, שמואל אהרן. שרנו "לכה דודי". סיימנו את תפילת ערבית.

לאחר אמירת "שלום עליכם", "אשת חיל" ו"קידוש" התיישבנו לאכול סעודת שבת. הייתה זו סעודת שבת ממש, שהרב גאבל הי"ו שלח, מיץ ענבים (מבושל) לקידוש, חלות, דגים, מרק, שקדי מרק, עופות, קומפוט, הדסים להרחה, סלטים, סכו"ם חד פעמי.

"כל מקדש שביעי" פתחתי בניגון, ותמונת ליל שבת בבית צפה לנגד עיניי. מראות של זכרונות מלפני ימים אחדים לחלחו את זויות עיניי. יום ששי: "טועמיה", גזירת צפורניים, מקווה, הבהוב נרות, פעקאלאך לילדים, סידור שעון שבת. הליכה בצוותא לבית-הכנסת, שני ילדיי, מיכאל ומוישי לצידי בפאותיהם המסולסלות, לבושים בבגדי שבת צחורים ומבריקים, כל אחד מחזיק פעקאלע עם "גוטע זאכן". האווירה ברחוב שבתית. אפילו הרוח הקלילה לובשת שבת. קול ציוץ צפורים, ילדות קופצות בחבל, כל הרחוב מלא באבות ובנים לכיוון בית הכנסת המואר. החזן פותח ב"הודו", עשרות רבות של אנשים עומדים ומתפללים, שרים לכה דודי...

"כראוי לו" אני מנסה להמשיך. שוב עולות תמונות משולחן השבת בביתי. ששת ילדיי, דוד שמעון, זיסי, נחמי, מיכאל, מושי, וחיהל'ה יושבים מסביב לשולחן. למולי יושבת אשתי תחי' כמלכה. הילדים קמים ומגישים לשולחן מטובי התבשילים שרעייתי בשלה. חיהל'ה סוחבת בקבוק קולה גדול בשתי ידיה, מדדה ומתאמצת להגיע עם הבקבוק לשולחן. דוד שמעון עוזר לה וקורא "הופה" והיא מחייכת ומצחקקת, זיסי מחלקת צלחות, נחמי מזלגות, מיכאל מגיש לי את דף פרשת השבוע מהחיידר, ומוישי מדקלם פתח א' א פתח ב' ב.

"כל שומר שבת כדת מחללו" אני מנמיך את קולי לבל יישמע קול הבכי החרישי שכבר מציף את כולי, "שכרו הרבה מאד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו".

אני מתחזק. שבת היום, אסור לבכות, ממשיך ב"מנוחה ושמחה" "מה ידידות" "קה רבון עלם" "צור משלו" "ברכת המזון".

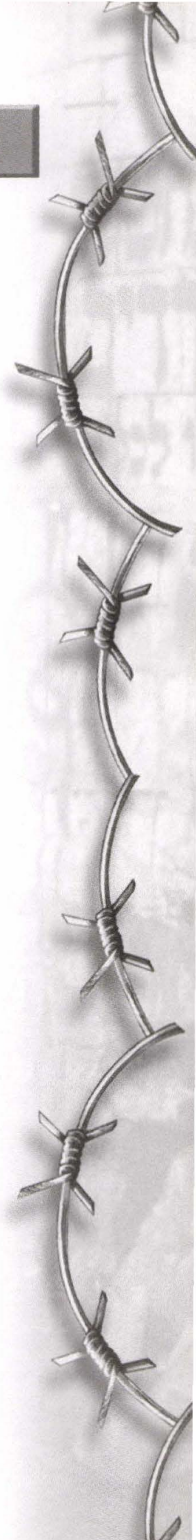
חוזר לחדר יחד עם "נשיא" ופינו מזמר: "אין עוד, אין עוד, אין עוד מלבדו, נישטא קיין טבע, נישטא קיין מקרה, נאר דו אליין, טאטע, טאטע, טאטאלע".

השבת גם היא עברה. ולאחריה יום ראשון ועוד יום ועוד יום. התרגלתי לא להתייחס לשעון, אין לו שום משמעות בכלא או בית מעצר. הזמן נמצא בכמויות אדירות, כל דבר נעשה בנחת, ובלי מהירות. מנסים לדחוף את הזמן, נדמה לי שעברו כבר מאז שנעצרתי, עשר או שנים-עשר שנים!

פרק שביעי

"הגומל לחייבים טובות"

"פוסטה" - מילה שכל עציר או אסיר בארץ ובעולם מכיר. זהו כלי תחבורה להעברת אסירים ממקום למקום, בדרך כלל, משאית, ה"פוסטה" בפנים סגורה מכל עבריה. אין לה חלונות, למעט חורים בגודל של מטבעות כסף, דרכם נכנס אוויר. כל משבצת חורים בקוטר בדל סגריה. המרחק בין משבצת אחת למשנהו, בערך מטר, לאורך קירותיו תקועים ספסלים מברזל, ובאמצע החלל עוד ספסל נוסף. רצפת ה'פוסטה' מלאה בדרך כלל בדלי סגריות. הכניסה אליה היא באמצעות טיפוס על מדרגות, כשסביב אליה עומדים שוטרים חמושים דרוכים ואצבעם על ההדק. האסירים המועלים עליה כבולים ידיהם ורגליהם אחד למשנהו. כלומר, ידי ימין של אסיר אחד ביד שמאל של חברו וכן הרגליים, שמאל של זה לימין של אחר. הם מועלים שניים שניים, כמו בתיבת נח...

ל"פוסטה" כזו הועליתי אסור באזיקים לשותפי בתיק חיים, בנסיעה לבית המשפט המחוזי. המחנק היה איום, ספרתי עשרים ראשי אסירים. כולם מעשנים, וכל העשן מטייל בתוך הארגז. ה"פוסטה" החלה לזוז. אויר צח זרם דרך החורים הזעירים. הוקל לנו במקצת, הצצתי החוצה כל הדרך, אחרי עשרה ימים של נתק מוחלט מאנשים, מכוניות, מראה יקום, כל מראה הלהיב אותי. אחד העצירים התרגש "תראה" הוא צעק לחבירו "טרקטור חופר". אחרי נסיעה של 10 דקות הגענו לייעדנו.

נצטווינו לרדת לכיוון תא המעצר הופרדנו בשני כלובים, יהודים לחוד, וערבים לחוד. בכלוב היה רק ספסל אחד. כל חצי שעה לערך, הוקרא שם של אסיר לעלות למשפט. גם תורנו הגיע, הובלנו כצאן לטבח. באולם נכחו פ.צ. ואלעזר, שגם משפטם התנהל היום.

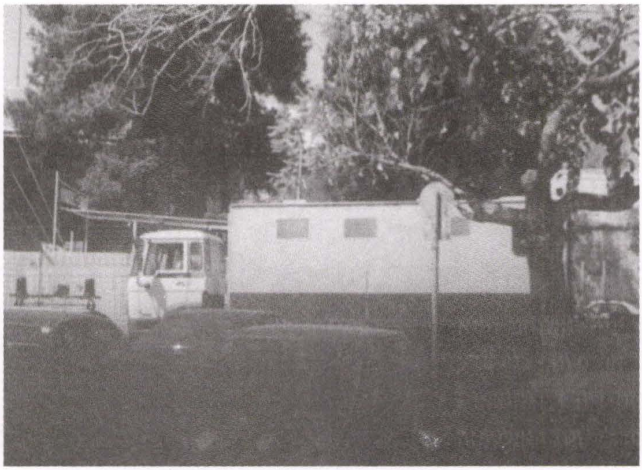
אחרי שמיעת התביעה והסניגוריה, השופטת שידלובסקי אור ביקשה דחיית ההחלטה ליום אחר. החידוש שקיבלתי מהמשפט הימם אותי, שמו של פ.צ. בדיון במשפטי הוזכר כמאה פעמים, פ.צ. אמר, פ.צ. סיפר, פ.צ. תיאר, פ.צ. ראה, פ.צ....

ימים מספר עברו, שוב נסענו ב"פוסטה" לשמוע את ההחלטה שנותחה מכל ההבטים והוקראה על ידי השופטת, ובסיכומה: קורנבליט וחיים,

ייעצרו עד תום ההליכים. אלעזר יישוחרר הביתה. פ.צ. יעצר שוב גם הוא עד תום ההליכים.

עברתי לחדר 16. החדרים מחולקים לפי קריטריונים. חדר 14 לא מקבל טלפון וחצר, שם נמצאים עצורים "ימים". בחדר 16 נמצאים עצירים תחת הקטיגוריה של "העמדה לדין", ובלע"ז: עד תום ההליכים. ישנם חדרים ל"טעוני הגנה", חדרים ל"השגחה", חדרים "לערבים", ועוד. כל חדר מקבל לפני-הצהריים שעת חצר ואחרי-הצהריים חצי שעה חצר קטנה. החצר באורך 15X15 מטר. שלושה טלפונים ציבוריים, מצותתים כל הזמן על-ידי שוטרים. הקירות עשויות בטון בגובה חמשה מטרים ועליהם פרושה רשת עשויה מברזלים 10 מ"מ. החצר הקטנה היא חצי מהגדולה, שני טלפונים ציבוריים מצותתים, 'תושבי' כל שני חדרים יוצאים לחצר בשעה מסויימת. בחצר יש אוויר, מרחב להתהלך ולרוץ, לפעמים קצת שמש. קשר יחידי עם ה"חוץ". רואים שמים, עננים, פעמים ירח וכוכבים.

החצר וטלפוניו גורמים הרבה ריב ומדנים. לפעמים התפוסה בחדרים מלאה, ואז קורה שעשרים איש צריכים להתחלק בשלושה טלפונים במשך שעה. לך תסביר לעבריין שניתנת לו הזכות לדבר רק 9 דקות עד עוד 52

שעות. המסקנה המעשית היא: כל דאלים גבר.

סדר היום במגרש הרוסים: אין. הכל הולך סביב השעון. חילופי משמרות הסוהרים, פעם בשמונה שעות, עציר יכול לשכב במיטה במשך עשרים וארבע שעות. כל כמה שעות נכנסים כמה סוהרים לחדר, גם במשך שעות הלילה, סופרים, בודקים את רשת ה"חלון". אם מאן דהו לא ניסה לחבל בה ולברוח. מפעם לפעם ישנם חיפושים. במקרה זה, כולם יוצאים לפרוזדור, פרט לאחד, שיעקוב אחרי השוטרים המחפשים אם הם לא מעלימים חפצים של האסירים.

יום אחד הייתי בחצר, רץ אלי אחד מחבירי לתא ולוחש לי באוזן: "אתה יודע את מי ראיתי מגיע הנה? פ.צ.!".

- "אתה רוצה שנארגן פה חבר'ה ונפרק לו ת'עצמות? נדקור אותו!", הציע הברנש השני, והוסיף, "אצלנו, ככה זה אם מישהו פותח פה במשטרה".

- "לא", אמרתי, "חס וחלילה, מה זה יעזור עכשיו. אני אנסה לדבר איתו, ואשמע את גירסתו, קודם".

- "מה קרה לך? אתה נורמלי?" הביט עליי הברנש המקורח.

- "תשאיר זאת בשבילי" התעקשתי.

- "או קיי, אבל אני לא מבין ת'ראש שלך" הסתובב והראה לי את גבו.

הוא הופיע. פ.צ. כולו היה מבוהל, אישוני עיניו חיפשו דרך להכנס לעומק. חיוור, הוא צעד למולי, ראיתי שן אחד, אחריו עוד שן, ובהססנות נחשפו שני טורי שיניו. עיני כולם הביטו בנו ממרחק, ועקבו איך יפול דבר. גם אלו שעמד ליד הטלפון, הפסיקו את שיחתם, ועמדו פעורי פה, והאפרכסת בידיהם לכיוון הכתף. היה שקט פתאומי, ואז... הושטתי לו יד ימין, שמעתי את נשימתו, וידו הושטה גם היא, במין שמחה שכזאת, ולחצה את ידי. סביבנו היו כאלו שחייכו והיו גם שהורידו דמעה. הם המשיכו עוד זמן מועט להסתכל עלינו ואט אט הלכו כל אחד לענייניו. מי להמשך השיחה בטלפון, מי להמשך הצעידה לאורך החצר הלוך וחזור, ומי להשתזף

בשמש החורפית.

נתיישבנו על הארץ.

- "למה עשית לי את זה? למה בחרת דווקא אותי? האם עשיתי לך פעם רע? איני יכול להבין!" - הקשיתי בשפת יידיש.

- "אתה לא יודע מה הם עשו לי", הפעיל את כל כוח השכנוע שלו. "הם שמו אותי בבידוד למשך שלושים שעות. הרעיבו אותי יותר מעשרים שעות. איימו עליי שלא אראה את בני יחידי שנים, ואתה יודע שאני גרוש, וכל מה שנשאר לי בעולם הוא בני יחידי מחמדי. הם ביקשו ממני שמות, מי השתתף בהפגנה, והבטיחו לי שאם אביא שמות הם יראו את תיקי סגור וישחררו אותי לאלתר. ששה ימים החזקתי מעמד ולא דיברתי. אני יודע מה זה בית סוהר? פעם ראשונה בחיי שאני נעצר, הם הבטיחו לי גם שלא יעשו עסק מהשמות, ואף אחד לא יידע שאני מסרתי אותם, ובשביל להתפטר מהם זרקתי להם כמה שמות, ביניהם אותך, לא היה לי כבר כוח. ובאמת הם עזבו אותי ברגע שמסרתי להם את השמות".

- "הבנתי, אבל לא מובן לי למה בחרת אותי כנציג מתוך 800 איש" הוספתי להקשות.

- "הם לא עזבו אותי במשך ששה ימים, ודרשו רק שמות כל הזמן ל..."

- "את זה כבר שמעתי" קטעתי אותו.

- "חיפשתי, איזה שם אוכל לתת להם" סגר את עיניו וגמגם "לא הכרתי אף אחד מבין המתקהלים, ונזכרתי, שכשעמדתי ליד החלון למעלה, הסתכלתי למטה וראיתי אותך בין הקהל, אותך אני מכיר, וגם הם הבטיחו שלא יגלו שאני מסרתי את שמך, ולא יעשו מזה עסק, לכן עשיתי מה שעשיתי".

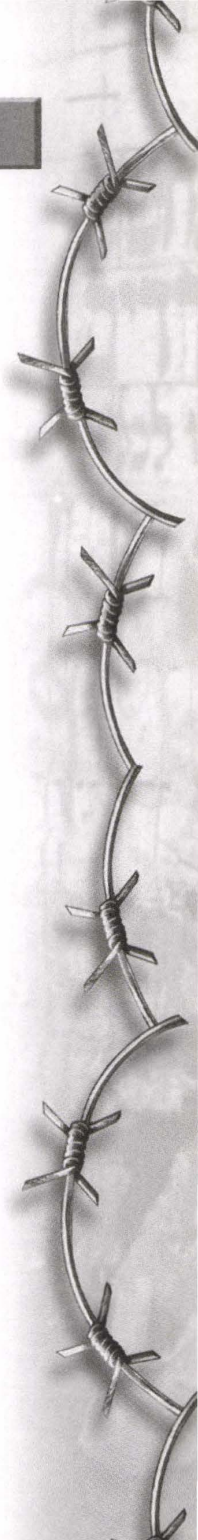
- "ולמה לא גילית לי אז באותו לילה שנעצרתי, שאתה האשם בזה?"

- "אגיד לך את האמת, כל-כך נבהלתי כשראיתי אותך מופיע בחדר אז באותו לילה, נהיה לי שחור בעיניים, ספקתי כפיי, ואמרתי אוי ויי, מה

אני עשיתי? ואתה יודע, לא ישנתי כל אותו הלילה. ואם אתה זוכר, כשנכנסת לחדר, כולם ישנו ואני ישבתי ופיצחתי גרעינים. דע לך שמאז שמסרתי את שמך, מצפוני העיק עליי ולא יכולתי לסלוח לעצמי. אבל עכשיו תשמע, אני אעשה הכל שתצא מכאן מהר ככל האפשר. כשאצטרך לעמוד על דוכן העדות בהוכחות נגדך, אספר את כל האמת על המשטרה, ואיך הם לחצו עליי, אכחיש את כל הסיפור הבדוי הזה".

- "אתה יודע" אמרתי אחרי רגע של שתיקה "אני לא כועס עליך, אני מרחם עליך".

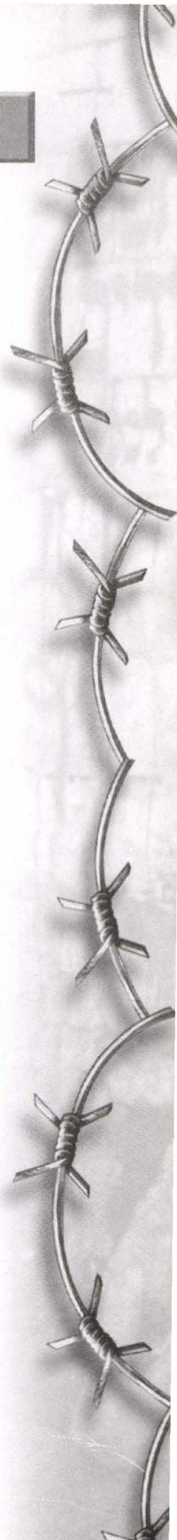
אחרי יומיים העבירו אותו ב"פוסטה" לכלא ניצן.

פרק שמיני

"כמה מסכן אתה, אבא"

הופעתי במשפט בהליך "מודה או לא מודה". כמובן שהכחשתי. התקיים משפט נוסף בהליך "הוכחות". כל אנשי המשטרה והחוקרים שהיו בקשר איתי עלו בזה אחר זה על דוכן העדות. כמובן שלא היו כל הוכחות נגדי. עורך דיני מר יאיר גולן הגיש ערעור ל"עליון" על המשך המעצר, כי החוק אומר, שאם אחד ההוכחות הוא עצור, עליו לסיים את משפטו ורק לאחריו יוכל לבוא להעיד, כך שלא יהיו לא אינטרסים משלו ולטובתו. לפי החשבון עלי להיות תלוי ועומד עד שיסתיים משפטו של פ.צ., כיון שלכאורה, בידו ההוכחה היחידה נגדי. הדבר יכול לארוך תשעה חודשים ויום, עד שיסתיים משפטו שלו, ורק אז יחל משפטי.

אני בהמתנה לקבלת תאריך להשפט בבית משפט העליון.

"ביקורים" הם חלק בלתי נפרד מחיי בית סוהר, וכל אסיר מצפה בכליון עיניים לרגע שהסוהר קורא בשמו ומכריז: "יש לך ביקור".

"קורנבליט! יש לך ביקור!"

כל עצביי נדרכו. כל פסיעה נוספת מקרבת אותי ליקיריי הדואגים לי. אחים, אחיות, אבא, אמא, אשה, ילדים, חברים, מכרים, ידידים, וסתם עמך. לא יכולתי לשער מי מהם בא לבקרני, עמדתי בהמתנה מאחורי דלת ברזל סגורה נאמר לי שיש לי 20 דקות בסך הכל לשעת הביקור. נכנסתי ל"אולם" הביקורים. המקום ברוחב מטר ובאורך שלושה מטרים, שני ספסלים. על הקיר תלויים ארבעה שפופרות של טלפון, ארבעה חלונות גדולים מזכוכית עבה אטומה הרמטית.

כל הקיר דומה לאקווריום ענק, והנה מגיעים הדגים, שמונה דגים, אימי תחי', אשתי תחי', וששת ילדיי. חיוכים ודמעות. בצד שלהם גם תלויים שפופרות. אני תופש שני שפופרות, מצמיד אחד לאוזן ימין השני לאוזן שמאל, ומלל נשפך לתוך אוזניי.

בני מוישי בן הארבע: "אבא, מאיפה נכנסת? אני רוצה גם גם להיכנס".

בתי, חיה'לה, בת השנתיים, מצמידה את פיה לזכוכית הקרה, ובידה הקטנטונת מחליקה על השמשה, מנסה לנשקני ולנגוע בי.

בני מכאל בן החמש, מביט בעיניו המבוהלות לכל כיווני החדר, "מרביצים שם"? הוא שואל אותי.

בנותיי, זיסי ונחמי, נראות עצובות, אני קורא את מחשבותיהם: "כמה

מסכן אתה, אבא".

בני דוד שמעון, ה"בכור" מפגין בגרות, אמיצות. אינו מחצין את רגשותיו.

אשתי היקרה לא יודעת אם לחייך או לבכות.

אמא, בוכה, דואגת, "מה יהיה? מתי זה יגמר?"...

הסוהר בצד שלי מאיץ בי, הסוהר בצד שלהם מאיץ בהם לסיים את הביקור, אני מושיט את יד ימין באויר, בתנועת "שלום עליכם" הם מנפנפים בידיהם. תם הביקור.

חוזר לחדר, אוכל ארוחת בוקר, הרב גאבל שולח כל יום. איזה אדם מסתורי הוא. מדי יום ביומו, בשעה תשע בבוקר, ארוחת בוקר, הכוללת לחמניות, שמנת, אשל,גבינה, ירקות, תה עם חלב חם. ובשעה ארבע אחר הצהריים, ארוחת צהריים. התפריט אינו דומה אף יום למשנהו, והוא מלא בכל טוב בשר ודגים. הוא לא שכח או איחר אף פעם, אני יודע שהמון אנשים עוזרים לי, בשתדלנות, במימון כספים לעו"ד ולהוצאות הבית, בשליחויות שונות, בעסקנויות למיניהם. אך מה לעשות האיש הזה

בעיניי, עושה את הדבר הכי חשוב, אני מרגיש אותו פעמיים ביום. את הפעולות שנעשות עבורי מחוץ לכותלי הכלא, אין אני בקיא בהן כל-כך. שלחתי את אחי היקר דוב, שיתן לו כסף עבור הוצאות האוכל, ואם לא יסכים לקחת, שיתן לו בכח.

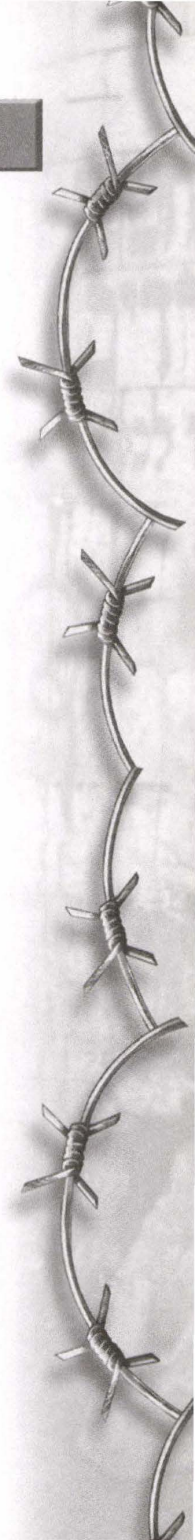
הדיירים בחדר 16 מתחלפים בתדירות גבוהה. כל יום או יומיים עוזבים שניים מהם ובאים שניים אחרים. כל לילה מתיישב דייר אחר ליד מיטתי ומדווח ומספר. ואני מאזין ומקשיב עד שהעיניים נעצמות.

אחד מהדיירים היה פ.ב. בחור בגיל העשרים לחייו. הייתי 'סוחב' אותו שלוש פעמים ביום לבית הכנסת, מעודדו ומחזקו. נמצאתי גם אני מתחזק ממנו, ונקשרתי אליו, היינו יושבים בחדר ומשוחחים שעות על גבי שעות, על כל הנושאים שבעולם. באותה תקופה פרצה תקרית בין ארה"ב לעיראק. היה לי ווקמן שאפשר לשמוע רק דרך האוזניות, פיצלתי את החוט לשניים לכל אורכו, אוזנייה אחת לי, והשנייה לו. היינו לבד בחדר, וכל הלילה הקשבנו לדיווחים המאיימים והמפחידים, משום מה הוא לא עזב את החדר, וכך גם אני, למרות שהחדר היה מיועד, כפי שהזכרתי, לעצירים "עד תום ההליכים", יותר מיומיים-שלשה, לא היו משאירים שם, כי מי שקיבל כבר בפועל את הפסק של "עצור עד תום ההליכים", היה עובר לכלא אחר בארץ. אולם אנו שנינו נשארנו. תחלופת הדיירים האחרים לא פסקה, ומטבע הדברים נקשרנו יותר ויותר. היינו קמים יחד, הולכים לישון יחד. בבית-הכנסת, בחצר, הכל יחד. אחרי כל דיון משפטי אצלנו היינו מחליפים רשמים וחוויות.

פרק תשיעי

"מעוז צור ישועתי"

עוד יומיים יבוא חג החנוכה. הרב גאבל שלח יחד עם האוכל היומי, בקבוק שמן זית ופקעת צמר גפן. הכנתי פתילות מאולתרות. הפחיות, שימשו לי חוט הברזל הדקיק שמהדק את הלחם הפרוס בקצהו, כאלו היו למכביר. המסתי את הפלסטיק העוטף אותו, כרכתיו סביב לשפת צמר גפן, הלבשתיו על כוס חד פעמי, מלאתי את הכוס במים, הוספתי שמן זית ברום ס"מ, והנה חנוכיה מחתרתית נפלאה ביותר. חנוכיה מאולתרת.

ליל חנוכה. הדלקת הנרות אושרה בבית הכנסת. אחרי תפילת ערבית הקרבתי ספסל מ"בית המקדש מעט" אל מול הדלת המסורגת "משום פירסומא ניסא" העמדתי את "חנוכייתי". ה"שמש" ניצב על מיכל הפוך ריק של 'מנה חמה'. במאורע השתתפו שבעה עצירים וסוהר. חלק חבשו כיפות וחלק חבשו טליתות מחוסר כיפות. הם באו אחרי פרסום מאסיבי במשך יממה .

"ברוך אתה... שעשה ניסים לאבותינו... שהחיינו..."

כל הקהל פרץ ב"מעוז צור". ההתלהבות הייתה גורפת ופרצה גבולות. שרנו, רקדנו לאור הנרות המרצדים, ומכל התאים סביב בית-הכנסת נשמעו זימזומים חרישיים בהשתתפות בשירה.

הערעור לבית משפט העליון נקבע לאחד מימי החנוכה. רכב משטרתי פרטי הסיעני למקום. השעה הייתה שתיים אחה"צ, מבצר ממש. טלוויזיה במעגל סגור על כל צעד ושעל. דלתות מזכוכית משוריינות, טכנולוגיה מתקדמת, אווירה של בית מלון, מצוחצח נקי, דלת נפתחת על ידי זמזום, ולאחריה דלת נוספת נפתחת רק לאחר שהראשונה נסגרת, ועוד דלת. שני טורי תאים מטר על מטר. בין שני הטורים מסדרון. הסוהר המקומי לבוש בקפידה. מדיו מגוהצים ונקיים. לרגע דמיתי את עצמי נמצא בנמל התעופה. הוא פותח דלת תא, ומכוון אותי בידו כאומר "בבקשה להכנס".

לאחר כרבע שעה הוציאו אותי מתא מס' 4 ואת פ.צ. מתא 17, העלונו במעלית לקומה שלישית. הושבנו כל אחד על ספסל נאשמים בנפרד מלווה בשוטר צמוד. אולם הדיונים ענק, תקרה גבוהה. בהתחלת האולם כסא מרופד ריק. הלאה ממנו, שני מחשבים כשמולם יושבים קלדן וקלדנית,

הלאה מהם שולחן בצורת חצי ירח ישובים לידו סוללת של עורכי דין, תובע, עוזרים למיניהם. הלאה מהם, טורי ספסלים לאורחים וצופים, קרובי משפחה של שנינו נוכחים באולם.

"בית המשפט"! הוכרז מפינה נידחת. כל הנוכחים באולם קמו על רגליהם. השופט נכנס, פסע לעבר כסאו והתיישב. כל הנוכחים מחקים אותו וגם יושבים. רגע דומיה, והמשפט החל. ראשון דיבר התובע, הוא חזר והשמיע שוב את הטיעונים שהכרתי. לאחריו דיבר עורך דיני, אחריו שוב נטל התובע את רשות הדיבור, ו"הסביר בפלפול" את מסוכנתי לציבור.

"היות ואנו קרבים לשנת אלפיים, שאז אמורים להגיע לארץ מאות אלפי נוצרים ואם הנאשם ישוחרר הוא עלול לארגן שריפת דירותיהם", השופט הקשיב לשני הצדדים, והחליט "אתן את ההחלטה בעוד יומיים שלשה".

הוחזרתי לתאי במגרש הרוסים על ידי ניידת שבאה במיוחד אליי. את פ.צ. החזירו לכלא ניצן, ואחרי 35 ימי שהייה במעצר, הגיעה ההחלטה, "דחיית הערעור". התארגנתי לעזוב את מגרש הרוסים לטובת בית מעצר אחר בארץ, בשעות הבוקר "זאת חנוכה" באו לקחת אותי ל"פוסטה".

פרק עשירי

המעבר

בחוץ עמדו ארבעה משאיות, האסירים הובלו אליהם כבולים בידיהם ורגליהם, שניים שניים, כל משאית תעשה את דרכה לאיזור אחר בארץ, אני, ור' יוסף פרושינובסקי, ואסיר נוסף דתי הועלינו לטנדר משטרתי ג'י. אם. סי. מסוג סוואנה. כל ציודנו בין הרגליים ועל הרגליים, נכבלנו ידים ורגלים, החום היה נורא, החלונות היו אטומים, הייתי לבוש בסוודר וחפצתי לפושטו מפאת החום האיום. לך תוריד סוודר כשעליו חליפה, ואתה יושב דחוס עם חבילות על הברכיים, וידיך כבולות! המכוניות עדיין חונות, לא זזות, מחכות לסידורם של כל האסירים. מוודאים שאף אחד לא חסר, סופרים אותנו ומשווים עם הרשימות שבידיהם, בחוץ מסביב למכוניות עומדים כעשרה שוטרים עם כלי נשק דרוכים בידיהם, האצבע על ההדק. כל רשרוש קל, כל תנועה חשודה מקפיצה אותם, עיניהם מזרות אימה, והחום, אוי, איזה חום!!!

אחרי שעה שנראתה לנו כנצח, הונעו המנועים, לחיצות על דוושות הגז ומהאגזוזים נפלטים כמויות עשן. אוי, ויי, המצב הורע יותר, אנו מנסים לעודד אחד את השני, עוד רגע הסיוט ייגמר, עוד דקה נהיה אחרי זה, עוד מעט נצא לדרך, אם היינו יכולים לפחות לדבר עם הנהג, לבקש ממנו, להסביר לו, אך מלפנינו דופן ברזל. מאחורי הספסל דופן ברזל, הכל סגור ומסוגר ונעול.

מסע עינויים

כל פעם לפני משפטו או חקירתו של האברך ר' אהרן שמואל קורנבליט היו אסיר היהדות החרדית, לקראת ערב יוצא ר' שמואל מבית מעצרו בכלא אשמורת כשידיו ורגליו כבולים ונגרר אל משאית (הנקראת פוסטא) (היא המשאית שמעבידה את האסירים ממקום למקום.

כאן מתחיל מסע העינויים כשכל אבריו מובלבלים. ידיו ורגליו קשורים, וגופו נע ונד לכל עבר. ונחבט בכל גופו מכל סיבוב ועצירה של הפוסטא. הפוסטא היא קופסא חשוכה ללא אור ואוורור (רק כמה חורים קטנים) בגודל 2x2 ס"מ. בשני צידיה ספסלים בהם נדחסים אסירים רבים. רוצחים ערבים שודדים וכו', נסיעה זו נמשכת שעות רבות עד שאוספים מבתי כלא שונים אסירים להביאם למשפט. וכולם באים ללון בכלא רמלה. ר' שמואל מורד מהפוסטא אל הציונק (תא המעבר) חדר בגודל 1.80x2.50 כולו סנור אין בו כסעם אויר לנשימה, בחדר זה 2 מיטות ל־2 אסירים, ולמעשה דוחסים בו 4 אסירים בהם פושעים נרקומנים וכדו' וכל דאלים גבר. ר' שמואל שלא זכה למיטה מעביר את הלילה על הריצפה ברווח שבין שתי ממות מקום זה משמש שירותים לאסירים אשר בחדר. מלא זוהמה עכברים ופרעושים, כך עובר הלילה על ר' שמואל בהכנה למשפט או לחקירה.

בשעה 4 לפנות בוקר מוחזר ר' שמואל לפוסטא כבול בידיו וברגליו להמשך מסע העינויים עד לירושלים למגרש הרוסים בהמתנה להמשך משפטו או חקירתו. כך לאחר מסע עינויים השפלות מתח ופחד ללא שינה מתייצב ר' שמואל למשפטו.

היתכן ?

ולאחר משפטו או חקירתו חוזר חלילה מסע עינויים אלה והוא נאלץ ללון שוב בציונק זה על כל השלכותיו ורק למחרת מועבר בפוסטא לכלא אשמורת. מסע עינויים זה עובר על ר' שמואל עשרות פעמים כל פעם שמובא לבית המשפט או לחקירה שנמשך למעלה מחצי שנה.

ביום שני ג' אייר נערך שלב ההכרעה במשפטו של ר' שמואל. המשפט נמשך עד תאחר עד הצהרים במשפט זה הודתה השופטת שאין הוכחות להרשיעו. בכל זאת האשימה את ר' שמואל במשפט בציונק: זה שהיה למעה ד' בכך כדי להרשיעו.
לאחר סיום המשפט שוחאחר הובל לציונק שבכלא רמלה. הסוהר שרצה לחגוג את "יום חגם" הכניס את ר' שמואל לתא סגר עליו את הדלת והשאירו בציונק 4-2 שעות ללא אור! ללא אויר! ללא אוכל ושתיה! ור' שמואל צועק וצועק בכל כוחו ומתייסר, ואין מושיע. לאחר יומיים כשפתחו את הדלת מצא את ר' שמואל בתא באפיסת כוחות תשוש וממורמר ואים מסוגל להוציא הגה מהפה כי עברו עליו 2 ימי תענית באב. ועוד, סוהר זה אין לא סרח להחזיק את נפשו אלא גרדי כבול בידיו וברגליו לפוסטא להעבירו לכלא אשמורת.

שומו שמים !!!

איזה תקופה בהיסטוריה מזכיר לנו סיפור זוועה זה

האם שמענו אי פעם על אסיר הנחשד בעבירות רכוש שמשפטו נמשך 8-7 חודשים וכ"ז בהערכת מעצר ועינויים, האם לא נחרץ כגר משפטו עוד בטרם התחיל ?

לא היה כדבר הזה בתולדות המשפט, כל אשמתו – היותו יהודי של פעם.

כמו שכל דבר בחיים עובר, גם הסיוט הלז עמד להסתיים. המכוניות יצאו לדרך, משב רוח הופיע מאי שם, מחייה נפשות. ה"פוסטות" נסעו בזה אחר זה, יצאו את מגרש הרוסים, פנו ימינה ועוד פעם ימינה, הגיעו עד ליציאה מהעיר, טיפסו את הקסטל, עברו את שער הגיא, המשיכו בכביש מס' 1, ובקטע מסויים בדרך התפצלו המשאיות לכיוונים שונים. משאית אחת נותרה בעקבותנו עד לאיזור רמלה, קומפלקס שלם של רשת בתי סוהר, כלא מעשיהו, כלא נווה תרצה, כלא ניצן, ו"המעבר".

נכנסים לקרייה. שער ענק נפתח, ואנו נוסעים פנימה, רשת כבישים מסועפת, חומות גבוהות מזדקרות מימין ומשמאל. מגיעים לשער נוסף, השער מתרומם כלפי מעלה, הרכב נכנס, השער מורד, כיבוי מנוע. חושך, מצלמות המותקנות דרך קבע בתקרה ועל הרצפה סורקות את הרכב, אם לא נמצא אסיר על גגו או מתחבא מתחתיו. שער נוסף מתרומם כלפי מעלה, המנוע מותנע וה"פוסטה" נכנסת פנימה. הגענו למעבר.

"המעבר" - מילה שמעבירה צמרמורת בין עצמותיהם של אסירים. היחס מאוד משפיל. ירדנו מה"פוסטה". מיד הגיעו סוהרים שהריצו אותנו, נזכרתי בסיפורים שקראתי על היהודים שהגיעו לאושוויץ. נצטווינו להיכנס לחצר יחד עם שלושים ערבים. ר' יוסף מתעקש ומסביר שהוא פוחד מהערבים. השוטר מתרכך במקצת. הוא פותח חצר נוספת, אנו נכנסים. הדלת נסגרת, אה, אוויר, אוויר!!! כל חצר בגודל חמש על חמש מטר, התקרה מסורגת.

חצי שעה עוברת. מגיעה 'פוסטה' נוספת עם מטען אנושי טרי. כנראה מאזור אחר אי שם בארץ. שישה מהם, ערבים, מוכנסים אלינו לחצר, לא לפני שקיבלו תדרוך מהערבים בחצר הקודמת שיטפלו בנו.

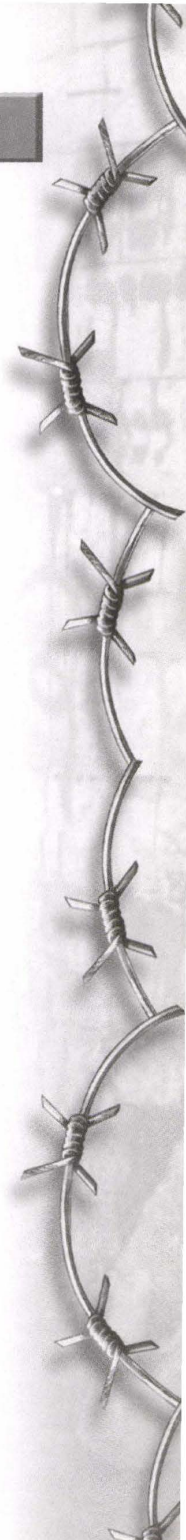
הפגישה איתם היתה הססנית, אני ישבתי על הארץ פותר תשבצים, כל רכושי - מרוכז בארבעה שקיות ניילון - לידי. אני לא גורע עין מהם. ר' יוסף עומד ומתפלל מנחה בבכי מתוך סידור עב כרס. מבטיהם משפדים אתנו. עינינו מצטלבות במבט. בקור-רוח אני מקדם אותם ב"שלום".

אחד אחד הם נכנסים, הם מתגרים בנו. היו שם כמה חתולים "עצורים" ומגש עם שאריות אוכל. הם מקרבים את המגש ליד חבילותיו של ר' יוסף, החתולים מתקרבים דרך הסורג. ר' יוסף שסיים עתה תפילת מנחה עומד אובד עצות ומגרש את החתולים, לקול צחוקם הפרוע של הערבים. ניגשתי אל המגש, הרמתיו באיטיות הטיתי אותו על צידו כד שיעבור דרך הסורגים, והעפתי אותו החוצה, כל תכולת המגש התפזרה על הארץ בקול רעש גדול. חזרתי לשבת על הארץ, ממתין לתגובה.

לא היתה שום תגובה. ר' יוסף פוקח עיניים משתהות, ואט אט הם ניגשים ופותחים בשיחה איתנו. הקרח נשבר, והחזקנו מעמד יחד כארבע שעות, אז הוציאונו מהחצר, בדקו את חבילותינו-רכושנו על ידי מצלמה מיוחדת, והובלנו ל"מעבר". מפקד המעבר בוחן את שנינו מכף רגל ועד ראש על תכולתינו. פונה לקבצת סוהרים, ופוקד: "קחו אותם למעלה". הסוהרים מעמיסים את צרורותיו של ר' יוסף על כתפיהם, וזורקים לחלל האויר: "בואו אחרינו".

"אין עוד מלבדו" אני לוחש לר' יוסף, ולבי מתרגש, ומסרב להאמין למראה עיניי, אנו עוברים דרך ה"מעבר". עשרות תאים מלאים באסירים דחוסים, ארבעה אנשים בתא בן שתי מיטות, שם הם יבלו את הלילה, מכל תא מציצה יד דרך חור בדלת הדומה לדלת של מקרר במפעל גדול. עשרות סוהרים סובבים בפרוזדור בין שני טורי התאים. הריצפה מלאה מים, התאורה עמומה, האוויר מלא בלחשושים מכל הכיוונים. אסירים רבים סובבים עם מגשים אוכל בידיהם מחלקים בין התאים המפחידים, ואנו פוסעים בין כל ההמולה מלווים בסוהרים לכיוון קומה שניה.

קיבלנו תא חדר שמשמש לחיפושים על אסירים - אני, ר' יוסף, ועוד אחד מבוגר כבן ששים. תא ללא מיטות, קיבלנו כל אחד מזרן ושמיכה, על הארץ היה מקום רק עבור שני מזרונים. התמקמתי על השולחן, כששני המבוגרים יושנים על הארץ.

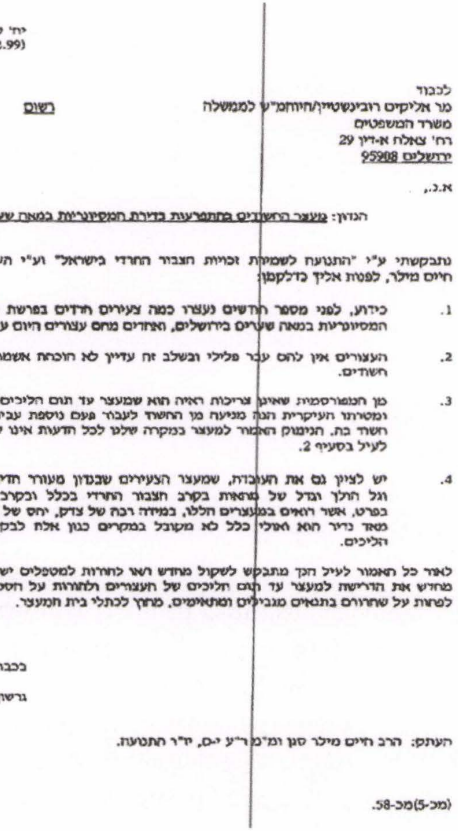
פרק אחד עשר

"אשמורת"

שורות בני המחנה

בשעה שתיים לפנות בוקר, העירו אותנו לנסיעה לכיוון בית המעצר "אשמורת". תקפה אותי סחרחורת נוראה, דימתי לעצמי האם החדר מסתובב או ראשי. אמרתי לעצמי: "שמוליק, לא עכשיו, פה זה לא המקום להיות חולה. אתה חייב לשרוד, אף אחד לא יעזור לך". הפנמתי את המחשבה הזאת, שיניתי ושילשתי, לשרוד! לשרוד!

אחרי תיאום רשימות וקריאה שמית, צעדנו בסך שניים שניים כבולים

יח' שבט תשנ"ט
(4.2.99)

לכבוד
מר אליקים רובינשטיין/חיזחמ"ע למשלה
משרד המשפטים
רח' צאלח א-דין 29
ירושלים 95908

רשום

א.נ.,

הנדון: מעצר הרשעדים בחתמרעות בדירת חאסיינריזית במאה שערים

נתבקשתי ע"י "התנועה לשמירת זכויות חצבור החרדי בישראל" וע"י העתמד בראשה הרב חיים מילר, לפנות אליך בדלקמן:

1. כידוע, לפני מספר חדשים נעצרו כמה צעירים חרדים בפרשת החתמרעות בדירת המסיונריות במאה שערים בירושלים, ואחדים מהם עצורים היום עד תום החליכים.

2. העצורים אין להם עבר פלילי ובשלב זה עדיין לא הוכחה אשמתם בעבירות שהם חשודים.

3. מן חמסורסמית שאינן צריכות ראיה חוא שמעצר עד תום החליכים איט מאסר עונשי ומטרתו העיקרית הנה מניעה מן החשרד לעבוד פעם נוספת עבירה מן הסוג שהוא חשוד בה. חמינוק החסור למעצר במקרה שלנו לכל חדעות אינו קיים, לאור האמור לעיל בסעיף 2.

4. יש לציין גם את העובדה, שמעצר הצעירים שבנדון מעורר חדים שלילים ביותר וגל הולך וגדל של מחאות בקרב חצבור החרדי בכלל ובקרב מנחיגי צבור זה בפרט, אשר רואים במעצרים חללו, במידה רבה של צדק, יחס של איפה איפת באשר מאד נדיר הוא לשלי כלל לא מקובל במקרים כגון אלח לבקש מעצר עד תום החליכים.

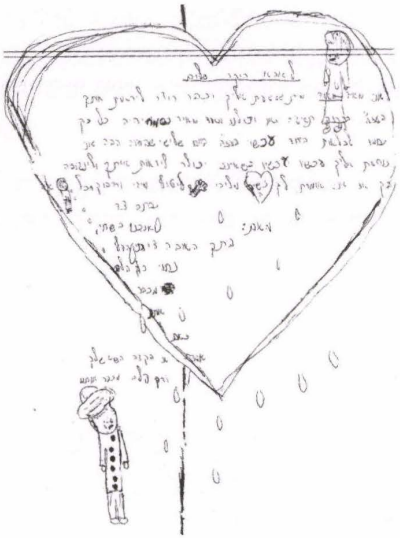
לאור כל האמור לעיל הנך מתבקש לשקול מחדש ואו לחורות למשטלים ישירות כדבר לשקול מחדש את הדרישה למעצר עד תום חליכים של העצורים ולחורות על השכמה לשחרורם, או לפחות על שחרורם בתנאים מגבילים ומתאימים. מחוך לכתלי בית חמעצר.

בכבוד רב,

גרשון הולצר, עו"ד

העתק: הרב חיים מילר סגן ומ"מ ר"ע י-ם, יו"ר התנועה.

(מכ-5)מכ-58.

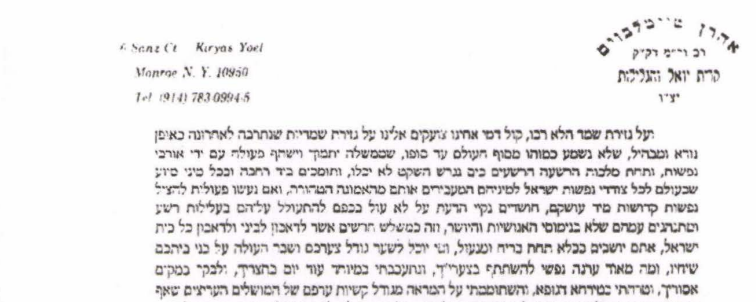
לעבר הפוסטה שהמתינה לנו. התמקמנו בפינה על אחד הספסלים, אני ור' יוסף.

היינו אחרונים, כך שיצא לנו לשבת קרוב לדלת הכניסה. הפוסטה יצאה לסבב בתי מעצר באזור בכדי לאסוף אסירים נוספים. היה לילה, חושך, מיסתורי, כל אחד הצטנף-התכרבל עם עצמו הוא. כך נסענו בערך כשעתיים. בשעה חמש לפנות בוקר, אחרי כמה תחנות הורדה, הגענו אני ור' יוסף ועוד ששה ערבים לבית המעצר "אשמורת" שבצומת בית-ליד. הייתי בטוח שעתה נקבל כל אחד את מיטתו והוא יוכל לחלץ את עצמותיו אחרי שעות רבות של טילטולים, אך הדרך למיטה - כך הסתבר - עדיין רחוקה מאוד מאיתנו. שמותינו הוקראו והוכנסנו לכלוב בן ארבע קירות בגודל 3X1 מטר.

היינו שמונה אנשים יחד, כל אחד ישב מכורבל, מפאת צינת הלילה. ספסל בן שלושה מקומות ישיבה שימש את כולנו. אט אט הפציע השחר, וקרני שמש בודדות חדרו דרך פשפש בדלת האטומה. התחלפנו בינינו לזכות בכמה לטיפות חום מהשמש החורפית. כך נשארנו במקומותינו עד השעה תשע בבוקר. אז נקראנו אחד אחד לפרוצדורת קליטה. כל אחד נצטווה לפתוח את תיקיו-סליו-חבילותיו. נערך חיפוש דקדקני. חילוץ בגדים, נעליים. בלי ניד עפעף הוחרם כל מצרך שלא נראה בעיניהם. כל מטבע קטן בכיס הוכנס לארנקון והוחתם על טופס על תכולתו. טס שעליו

חקוק מספר האסיר הולבש עלינו וכך הצטלמנו. שיחה עם קב"ט - קצין ביטחון; שיחה עם קמ"ן - קצין מודיעין; שיחה עם מנהל הכלא; שיחה עם עובדת סוציאלית; שיחה עם מפקד האגף. ובשעה אחת בצהרים נקלטנו באגף.

עדיין אין לי מיטה משלי. יומיים-שלושה אישן על מיטה של אחר שנמצא בחופשה, מפאת חוסר מקום. אגף 8 לשומרי תורה ומצוות מכיל כ- 35

אדרן ר' יחיאל מיכל הכהן מפאריטש
רב וראש הישיבה
קרית יואל והעלית
יצ"ו

6 Sanz Ct Kiryas Yoel
Monroe N. Y. 10950
Tel (914) 783-0994-5

יעל נזירת שפר הלא רבו, קול דמי אחינו צועקים אלינו על נזירת שפרירות שנתרבה לאחרונה כאיפן נורא ומבהיל, שלא נשמע כמותו מסוף העולם עד סופו, שכמשלה יתמך וישיקף פעולה עם ידי אורבי נפשות, ותיתי סלקות הרשעה הרשעים ביס נגרש השקט לא יכלו, ותוסכים ביד רחבה וכבל מיני מיזע שבעולם לכל צחדי נפשות ישראל למיניהם המעבירים אותם מראמונה הטהורה, ואם נעשו פעולות להציל נפשות קדושות מיד עושקם, חושדים נקי הדינת על לא עול בכפם להחעולל עליהם בעלילות רשע שתתרגים עמהם שלא בגימוסי האנושיות והיושר, וזה כמשלש הרשים אשר לדאבון לביני ולדאבון כל בית ישראל, אתם יושבים בכלא תחת בריח ונעזול, הני יוכל לשער גודל צערכם ושבר העולה על בני ביהבם שיחיו, ומה מאד ערגה נפשי להשתתף בצערי"ך, ונתעכבתי במיוחד עוד יום בתצדיק, לבקר במקום אסורי"ך, ומדיתי בטירחא תנופא, והשתומכתי על המראה מגודל קשיות ערפם של המושלים העיניים שאף אחר ריבוי ההשתדלות והפצירות לא הניחו אותי להכנס אליכם אף לא לזמן קצר לחוק את רוחכם ולראות בפניכחבם, וע"כ חזי רבינו אלה קרובים אליכם וכאילו רכרתי עמכם פנים בפנים כדבר איש אל רעהו.

ולאמתה של דבר על הכלל כולו יצא שנפשינו שלאה ראנה מהמצב הכללי כולה, שבחיותי בעיר הי שמה נדברנו עם ראשי ישיבות ומנחתי עדות בישראל על המצב הקשה בה נתונים דרי אה"ק, שנחקיים בנו נשואה"ל שאין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, ותענון הגדול רבי דוד מאלאוויטשק שליט"א ראש ישיבת בריסק אמר לי בין תדברים שזה חמישים שנה מהתיסדות המדינה שבבר עמדו הרבה תקומות ומאורעות נוראות וחריפת הדת, אבל מעולם הקשה כהיום עילה על כולה.

ואתם אסורי ציון הקדים תקנו ואמנו נבורי החיל כי לא דבר רק היא מכם, וכ"ק מרן הגה"ק ור"ע כתב בספרו הבחיר ויאמל משה בהקדמה (עי' י"ב) על מה הנפלנו בעוהבין (ט"ז) עד מתה היא בצוות תובחת, והרמב"ם (פ"ו מהל' דעות הלכה ה') פוסק כרב המראה היא עד כדי הבאה, והסמ"ג פסק כ"י דהשעור היא עד כ"י ניסה, וכתב עי"ז מרן הקצות ששולם מידת הדין בעולם נקבעינן כדעת המרדכיי דעד כדי הבאה עי"ש בדבריו, ובוכנינו אלה שמידת הדין מתוח עלינו מאוד בעה"ה כל לבב דוי וכל ראש לחלי, כוראי אתם שקימתם עד כדי הבאה וגהתם ניפם לנצים למען בבוד שבו יח', בזה אתם מבדרים תיק אפו מעם ישראל שאריה נחלתו, ובמקום שיש דין למטה אין דין למעלה.

וידעו ומפורסם מאמר הגאון חזון איש זצללה"ה בעת ששמע הלוחם למען קדשי ישראל הרה"צ המפורסם ר' עמרם בלוי זללה"ה בכלא על מלאכת אזרות חילול שבת קודש, שאמר שהשבת קודש בעצמו יושב בבית האסורים, וכבן תורגו נאמנה כי לא אתם לבד יושבים כני צלמות, כי אשריכם שנתפסתם על הצלת האמונה הטהורה, אתם בדידכו ואנן בדידן שגם אנחנו מה נחלץ תישים יאנו עושים ומעשים לעורר לבב אחינו שבגולה בכל מיני השתדלות למען השתדרותהם במהירה, יכלנו נעמוד שכם אחד שלא יגו־ שכם הרשע על נורל הצדיקים.

מקומות, כולם "חובשי כיפות", כך נאמר לי על ידי מפקד האגף.

סדר היום: בשעה 6 בבוקר נשמעות צעקות מכיוון דלת הכניסה "לעמוד! ספירה!". תוך 10 שניות כולם על הרגליים כשקורי השינה על פניהם. המפקד פותח את הדלת של התא, סופר, וממשיך לחדר הבא. אבוי לו למי שיחשוק בכמה דקות נוספות של שינה. לאחר שהמפקד עוזב את החדר כולם חוזרים למיטות. בשעה שבע, שוב צעקות: "כולם לבית כנסת! תפלת שחרית! וב - 7.15 אסור לאף אחד להיות נוכח בחדר. התאים נטרקים ומי שנשאר בחדר אחרי הזמן הנ"ל 'חוטף דו"ח'. מתאספים בבית הכנסת, מתחילים מ"מודה אני", ברכות, קרבנות, פסוקי דזמרה, קריאת שמע, שמונה-עשרה, קדישים, הכל בציבור מילה במילה. ביום רגיל מסיימים בשעה 8.45, שני וחמישי ב - 9.15.

בשעה 9.30 - אחרי ארוחת בוקר חטופה, כולם בבית כנסת שהופך ל"מדרשה". שיעור בחומש רש"י. האסירים שוברים את שיניהם לבטא נכונה את אותיות רש"י הלא מוכרות להם עד השעה אחת-עשרה. הפסקה רבע שעה, ממשיכים עד השעה 12.00, בפיקודו של הרב אהרן קוק שבא במיוחד כל יום מנתניה הסמוכה. בשעה 12.00, שוב ספירה. בשעת הלימוד, אין צורך לעמוד בעת הספירה. בשעה 12.15 תפילת מנחה עד השעה אחת. ואז פונים לתאים למנוחה וארוחת צהריים. במשך כל היום האגף פתוח על חדריו, חצרו ובית הכנסת, למעט בין השעות שלוש וארבע אחר הצהריים שבהן על כל אחד חלה החובה להיות סגור בחדרו, שכן זהו הזמן הניתן לערבים מאגף אחר לשוחח בטלפון ולהשתמש בחצר. בשעה 4.00, שוב ספירה; שיעור במסכת תענית ע"י הרב אליהו עמר, תלמיד חכם מופלג; בשעה 6.00 - שיעור מוסר, ע"י הרב הנ"ל; בשעה 7.00 - תפילת ערבית. ארוחת ערב כל אחד בתאו עם מצרכיו הוא. קריאה, משחק עד לשעה 9.30 בערב. אז נסגרים התאים. בשעה 10.00 - ספירה נוספת, ולאחריה ננעל התא על-ידי ארבעה סגירות, עד לשעה 6.00 לפנות בוקר.

כך חולפים להם הימים, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, ומתנחמים שכל יום שעובר אנו קרובים יותר לחופש לדרור ולחרות. סדר היומי הוא

כל כך שגרתי שהאסירים הופכים ממש לרובוטים, כמעט מאבדים רצונות ורגשות. פה הם שווים כקליפת השום, מה יכול לעזור לך רצון, אם אתה לא יכול ליישם אותו. כל אירוע יוצא דופן הופך לשיחת היום וממלא את כל ישותך.

כשהגעתי לאגף ואני טירון, שמתי דגש חזק על ענין האוכל והכרזתי בפני מי כל שרק היה מעוניין לשמוע אותי, כי לא אוכל אוכל שלא בהכשר הבד"צ. כל אנשי האגף הביטו עליי ברחמים. האמת היא שקיימים שניים-שלשה עצירים שמקבלים בד"צ, אולם הם עברו שבעה מדורי גיהנום והמתינו יותר משלושה חודשים עד שהביוקרטיה המסורבלת העניקה להם את שמגיע להם בצדק, ולכן כולם נדו לי בראשם על גוב האריות שאני נכנס בו.

אבל - "אין עוד מלבדו".

כבר ביום הראשון משהגעתי, מלאתי טופס בקשה על רצוני להשתמש אך ורק באוכל בהכשר הבד"צ. מפקד האגף "הבטיח" לי שיטפל בנושא, אולם - הוסיף - עלי לדעת שזה ענין פרוצודרלי מסובך וזה עלול לקחת יותר מחודש. עניתי לו: "דע לך שאני לא אכניס לפה שום מאכל שהוא לא מאושר ע"י הבד"צ, וכי עליך תיפול האחריות לו חס וחלילה יקרה לי משהו". הוא כנראה נבהל מתקיפותי ונחישותי בנושא זה. עובדה היא שהוא ביקש ממני לנמק במכתב קצר, מדוע לא אוכל להשתמש במוצרים המתבשלים במטבח בית המעצר. וכבר מיד למחרת בבוקר נקראתי לפגישה עם רב הכלא הרב קוון, ישבתי והסברתי לו שבביתי במשך כל 37 שנות חיי הקפדתי לנהוג כך ואינני מתכוון לחרוג מהרגלי זה, גם הוספתי לו בציניות: "זאת אומרת, שאם אני הולך להעצר, עליי לדאוג חודשיים קודם לסדר את עניין האוכל שיהיה לרוחי". מעבר לכך, שכנעתי אותו, שכשנשאלתי לאיזה בית מעצר אעדיף לעבור ממגרש הרוסים, לניצן או לאשמורת, ולאחר שווידאתי שב"אשמורת" ענין הבד"צ יותר מסודר מב"ניצן" הסכמתי - למרות שאצטרך לעבור ב"מעבר" בכל פעם שיתקיים משפט בירושלים - להגיע דווקא ל"אשמורת".

RABBI ARON TEITELBAUM
Rav u'Rosh Kollel
Monroe N. Y. 10950
Tel (845) 783-0944

אהרן טייטלבוים
רב ורא"ק
כולל יואל מונקאטש
ק"ק

בעזהי"ת

בעינינו צוציות לסרום בתפילה לבני שומר ישראל שנזר שאריה שרידי ישראל, ובתקופה הסיוטית הזה שנתמלאו לאויבו ברירה בתלבות שמש אשר חימו עקבות משיחך ה' תמשים שנה, ולהשרידים את אשר ה' קרא כואב הלב והעינים הרואות שעדיין לא נתמלה מלכות הזלה מישראל, קוב כל יאת עדיין מרגה הנשאר לפלישה לנין של מלך ציבור לאפים באה"ק ובתפוצות, שארית צבאות ישראל שלא ברצו לאותה מרגבה השמאה, באשו כה ובוחים בקונבה בכל עת מצוא, ומבריזים דעתם ינבונה קבל עניים וישרים לקדש שם שמים, ותהלה לאל יתברך לא פסו אמונים לא אפסה התקוה ולא נבו מעגלותיה, ועם כל הנסיונות סובלים את מכלם תעמדים איתנה, מצפים לגאולת הקב"ה לישועתו ולעזרתו, ועדיין נמצאים רוב מוסדות התורה והחינוך על מהדות הקודש: הם אלפי ונשמות מהדורים של חשב"ה, שבחבל פיהם מוסיפים לקיום העולם, לולא ה' הותיר לנו לא נשאר שריד לבית יעקב, ברוב ריחמי וחסדיו קיים הבטחתי כי לא תשכח מפי זרעו, ואת אמנם נחמתינו ותקוותינו, וכדברלא כפומי של כ"ק אאמו"ר הגה"ק שליט"א לומר בכל עת מצוא שבחיום לאחר חבישים שנה מעת הידרדן הנורא שקרא לישראל, בראותינו לנין של מלך מלכי המלכים אלפים בישראל שומרי תורה ומצות המצפים ומיחלים לה', אני האים בזה נ"ס נימים ונפלאות היוו בעינינו, ונעלה לעת בהתבונן על אלפי ואלפי רבבות מהתצבים ורואים את ישועת ה' כי לא יכוש ה' את עמו, והיא הנותנת לנו אמץ כח ואונים להמשיך בהרך הסלולה טורשה מאבותינו ורבותינו הקדושים זי"ע.

יהב ה' ולא יוסף עוד ליסרה, אבץ ברכיים כושילות אשר עד לא ברצו לבעל, ותושיע שה שוורה כב"א.

כ"ד ד"ש המצפה לשמחע מכם במהרה בשורות טובות

הק' אהרן טייטלבוים

כנראה שדבריי פעלו עליו רושם חזק, ונפלו על אוזניים כרויות, וכבר למחרת קיבלתי קופסא עם מצרכים שהוא בעצמו דאג לאישור תקציב מיוחד לשם השגתם. הוא עצמו נסע לעיר בני-ברק וחיפש במדפים במרכולים מצרכי מזון שמתנוססים עליהם חותמת של בד"צ. "קח" הוא אמר "בינתיים, עד שהעניין יסודר בדרגים הפיקודיים". היו אלו מוצרי חלב לרוב, ממרחים, ואפילו נקניק חצי קילו בהכשר הרב לנדא. כל דיירי אגף 8 שיפשפו את עיניהם בתמהון ולא האמינו שכך אכן קורה, כי גם יש ביניהם כמה שכבר התחילו את ההליכים המקובלים, מלפני זמן רב, וביניהם אחדים שהתייאשו והפסיקו את התכתבויותיהם עם "בג"ץ" והשלימו עם מצבם. וכששאלו אותי "איך הצלחת?" הכרזתי בקול: "אין עוד מלבדו". הם החרו החזיקו אחרי: "אכן, אין עוד מלבדו".

ה"טלפון". באגף 8 מצויים שני מכשירי טלפון שאמורים לשרת כארבעים איש. הטלפון הוא האמצעי היחיד שמקשר את העצירים עם משפחותיהם ויקיריהם, קרוביהם וידידיהם. מובן מאליו, שהעציר העומד

בפני אפרכסת הטלפון שופך לתוכו את כל תיסכולו, ייאושו, תוגו, כעסו, צערו, ולהבדיל גם את שמחתו - אם קיים כדבר הזה. שעות הלחץ מתחילה בשעה 6.00 בערב. אז בני המשפחות חוזרות מעבודתם היומית ונוכחים בביתם. שם יוכלו להאזין ליקיריהם אשר מאחורי סורג ובריח.

מטבע הדברים, נעשה סידור כל שהוא כך שכל אחד יקבל זמן סביר לשוחח בטלפון, אבל הסידור שנעשה בהסכמת שניים או שלשה לא מוצאת חן בעיני קבוצה אחרת שמרגישים מקופחים, אם זה בגלל השעה הלא נוחה להם, ואם זה בגלל משך הזמן, ולכן נוצרים המון חיכוכים סביבו ופעמים הדברים מגיעים לידי פרצי זעם שמסתיימים בצעקות וגם במכות, ולעיתים באסונות ממש. אז נכנס מפקד האגף לתמונה, ובהינף יד הוא מנחית פקודה בעלת אופי של עונש עונש קולקטיבי: כל האגף ננעל, הכל ננכסים לתאיהם ונגמר הסיפור.

לכן גם קורה, שכאשר מאן-דהוא מרים את קולו יותר מכדי הצורך, מגיחים לעברו כמה מהעצירים ודואגים להשתיקו לאלתר גם במחיר מכות יבשות, ואוי לו אם יילך להלשין. אני משתדל לא לצרוך את מכשיר הטלפון בשעות הלחץ, ואני מסתפק בשעות הבוקר מיד לאחר הספירה בשעה 6.00 באותה שעה אני נעמד ליד "מכשיר הקשר" ללא הפרעה בשעות המוקדמות. בבוקר עדיין כולם נשארים ישנים, ובאין מפריע אני מנהל את שיחותיי.

חברי לתא, ר. ע. נידב לי מציאה יקרת-ערך: תא קולי. כל מי שרוצה ליצור איתי קשר, מחייג ומשאיר הודעה עבורי בצירוף מספר טלפון. בשעות הבוקר אני שולף את ההודעות על ידי קוד מסויים ועונה להם בחיוג חוזר, שירות זה לא יסולא בפז, ועל כן אני משתדל להיטיב עמו במה שאני רק יכול, אם זה בטלכרדים, במלבוש, במזון, ובעידוד.

ישנו עוד ערוץ שמקשר אותי עם הדמויות היקרות לי "מאחורי החומות" והם: המכתבים. יום שבו אני מקבל מכתב, הוא ממש יום שמחה. אני בודק את המעטפה מכל עבריה, מתעמק בכתב שעל המעטפה, שולף לפעמים טלכרד, קורא בעיון רב, משנה ומשלש את הכתוב בו. לפעמים

אני מקבל מכתבים מלאי הערצה כאילו מדובר בהספד, ישנם מכתבים מלא הומור, צחוק, עידוד, ותנחומים. בכל מכתב אפשר לראות את הנשמה שמלווה כל מילה בו בסגנון, ברווח השורות, בצורת הכתיבה, בציורים או התצלומים הנלווים אליו, וכדו'.

בס"ד

מעומק בור מארץ תלעובות
אנקת אסיר אזנינו קשובות
עלי שפך דם נפשות נאהבות
מים רבים, הישטפו להבות ?

חורשי און באלמות זרועות
להתיק עוללים מרועם בנאות
אסיר התקוה רוחו לזכאות
ובחרדת לב על כל הבאות

הארי אשר על משמר החומות
אנא אזור נא עוז ותעצומות
לא יצלחו לך בתחבולת מזימות
כי עמנו א-ל בעל מלחמות

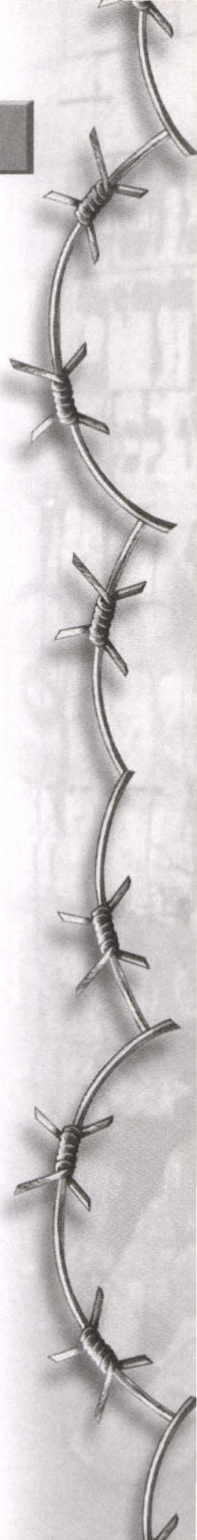
שליח העם למוד סבל ותלאות
עיני הציבור למרום נשואות
מייחלים ומצפים אלפים וריבואות
עדי ירומו פעמיך למשואות

(מוקדש עבור הרב אהרן שמואל קורנבליט שליט"א)

פרק שנים עשר

דין וחשבון

מהו דו"ח? זהו כתם שנרשם בתיק העציר. ההשלכות שלו רבות, אפשר להשתמש בו לשלילת ביקורים, לשלילת קנטינה, לשלילת טלפון, לשלילת קבלת מכתבים, להשלכה לצינוק עד 14 יום. ואף חמור מכך - חוץ ממזון ורפואה אפשר לשלול הכל, תלוי בחומרת העבירה שהתבצעה.

העבירות שמקבלים עליהם "דו"ח": אי עמידה בספירה, שהות במקלחת בזמן הספירה, אי ציות לסוהר, אי יציאה לתפילה או למדרשה, תקיפת שוטר, ריב סכסוך בין אסירים, וכדומה. חוץ מהעונש המיידי, קיים גם עונש לטווח ארוך כמו למשל שלילת חופשות לאחר ריצוי רבע מגזר הדין, ביטול שליש על התנהגות טובה, וביטול פרס מינהלי, וכן העברה לכלא בעל תנאים קשים יותר.

גם אני קיבלתי דו"ח על אי יציאה בזמן למדרשה. אחרי רבע שעה הגיע המפקד, פתח את הדלת ואמר לי לצאת, עניתי לו: "כבר רשמת לי הרי דו"ח, מה אתה רוצה ממני עכשיו". מרוב כעס הוא טרק את הדלת, פנה למשרדו, וצעק לסגנו בקולי קולות כדי שאשמע: "תרשום לו שבועיים שלילת קנטינה וביקורים ואולי גם נעביר אותו לכלא אחר, שמה כבר ילמד לקח. עכשיו תביא אותו לכאן ונערוך לו משפט", סגנו ליווה אותי למשרדו, המפקד הוציא נייר, רשם את פרטיי ושאל מה יש לי לומר על אי יציאתי למדרשה בזמן.

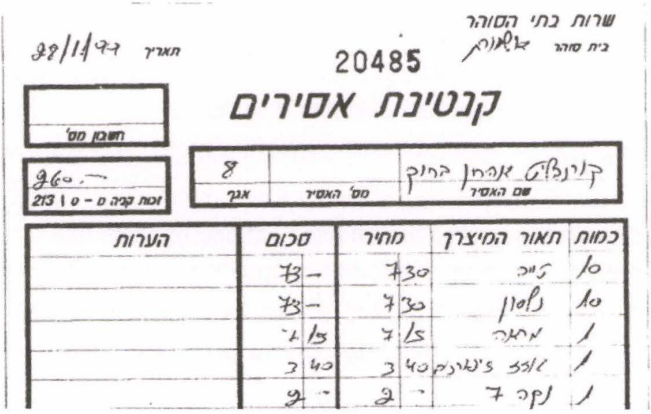
פתחתי בהרצאה: "תשמע, אדון מפקד, אתה לא תצליח להפחיד אותי לא בשלילת קנטינה, לא בשלילת ביקורים, לא תפחיד אותי בצינוק או בהעברת כלא אחר, זה לא מזיז לי בכלל, אני, באופן עקרוני, לא מסוגל להשתתף בשיעורים המתנהלים בתת-רמה. ניסיתי שבועיים בכל כוחי להשתתף בהם, אני לא מסוגל יותר". הוא ניסה לענות לי: "אבל אתה חייב, אלו הנוהלים".

האמת, שהרגשתי שהגזמתי. ככלות הכל אני בידיו, והוא יכול לעשות איתי ככל העולה על רוחו, אבל החלטתי להמשיך את כיווני: "אני באמת עצור, אך יחד עם זאת אני גם אדם בעל רגשות ורצונות, ולא תצליח לדכא את רגשותיי, ואין לך גם זכות לעשות זאת".

כנראה שגם הוא לא האמין על איזה עץ הוא טיפס, וריכך את השיחה: "טוב אז תהיה בחצר, ותלמד מה שאתה רוצה". קפצתי על המציאה שהציע וביקשתי את הצעתו בכתב, הוא סירב ואמר: "לא יהיו לך בעיות, ואם כן, תאמר שאתה בחצר באישורי". הוא לקח את הטופס, קרעו לפיסות קטנות וזרקם לפח. אני מאוד שמחתי על שזה נגמר בכך, הדר"ח בוטל. מאז אותו מאורע, כבודי עלה בעיניו, והיה מכבד את רצוני בתחומים נוספים.

אין לי הסבר אחר, חוץ משלושת המילים הנשגבות: "אין עוד מלבדו".

פעם בשלושה שבועות, האסירים רשאים לקנות מוצרים ב"קנטינה", זוהי מעין חנות עם מצרכי מזון, שתיה, סגריות וכו'. העציר מקבל מס' חשבון בבנק הדואר, כל אחד בארץ יכול לפנות לכל סניף בנק הדואר בארץ ולהפקיד כסף על חשבון העציר. בכל אגף ישנה רשימה של כל המוצרים הנמצאים בקנטינה במחירים. ביום המועד יורד העציר עם הרשימה שהכין לעצמו, עומד בתור ליד אשנב המכירה, בפנים יושבים שלושה אסירים - אסירי עבודה - ושוטר, אסיר אחד ממלא טופס מצרכים ומחירים, אסיר שני מגיש לחלון את המצרך המבוקש, אסיר שלישי רושם בקופה, והשוטר מפקח על החשבון. אי אפשר לעבור סכום מסויים. כל שלושה אסירים שסיימו את קנייתם מוחזרים לתאיהם בליווי שוטר, על

שרות בתי הסוהר
בית סוהר אשל
תאריך 22/11/87
20485
קנטינת אסירים
חשבון מס'
זכות קבה ס - ס 213
קרנבלים אפרתן הרוק
שם האסיר
מס' האסיר 8
אגף

כמות	תאור המיצרך	מחיר	סכום	הערות
10	סיגר	7.30	73.-	
10	נשטן	7.30	73.-	
1	מיטה	7	7.-	
1	עוגת שוקולד	2	2.-	
1	נקה 7	-	-	

מצרכיהם שרכשו למשך שבועיים - שלושה.

האוכל בהשגחת הבד"צ של העדה החרדית שאני מקבל, מגיע בימים ראשון שלישי וחמישי בקרטון סגור וחתום בחותמת הבד"צ. לכל יום אני מקבל שתי מגשיות עטופים בשני עטיפות הרמטיות ועליהם מוחתמים לאיזה יום הוא שייך ולאיזה ארוחה, צהריים או ערב, התפריט מאד מגוון, אורז, תפו"א גזר ננסי, עופות, דגים, ממרחים וסלטים. ביום שלישי אני מקבל קופסא נוספת עם מוצרי חלב למשך כל השבוע. באגף קיים מקרר שמשרת את כל דיירי האגף.

ההכנות לשבת מתחילות ביום שלישי, כל מוצר מזון מהמגשיות המתאים לתבשיל לשבת כמו עוף, דג, ירק, או תבשיל אחר, נאגר לכבוד שבת קודש. ביום שישי עם בוקר, מתכוננים לצרכי שבת, שוטפים את החדר, מתקלחים, ומבשלים, פורסים את הירקות בעזרת מכסה של קופסת שימורים, מפוררים את שמינית העוף כדי שישרת ששה אנשים, פותחים קופסאות טונה, תירס, תפו"א שרכשנו בקנטינה, מוסיפים תבלינים שגם הם באו מהקנטינה, מעמידים סירים מהבית על כיריים שעובד על חשמל שהובא גם הוא מהחוץ, כל צוות החדר מנדב מעזרתו או ממצרכיו לכבוד שבת.

בליל שבת לאחר תפלת ערבית, מתקהלים בחלל החדר בגודל מטר וחצי על מטר וחצי, בדרך כלל מתווספים עוד ארבעה או חמשה אורחים מחדר שכן, כך שאנו יותר ממנין איש, הצפיפות רבה אך הלבבות מרווחים. שני נרות דולקים, שתי חלות של אנג'ל מונחות על השולחן מכוסות במפה ביתית, בקבוק מיץ ענבים, פוצחים ב"שלום עליכם", מקדשים, טועמים מהמאכלים המבושלים בסגנונות שונים - עיראקי, תימני, כורדי, מרוקאי - ואז באים הזמירות. אני מלמד אותם שירים ביידיש, הם מלמדים אותי שירים מזרחיים, תימנים. שמחת השבת גואה על גדותיה, האווירה מיוחדת במינה. כל הכעס והתיסכול שמצטבר במשך ימי החולין נמוגים ומתגמדים נעלמים כלא היו.

בשבת בבוקר, תפילת שחרית מוקדמת. אני קורא בתורה מפאת שאין

אחר שיעשה זאת, למרות שלא עשיתי זאת בחיי, בפעם הראשונה, מאד התרגשתי ושגיתי הרבה, אולם אחרי כמה שבתות למדתי את הביצוע, והקריאה יוצאת מפי קולחת ומקצועית. בסיום התפילה, עורכים שולחן, שלוש שעות של קורת-רוח בזמירות חוזרת על עצמה. את ההרגשה של שבת אפשר למצוא בכל פינה באגף. אין עישונים, אין מכשירי רדיו, הטלפונים מיותמים, ומכל חדר נודפים ריחות של שבת וקולות זמרה. אחר הצהריים אני מסיים את כל ספר התהלים עד לשעת תפילת המנחה, שלוש סעודות, תפילת ערבית, הבדלה. ועוד שבוע חלף.

חברי ד. ב. ממגרש הרוסים הגיע לאגף שאני נמצא בו. שמחנו יחד אחרי שעברנו רגעי פרידה קשים, שוב התאחדנו, פעלתי בכל ערוצי הפיקוד שייקלט בחדרי, ואכן אחרי כמה ימי נוודות הוא הגיע לדור בחדרי.

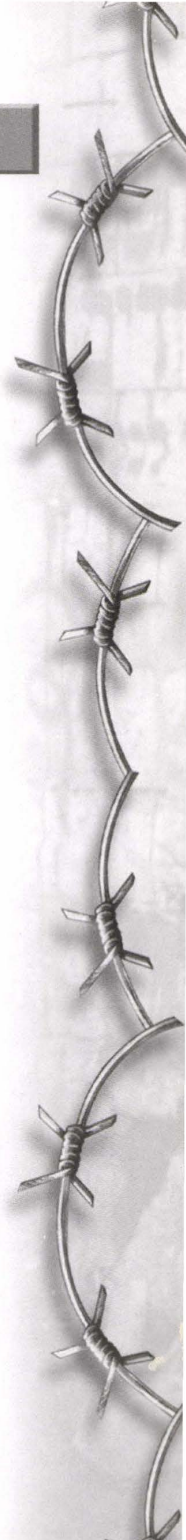
יום אחד, הגיע לחדרנו אסיר מחדר אחר וביקש שנתרום לו כפית קפה, היינו רק אני וד. בחדר, אני הסברתי לאסיר, היות ויש לנו רק 5 כפיות קפה לכל החדר ואיני יודע מתי יהיה לנו קנטינה לחדש את המלאי, לא נוכל למלא את מבוקשו, הוא ניסה פעם נוספת לבקש, ואז ענה לו ד. "אתה יודע מה? יש לנו מספיק ואני לא רוצה לתת לך!" הלה הוריד לו סטירת לחי מצלצלת הלחי והאוזן האדימו ויצרו צורת חמשה אצבעות, אני נעמדתי דום. הייתי המום, לא ידעתי איך להגיב, ובליבי חשבתי, "זה לא יגמר טוב". מיד פניתי לדיוויד ביידיש "אל תגיב, תתאפק! תוותר!". שניהם פתחו עליי זוג עיניים והתכוננתי לסטירה. רק לא ידעתי מאיזה צד הוא יגיע אולי משניהם יחד. הסתכלתי בעיניו של ד.ב. הם היו מפחידות מאיימות וחישבו לצאת מחוריהן. אבל הוא התגבר! סילק את עיניו בפתאומיות ממני.

חשבתי שהסיפור נגמר, אולם אחרי דקה שהאסיר עזב את חדרנו, הוא חזר, ידו האחת בכיס האחורי ומוכן לקרב. עיני הנמר של ד.ב. ניצתו שוב ביתר שאת וביתר עוז. הוא פשוט חשש לשלומו והייתה סכנת נפשות. הוא תפס את ידו של האסיר, האסיר נדלק יותר, דחף את ד. לאחוריו אל תוך השירותים בלי האסלה, הוא נרטב והתלכלך כולו, ואז האסיר שלף

עב"ם מכיסו. העב"ם היה נדמה לסכין! רצתי במהירות הבזק לכיוון הסוהר בכדי להזעיקו, הסוהר הגיע בריצה לזירת ההתגוששות ומצאם לפותים ומתאבקים. האגף כולו התקבץ במהירות כדי להתעדכן וגם לעזור. ניכר היה שהולכת להתרחש פה שפיכות דמים. תוך 10 שניות הריב תם. שניהם הורדו למפקד להשפט, לא לפני שד.ב. זרק לעברי: "אתה ראית הכל, אצטרך את עדותך!"

נכנסתי לשתי צרות חדשות, האחת, עשיתי דבר בלתי מקובל בחוקי בית הכלא "הלכתי להזעיק סוהר". השניה, אוי לי מיוצרי ואוי לי מיצרי. נגד ובעד מי אעיד. מה שאעשה ואיך שלא אעשה אני יוצר לעצמי בעיה, איך אצא מזה, למה הייתי צריך להיות בחדר? גם היו לי נקיפות מצפון על אי עזרתי בהצלת חברי, הוא הרי היה ממש בסכנה ואני נטשתיו, אמרתי-זעקתי-התחננתי-קיוותי-יחלתי: "אין עוד מלבדו"!

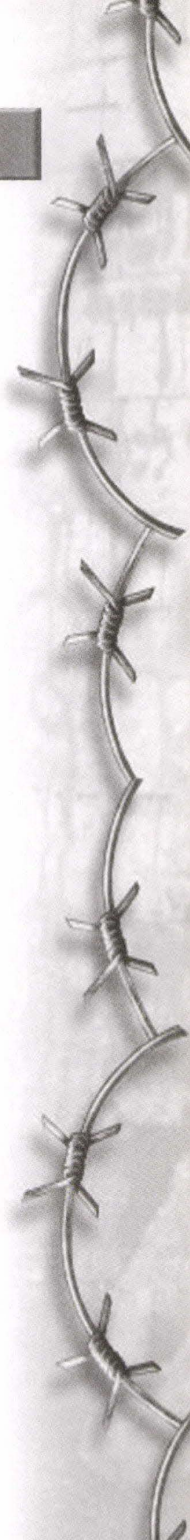
לאחר כמחצית השעה של מתח, חרדה ותפילה, חזרו שניהם מהמפקד כשבפיהם הבשורה כי העניין סגור, הם הסתדר ביניהם והסבירו למפקד שהם סתם "שיחקו ביניהם". המפקד קרא לכמה מהנוכחים בעת התגרה בכדי להעיד מה שראו עיניהם, כולם התחמקו בתירוצים שונים. "לא ראינו, לא היינו באיזור". אותי עצמי לא קרא בכלל לחקירות אין לי הסבר הגיוני יותר מ"אין עוד מלבדו"!

פרק שלושה עשר

הרבי בא!

ביקור יוצא דופן אירע ביום כ"ט טבת תשנ"ט ערב ראש חודש שבט. כ"ק אדמו"ר מלעלוב שליט"א, בא אלי לביקור תמיכה ועידוד. שבועות קודם לכן דובר על הענין. זה היה נראה חלום לא מציאותי עקב הקשיים ששלטונות השב"ס (שירות בתי הסוהר) מערימים, אם בהגבלת כמות המבקרים לשלושה מבוגרים בלבד, אם בקביעת יום קבוע בשבוע והוא יום שלישי בלבד, או בהתנאת הביקור רק למשך חצי שעה. הביקור נעשה גם במקום המיוחד לו כשסביב לנפגשים שבו שורצים השוטרים כמו בכוורת דבורים.

ר' משה הופמן שעונה לשם התואר "יר"ר ממעמקים", העושה גדולות ונצורות בקרב כלל האסירים ברחבי הארץ, נרתם למבצע הביקור ודאג שיצליח על כל פרטיו.

ישבתי בבית הכנסת, מקשיב לשיעור הנמסר מפי הר' אהרן קוק. בשעה 11.05 נשמעו מכיוון החצר פסיעות קרבות והולכות, וקריאות כמו: "האדמו"ר הגיע", "זה אמת הוא בא". ההתרגשות אחזה בכולם, על ביקור

ביבי
שחרר את
אסיר ציון
הנמק בכלאו
על לא עוול בכפו
ישוחרר
סיר ציון
מיד

איך נצביט
עבור
העומד
על הדם

נדיר זה, המתקיים בתוך האגף כשהוא עוקף את כל ההליכים המקובלים בכלא. זינקתי ממקום מושבי לכיוון החצר. מה שראיתי היה לא יאומן. הרבי! כן הרבי הגיע! מלווה במשב"ק שמחה קרקובסקי והנהג ישראל ווייס, כשלצידם צועד גם הרב יצחק דוד גרוסמן, בפסיעות די מהירות הם התקרבו למולי ואני למולם. החיוכים היו דו כיוונים. הרבי העניק חיוך מסויים מאוצר אותם חיוכים שהוא שומר למקרים מרגשים ובענווה בהכנעה המאופיינת לו הוא גרם לי צמרמורת בכל חלקי גופי. הרב גרוסמן גם הוא מגובהו הרם ובעיני הפלדה הידועים שלו שלח לי מבט וחיוך תומך ואוהב, הפגישה ארכה שבריר שניה, רצתי לחדרי, לבשתי מעיל ומגבעת וחזרתי חגור אבנט לבית הכנסת.

ההמולה הייתה רבתי לקראת התארגנות לקבל את הרבי. כל דיירי האגף עסקו בפעילות, שולחנות הוצאו החוצה, הכסאות נסדרו בשורות, כולם רצו לרבי לבקש ברכה, ומפיהם פרצה שירה "שאו שערים ראשיכם".

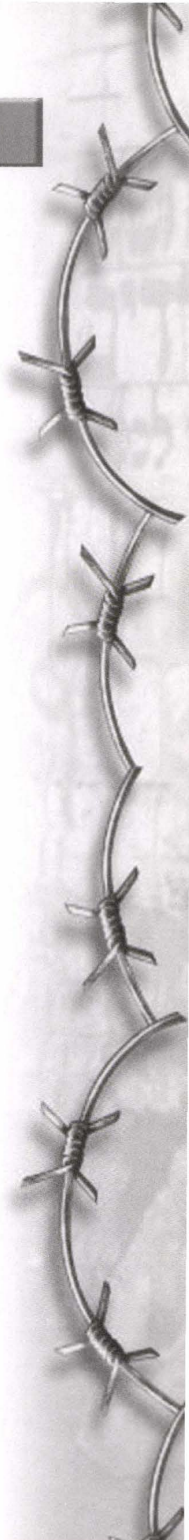
הקהל התיישב וב"מזרח" ישבו הרבי, הרב גרוסמן, ר' יוסף, ואני. הרגשתי מוזר אחרי שרבנים ואחמי"ם אחרים התמקדו בין שאר הקהל ואני יושב במזרח ליד הרבי. היו שם בין השאר: הר' הופמן, נהגו, רב

הכלא הרב אזולאי, מגיד השיעור הרב קוק, מפקד הכלא י. ה. וסוהרים נוספים.

הושלך הס, והרב גרוסמן פתח בתיאור ובחשיבות ביקור של הרבי, לאחריו דיבר הרבי בעברית לכלל המשתתפים. בינתיים הרכיבו את האורגן את הבוקסות והמיקרופון שהר' הופמן הביא עמו, וברגע שהרבי סיים את הרצאתו, נתבקשתי ע"י ר' יוסף לזמר את השיר שחיברנו עוד במגרש הרוסים, לקחתי את המיקרופון, נשמתי עמוק, ובפעם אחת השתחרר פרץ לבה בבית-הכנסת. כולם פיזזו וקירקרו, כותלי בית הכלא רעדו, "בימים ההם בזמן הזה" בלחן של המילים "והאר עינינו בתורתיך", בליווי האורגן. הרבי קם ממקומו, כולם אחריו, יצרו מעגל, הרגליים התרוממו יותר מטפח, הגרונות ניחרו, בהחלפת שירי שמחה, הייתה הרגשה של שמחת תורה, שמחת פורים.

הרבי חילק לכל אחד עוגייה וכוס קולה, והיה נדמה שהרבי גם הוא מתרגש מכל הטקס. הוא עמד והקשיב לכל עציר ולבעיותיו, עודדם, תמך בהם, וברכם, אני ביקשתי ברכה על ילדיי, שעניין חינוכם הוא משאת נפשי והוא עומד בראש סולם העדיפות, התפללנו מנחה בצוותא עם הרב ובשעה 1.10 הרבי עזב את המקום מלווה בתפילותינו שהקב"ה ישמע בקשתינו בזכות הרבי.

פרק ארבעה עשר

הודעה פתאומית

מדינת ישראל

עשרה שבועות כבר עברו מאז נעצרתי, בתחילה - זכורני - הייתי סופר את הדקות, לאחריו את השעות והימים, הייתי מבקש שיעבור הסיוט הזה, אמנם הרגשת הסיוט חלפה ועברה, אולם ה"עובדה" נשארה וקיימת רק בתחליף למילה סיוט, העובדה קיבלה מילה ומשמעות אחרת "שיגרה". כמה אדם יכול להסתגל לכל מצב בחיים, הרי זה בלתי יאומן אלו כוחות נצורים בו. מה שנראה בלתי ניתן לסיבולת, במשך הזמן הופך להיות חלק מהאדם, כאילו הוא נולד איתו. עשרה שבועות, 37 יום, אלף שבע מאות חמשים ושניים שעות, יותר מ - 105 אלף דקות. בסקירה לאחור איך כל דקה ושעה היו נראים אין סוף, נצח, וכשעבר שבוע נדמה הדבר לשנים שעברו, עתה לא כן הדבר - ההרגשה היא כאילו הזמן נעצר מאז נעצרתי ואין שום תועלת לשהותי כאן ב"אשמורת", כמו המציג על הבמה שנעלם מאחורי המסך היורד וכל קהל הצופים ממתינים למערכה הבאה שאז הפרגוד יעלה שוב, וההצגה תמשך. אין מה לעשות כאן חוץ מלשרוד, עד בוא יבוא היום שאשתחרר ואמשיך בחיי מהיכן שהפסקתי-חניתי.

תמורות רבות עוברות בינתיים, שלושת האשכנזים שגרו באגף 8 האחד עבר לכלא איילון, האחר דקר בסכין עציר שכן בתאו-תאי, קיבל שבעה

בטאון העדה החרדית

הנר העיד לקהלה האשכנזים פרו"ח
ע"ה"ק ירושלים ת"ו

כתובת המערכת:
רח' מאה שערים 71 (ליד כולל רומניה)
ת.ד. 5006 טל. 02-5829567

זמן הדלקת הנרות

	עש"ק	מוצש"ק
ירושלים	4.41	5.55
תל אביב	4.55	5.57
חיפה	4.45	5.55

העדה

ב"ה גליון 993 י"ט שבט עש"ק יתרו תשנ"ט המחיר 2.00 ש"ח

בות אלפי ישראל בזעקת מחאה על פני כבר הט

ימי צינוק, השלישי תקף את מפקד האגף והועבר לאגף אחר. כמו-כן כמה מידידיי באגף השתחררו או הועברו לבתי סוהר אחרים לרצות את מאסרם, וחדרי השתנה . בן לילה, נקלטו עצירים חדשים בתאי, ומטבע הדברים הכל החל כאילו מתהחלה, קשיי ההסתגלות החברתית, חשדנות דו כיוונית, בעיות כשרות וכדו' עד לגל הקושי הבא.

ט"ו בשבט כבר מאחוריי, "שירי החג" מרוקני התוכן שהושרו באגף סביב שולחן מוערם בפירות האילן שבו והזכרו לי היכן אני נמצא, "ט"ו בשבט הגיע חג לאילנות, השקדיה פורחת..." זעקו קולות נוחרים. זר ומנוכר היה לי העניין, ובדרכים דיפלומטיות ניערתי את עצמי מהמסיבה המוזרה, כמובן שלא טעמתי כלל מהפירות מטעמי כשרות.

למחרת, בשעה שש בערב, עת ישבתי מקשיב לשיעור מפי הר' אליהו

עמר כמידי יום, הוקרא שמי על ידי סוהר, עליי להתכונן ל"נסיעה" מחר בבוקר, לבית משפט המחוזי בירושלים.

התבלבלתי קצת מהפתאומיות של ההודעה שקיבלתי זה עתה, ידעתי ששלב הדיונים במהלך משפטי לא יכול להימשך כרגע, כל עוד מפלילי "פ.צ." עדיין לא שפוט, שרק אז יוכל לעלות על דוכן העדות בהוכחה היחידה במשפטי, תמרנתי להשגת מכשיר טלפון שבשעות הערב זו משימה קשה במיוחד. ומשהשגתי את מבוקשי, התקשרתי לעורך דיני בפלאפון, ענה לי משיבון להשאיר הודעה. ניסיתי לתופסו במשרדו. גם כאן ענתה לי מזכירה אלקטרונית, הייתי אובד עצות. יצרתי קשר עם אחי, עם ביתי, עם גיסי, אך לאף אחד מהם לא היה שמץ מושג על מה אני נזעק לנסיעה.

משמרת מחאה השבוע ליד מקום מעצרו של רבי שמואל קורנבליט בכלא אשמורת

התחלתי לפעול בקדחתנות לסדר עניינים תחת לחץ של זמן שעת סגירת התאים. היו בכיסי ארבעה-עשר טלכרדים, שנים עשר מעל המותר, ידעתי שאני חייב להפטר מהם במהירות, כי אם אתפס איתם בחיפושים הם יוחרמו, ולהשאיר אותם בתאי עד שאחזור, לא נראה לי; ראשית, בגלל ידיים חטטניות שלא חסרים באגף. שנית, אולי אני עומד להשתחרר למעצר חילופין ולא אחזור ל"אשמורת". איתרתי כמה קונים פוטנציילים, מסרתים תוך הוראה שיזכו את חשבוני בבנק בהתאם. תרמתי את "רכושי" בין חבריי לתא, לאחד הענקתי את ארוני על מנעולו, לשני הענקתי את מיטת הפינה, תוך הדגשה שבאם אשוב, הכל חוזר לקדמותו, לוויתי תיק נסיעות גדול נוסף לתיק היחיד שהיה ברשותי, העמסתי את כל ציודי שהצטבר איתי מכל ביקור, והשכם בבוקר ירדתי ל"פוסטה" שכבר המתינה.

הפתעה נעימה ציפתה לי. חברי ד.ב. שהורחק לפני ימים מספר מהאגף שלי עמד גם הוא לנסוע באותו "פוסטה". בלי שהיות מיותרות הוא בא

"הנתונים בצרה ובשביה"

רבבות מבני ירושלים נדשו ביום חמישי האחרון את ככר השבת, בהפגנת ענק שערך ארגון "פעילים יד לאחים", בדרישה לשחרר את שלושת האברכים, שהמשטרה טפלה עליהם האשמות שווא כאילו התריבו את דירתן של שתי המס־יונריות בשכונת מאח־שערים. לצד מחאת היהדות החרדית נגד המשך החזקתם במעצר של שלושת האברכים, היתה זו הפגנת זעקה נגד המשך מסע השמד המסיונרי של הארגונים "היהודים המשיחי־ים" ו"עדי השם". בהפגנה השמיעו דברים נוקבים הרבנים הגאונים: הרב מאיר ברנסדור־פר, הרב יוסף בנימין וואזנר, הרב אריה שכטר, הרב דוידוביץ והרב שלום דב ליפשיץ יו"ר "יד לאחים". בנאומו אמר הרב ליפשיץ, כי שלושת האברכים מוחזקים במעצר למעלה משלושה חודשים, בה בשעה שמשטרת ישראל מטפלת בכפפות משי בפושעים מהסוג הגרוע ביותר. העצרת התפזרה בהחלטות חשובות - בדרישה לשחרר את העצורים ולפעול ביתר שאת נגד ארגוני מסיון (אלי צפריר; צילומים: רונן קדם)

ונעמד צמוד אליי וכך נכבלנו יחד שמאל שלי ביד ימין שלו., בהעלותנו לפוסטה נזרקה לעברנו הוראה "ימינה", ומכל שלושים האסירים שכבר היו ישובים, אנו הופרדנו מהם והתיישבנו בתא של טעוני הגנה. בתנאים של שב"ס ובמצב שנוצר הרגשנו עצמנו ב"סוויטה", ניסינו שנינו לשחזר איך זה קרה שבדיוק שנינו נכבלנו, ומה פתאום אנו נפרדים מכשלושים רוצחים, גנבים, ערבים, ושאר מרעין בישין. לא העלינו על דעתנו הסבר הגיוני אחר מלבד העובדה המוכרת כל כך מכל צעד ושעל בחיינו... נכון, "אין עוד מלבדו".

הפוסטה יצאה לדרך, ולאחר כשעה של נסיעה, הגענו ל"מעבר" שליד רמלה. המתנו בחצר בערך כשעתיים, ואחרי מיון קצר הוכנסנו למרתף של המעבר. דלת ברוחב ארבעים ס"מ מברזל, מסורגת, נפתחה ומצאנו עצמנו בפנים, התא בגודל 2X3 מטר כשמיטת קומותיים אחת נוגעת מקיר לקיר בפינה אחת נמצא ה"שירותים" שהוא פשוט חור עגול בארץ. לידו כיור פינתי בגודל 20X20 ס"מ סתום. נורת ארבעים וואט זורקת שביבי אור לחלל התא. הסירחון נורא ואיום, מהתאים השכנים הרבים נשמעים צעקות בלי הרף. "לחם" "שקט" "מגבת" "אוכל" "יעקב" ועוד מילים "יפות" שאי אפשר להעלותם על הכתב.

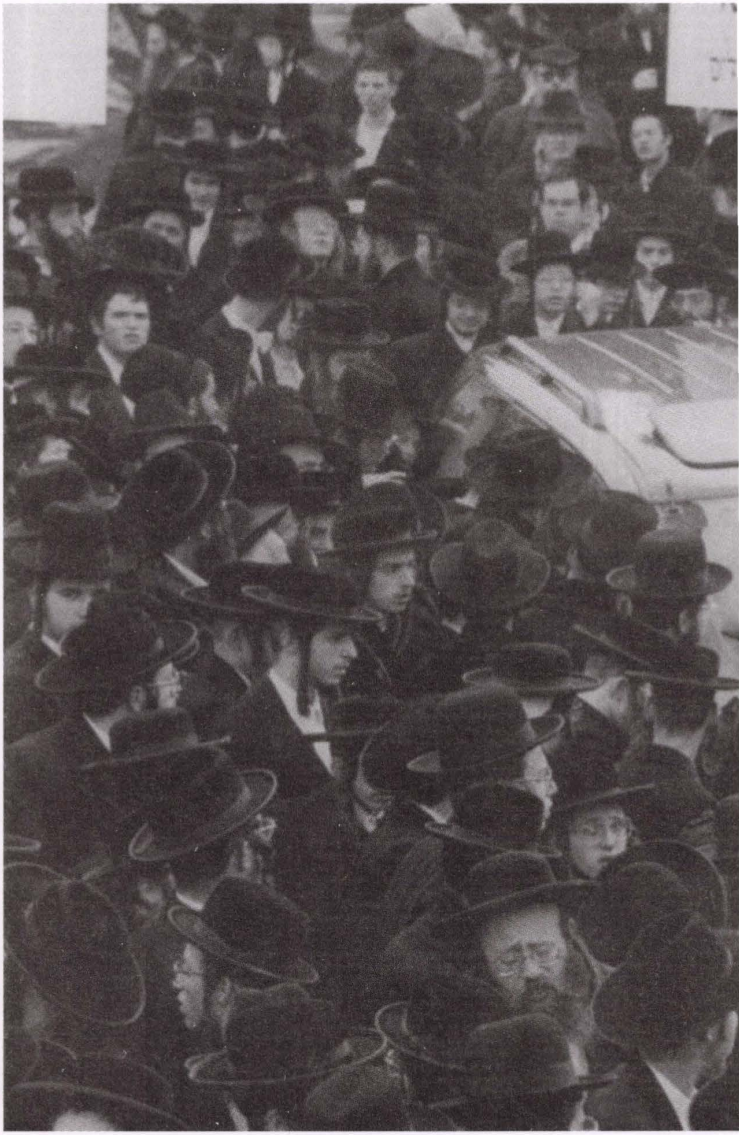

השבוע, פרשת יתרו תשנ"ט •

אכלנו ארוחת "בקוצהרב". התפללנו מנחה, והלכנו לעשות את הדבר היחיד שאפשר לעשות בתא, לשכב על המזרן המעופש. או שגובהי חוצה את שני המטרים או שהערכתי ברוחב החדר-תא לא הייתה נכונה, מפאת אי היכולת להיות מתוח כולי כי אם מקופל רגליים במקצת, האדרנלין שהשתחרר אמש והגיע למוחי עקב ריח ה"אקשן" בהודעת הנסיעה, נמס ונעלם כליל. אחרי התלאות והטיטולים, הרגשתי שהגעתי "אל המנוחה ואל הנחלה".

ו... שוב אני במעבר, רק עברו ימים ספורים מהפעם הקודמת שלנתי בו, אז נסעתי לדיון חוזר לירושלים, שהגיש עורך-דיני בענין שחרורי מ"עד תום ההליכים", לאחר טילטולים רבים, חזרתי ל"ביתי" ב"אשמורת" לאחר שהשופטת לא הסכימה לתת את החלטתה באותו יום, ועקב חופשה שהיא לוקחת למשך עשרה ימים, היא תתן את החלטתה רק אז ב - 15 לפברואר.

לא תעמוד על דם רעיך

א. למען אחינו הנמקים בכלא כ 4 חודשים מבקשים לתלות כרזות מחאה, בחלונות ובמרפסות הפונים לרה"ר השלטים הנ"ל ניתן להשיג כדלהלן:

- בטל: 050-206035.
- נועם הפקות רח' לבוש מרדכי י-ם.
- מרכז האלקטרוניקה והשעונים רח' הישיבה 4 י-ם.
- מרכז הבאגט ככר השבת י-ם.

ב. הוקם אוהל מחאה למען האסירים ברח' שרי ישראל בכניסה לבנין שערי העיר, מבקשים מכל מי שנושא כאוב זה נוגע לליבו להצטרף לציבור המבקש להביע מחאתו.

לב מי לא ימס לשמע צעקת הילדים הזועקים - אבא וו חזור אלינו.

הוציאה ממסגר...

MISHPACHA N.Y. 54.00 OTHER $4.75
השבועון לבית היהודי
STATE OF ISRAEL
A STATE OF ANTISEMITISM
ועקה באו"ם
עצומה לאו"ם נגד מאסר האברכים

שאלה תמימה, נוקבת וכואבת של ילדים רכים, מעוררת סערת רגשות:

"למה כל־כך קל במדינת ישראל לשלול מאבא שלנו את זכות החופש שלו. האמנם רק בגלל שהוא חרדי?"

לאחר דיון קצר שהתקיים ביום שני השבוע, הוחזר לתא כלאו אברך חרדי, אב לששה ילדים, והצעור מזה שלושה חודשים ויותר — בלא משפט. הוא חשוד שנטל חלק בהשחתת דירת מסיונרים בירושלים, אך הוא מכחיש את מכל וכל. הער היחיד שהעיד נגדו, חור בו מעורור. אבל הדבר לא משנה את המצב. דיין קצר הספיק לשופטת כדי לקבוע המשך 'מעצר עד תום ההליכים'

מאת פיר דמוזיני

כמעט הכל כבר נאמר על הרוצח האברך הצעיר בן־עשרים המפורסם שם עבריים מסכנים. שהיה הופיע במשך כ' השנה האחרונות בכל התעודות משפטו. הפרקליטות רצתה אפוא לשצרו עד תום ההליכים, אבל שופטת בית המשפט העליון, גילה דורנר, קבעה שאין מספיק ראיות.

האיש הורשע, הוא נדון למאסר עולם. אבל בית המשפט המחוזי שהרשיע אותו, הבין כי ניתן להניח לו להמשיך ולחלק תופסי עד אשר יחליט הלה אם להגיש ערעור. הפרקליטות ערערה שוב, והפעם נתקבל ערעורה, אבל עם הסתייגות: האיש יחזור לכלא, אך לא מיידית אלא כעבור יומיים.

וההמשך ידוע: הרוצח נמלט מהארץ.

גם נהג דומן, שנחשד כי דרס בכוונה תחילה שוטר של משטרת התנועה, לא התחזק בכלא יעד תום ההליכים נגדו. שופט בית המשפט עליון, מנחם אילן, קבע שגם אם החשד הוא לגבי עבירות חמורות במיוחד, לא צריכים להמריד כמעצר עד תום ההליכים".

לא כן הדבר לגבי אברך חרדי מירושלים, אב לשפה ילדים, שחשדיים בו כי נטל חלק בהשחתת רישון של מסיונריות בשכונה מאה שערים. האיש אינו נהראשמות. הוא דחוה אותן מכל וכל. אין מימצאים מפשיים שיוכיחו את הנטען נמעשה, לכך מעורות שמטר חשוד אחר נאחוה פרשה.

בית משפט בערכאה ראשונה קבע: "מעצר עד תום ההליכים". ומתי יתקיימו ההליכים? — רק אחרי שיתחיים משפטו של אחיו עד, שגם הוא חשוד בפרשה. ומתי יסתיימו ההליכים נגד אחיו חשוד? — אחרי שתתקבל סקירה של קצין מבחן. ומתי תתקבל סקירה של קצין־מבחן? — לא ברור. יש זמן...

האברך החרדי ערער. הוא ביקש למצוא צדק בערכאה נבוהה יותר. הוא הגיע נסופו של ענין עד לבג"ץ, ושם קבעה השופטת: אכן, קן, מעצר עד תום ההליכים.

(כזכור שוכרו של הרוצח שהילך אותה עת חופשי כזאת לא ידמה נחלל חדר הרוחים. שהרי מה השוואה נכלל: הרוצח היה חילוני, האברך — חרדי.)

חשוב לציין כי המאבק הציבורי נסוב על עניינה בטחון משפט. איש לא מצדיק נטילת חוק לידיים או ביצוע מעשי אלימות מכל סוג שהוא. ההחלטה להשליך אבא לשפה ילדים לכלא במקום שניתן היה להותירו בחוץ, היא אימוה ובעלת השלכות קשות. זו הציבה לילדים הרכים, זו מניעה נכאב הבית. יש בכך משום סניעה בזכות בחירתו של אדם, ובשלוחתה של סמכבר.

המצוקה והצער

ביתו של האברך הפך לאי של נתי. קשה לילדים בלי אביהם, קשה לאם הבית ללא בעלה. ענני של מתש, שמשפטותו מרובה הן ישיחות על הבית וחן על כל מי שקשורים בו — וחיינים להביא במשפטן שנם מנקודות ראות המערכת המשפטית עשוי להתברר כתום משפט שראשיט כלל לא אשם...

הפיסור הקשה הזה חוזר על עצמו גם בבתו של הבחור הקטן, וגם בבית הצעיר הנוסף, אברך אב לילד אחר. גם הם עצורים עד תום ההליכים. אלא שלא נמצא עד שתה נזרם מוסמך במערכת שישמש את הקולות הללו; לא נמצא עדיין האיש שיבין כי אבודיר בזול נמחולל כאן לעיניכל.

בראשית השבוע הזה, משבי במשפחה האברך כי סוף־סוף יחול שינוי. הוי להם את כל הסיבות שבעולם להאמין בכך, אלא ששום הם אוכזבו מסיזת הצדק המוטעלת כלפי אדם שחוזתו היא חרדית, כך לפחות נדמה מבשו.

מה היה בשבוע? — וככן, חלה התפתחות משמעותית במשפט. אותו אברך שפטר עדות נגד האב לששה ילדים, חזר בו מעדותו. הוא החלוץ שעיצלו את מצוקתו האישיות, שנבו מפני את הנזרות לאחר שעות אחוזות בלי שינה; המחיר? אחוז; איימו עליו; דיברו על אחוזי שהושלל לתקופה מפושכת; ודשו ממנו להזכיר שמות של 'חשודים נוספים'.

"נשברתי", מספר האיש, "ידעי בן הוכרתי את שמו של האב ששה שאותו הכרתי". הוא מבחיר כי האיש אינו אשם, שהוא מאי מצטער על המצב בכלל ועל העזות הזו. בני משפחתו של האב ששת הילדים, מיזעו עם העזות החדשה הזו וביקשו לשתרר את אביהם ודאש משפחתם מתא־כלאו. "מתבע שהעזות הזו מופרכת, שוב אין שום עילה להחזיק אפילו רגע אחר במעצר".

הדיון הקצרצר

שלאי תקוה ובציה התיעצו האברך והצעור ובני משפחתו ביום שני השבוע באולמה של השופטת מיכאלה שילובסקי־אור; וכמעט שלא התמשטו תחתם כאשר תך פרק זמן קצר הם התנדעו להחלטה הכי לא צפויה שיכולים היו להעלות בדעתם. וכך היא כתבה:

"אשר על כן, איני סכורה שיש ומיכות חרשות מכוחן יש לשקול שוב את שאלת מעצרו של המבקש עד תום ההליכים ואני דוחה את הבקשה".

כן, היא מציינת ש"דעד המרכזי חזר בו מעדותו נגד המבקש"; היא מאשרת ש"אין לדחות כמובן את האפשרות כי אחרי שסיעת הראיות במשפט יעלה בידי באי־כוחם לקעקע את הראיות"; אבל היא שבה לקבוע שסכיוון שמדובר ב'מיבע איידאלוגי' (אם תוכה האשמה, שכבר הסקירה להיות מופרכת בסרם פתיחת המשפט) — הרי סחיא שוללת את הבקשה.

הילדים הרכים, ההמומים מכל מה שקורה להם בחודשים האחרונים, לא נותר להם אלא לשאול בחמימותם וחלוחיות: "למה כ־כך קל במדינת ישראל? למה אבא שלנו את זכות החופש שלו. האמנם רק בגלל שהוא חרדי?"

ופי שכתבו בדיון הקצר בו שוב נשללה חרותו של אדם ללא משפט ובלי הצדקה — לא יכולים היו להכחיש או לשלול את ההנחה שהציבו הילדים בפלאם.

הערה לסוגם

נשיא בג"צ הילים אחמל לערוך משפט אחר בפרשת חטיפת הנער הצי כץ. ההחלטה, מאז כהגדרת חשופט ברק, ההקבלה על ידו נוכח הראיות הברשות ההפתחויות שנוצו הסטילות אור אחר על החיקרה.

איש שמאל סובהב, המשפטן אמנון רובינשטין שכן שברק, פתח פרק חדש בשפטו הישראלי. לדבריו, "הכבוד לכבי המשפט רק יגדל אם ניתן יהיה להקן עיוות דין שנגרם לאשפטים בשל טעות או בשל השגיאה. בסיחור נסיבים חדברים בסקרים בהם התבצעה הברשעה על הודאתו של הנאשם שנבוצה סמנו במעצר משטרתי, בלא כל חיזוק עצמאי נוסף".

ומה שנותר לנו להגיד, שכבל הקשור והנוגע לעצרונים החרדיים, עוסקים כבר הנראה כ־פרק חשן' של בתי המשפט, פרק שבנו לא מתחשבים בעורות מרכזיות שמפורכות, לא מתחשבים בנסיבות, וגם לא עורכים שקילים של חומרת־עבירות מול חזק המעבירים החוא.

ואולי הנקודה איזה הפרק האחרוי אי הי־שן, אלא והות האש בו ניים. הנאשמים ברצות הכי רק, אינם חרדיים...

בפרקליטות המדינה, לשם הניעו לא מעט מניות בהקשר הזה מצידם של אישי ציבור, שסקנים ישתרלנים שביקשו לנסות להתביע את ורע הנזירה. אומרים כי־בנשא כבר יצא בעצם פירדום. ההחלטה על 'מעצר עד תום ההליכים', היא לדבריהם כעת בידי בית המשפט שכבר קבע את מה שקבע בענין.

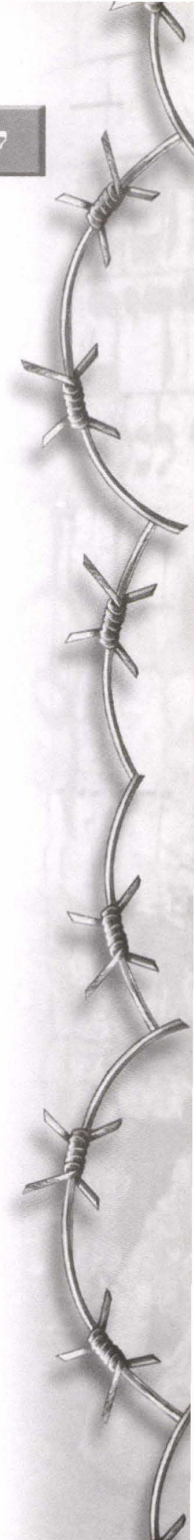
כך או כך, לשלושת העצורים ולבני משפחותיהם: לציבור החרדי בכללו — נותרו שאלות קשות ומרתשות אימומת.

חבל. היינים לשנות את המצב וכמה שיותר מהר.

פרק חמישה עשר

מפגש מרגש במגרש הרוסים

אתמול בשעה 3.30 אחה"צ הזעיקוני במהירות לרדת לפוסטה שחיכתה לי למטה, לא הייתה זו "פוסטה" שאני מכיר במתכונת משאית של 'אוסם' או 'עלית' שמובילים מוצרים. הייתה זו מכונית טנדר מוארך. קוראים לה "זינזנה", שני ספסלים לאורך הקיר. אדם נוסף לא היה, נכבלתי ברגליי, ומסע התלאות חזר על עצמו ביתר שאת. בדרך נאספו הבחור ש.ק. שקשור לאותו תיק שלי שעצור בכלא תל מונד. אחרי נסענו לאסוף את "פ.צ." שעצור בכלא איילון, ולאחר חמש שעות(!) שהות בזינזנה האטומה, נפתחה הדלת ליד בית המעצר מגרש הרוסים בירושלים. שאפתי מלוא ריאותי אוויר. הסתכלתי לשמים, ראיתי אותם לא דרך סורגים, ובשעה תשע בלילה, נערכה פגישה בינינו העצירים לבין רבני ירושלים. הפגישה נערכה בתוך מגרש הרוסים, הוקצה עבורנו חדר 3X3 מטר. לשם הודחסו יותר ממאה איש!!!

מרוב בלבול והתרגשות לא קלטתי את כל המשתתפים. ביניהם היו, הרב דושינסקי, הרב משה הלברשטאם, הרב יעקב בלוי, הרב זלמן לייב טייטלבוים, הרב גרשון שטמר, הר' פרידמן גבאי של האדמו"ר מסאטמר,

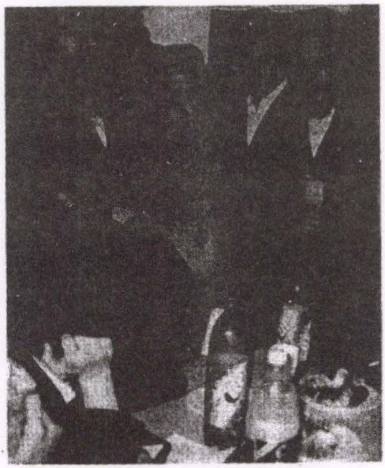
אבי, אחי, גיסי, גם את בניי ובנותי גייסו והריצום ממיטתם. התמקדתי בילדיי בלבד, לא שעיתי לכל הנאומים שנישאו בחלל החדר. מכשירי טלפון סלולארי נתקעו לאוזניי מפעם לפעם. ברכות "שלום-עליכם", קריאות עידוד, שיחות חטופות, לאחר כמחצית השעה... שקט. נשארתי לבד, לא היה עליי כל ציוד, לא תפילין, לא אוכל, לא סדין, ולא ספר. הרב גאבל, אוי איזה צדיק, הביא לי ארוחה חמה כיד המלך, כך גם למחרת בבוקר, שינה, קימה, נסיעה ב"פוסטה" עד הגעי ל... מעבר.

מעצרי, כנראה מעורר התעוררות גדולה ותאוצה רבתי. הכל החל ביום חמישי, בירושלים בכיכר השבת. התקיימה הפגנת הזדהות בעצירים שמנתה כעשרת אלפים איש. אחרי ימים ספורים, במוצש"ק התקיימה הפגנת הזדהות נוספת בבני ברק בצומת הרחובות רבי עקיבא - חזון איש, במספר משתתפים דומה לזו שבירושלים.

לאחר ימים ספורים נוספים, הגיעו שלשה חברי-כנסת לביקור אצלי ב"אשמורת" מתוך שמונה חברי כנסת שהבטיחו את השתתפותם, הבאים:

חברי הבד"צ של 'העדה החרדית' ביקרו אצל העצורים במגרש הרוסים

הבהירו לקציני המשטרה כי היהדות החרדית לא תשקוט עד לשיחרורם המיידי

מאת מושר 'המודיע'

בצעד יוצא דופן ביקרו אתמול חברי הבד"צ של הע־דה החרדית אצל שלושת העצורים בפרשת המיסיון, בסמטה 'עדדי את רוחם.

הרבנים הגאונים שליט"א הגיעו למגרש 'הרוסים, שם נפגשו עם העצורים 'עד תום ההליכים' והפתיעו את קציני המשטרה במקום.

הרבנים הביעו את הזדעזוע־ תם מיחס הממסד המשפטי העניין לשלושת העצורים, ח־ את מבלי שנשפטו.

הם הודיעו במסר חד משמ־ עי, כי היהדות החרדית על תוגיה ועדותיה לא תנוח ולא תשקוט עד שישוחררו העצורים על לא עוול בכפם ותיפסק תופעת רדיפת הדת בארץ ישראל שהגיעה לשיאים חד־ שים.

הר' לייזרזון, הר' הלפרט, והר' גפני. הייתה לי שיחה אתם במשך כשעה בלי השתתפות סוהרים-מאזינים. ציינתי לי קודם לכן כשלושים נקודות לדבר עליהם, חשבתי שאצליח להעלות רק שתיים-שלוש נקודות, אך הם ישבו והאזינו עד תום את כל הפרטים שרשמתי לעצמי, למרות שבאותה עת היתה אמורה להתקיים הביקור השבועי המשפחתי הקבוע. לא וויתרתי, דיברתי ודיברתי, והם הקשיבו ורשמו, מלאו דפים שלמים.

בחוץ התקיימה הפגנת מחאה קטנה שאורגנה ע"י ידידים נושאי שלטים, ונראה לי שכדור השלג סוף סוף החל להתגלגל. גם דווח לי שביום ראשון הבא, ערב ר"ח אדר מתכונן להערך הפגנה ענקית בהשתתפות כל החרדים בארץ, אנשים נשים וטף, האמורה למנות כשלש מאות אלף איש!!!

בתא קולי אני מוצא כל בוקר ידיעות שונות משמחות ומעודדות, על הדלפות לתקשורת, על חברות איתוריות למיניהם שמודיעות על תקריות

ח"כי יהדות התורה ביקרו אצל העצורים החרדיים בכלא אשמורת

חברי הכנסת מטעם סיעת יהדות התורה הרב אברהם יוסף ליזרזון והרב שמואל הלפרט והח"כ לשעבר הרב משה גפני, ערכו אתמול ביקור מרגש בבתי הכלא אשמורת והשרון, בהם עצורים זה מספר חדשים שניים מהם התדהמה, לבית הסוהר, על אף הצהרתם הנורא העובר עליהם ועל בני משפחו- סערה והתמרמרות עצומה בקרב כל חוני הציבור החרדי, דבר שבא לידי ביטוי גוגע ללב בהפגנות ההמוניות שהתקיימו בימים האחרונים בירושלים ובבני ברק.

חברי הכנסת אף נענו לשיחה ממוש- כת עם מפקדי הכלא ופעילי הארגון החרדי "ממעמקים" העוסק בפעילות רווחנית בקרב האסירים.

לשערי בית המחר ב"אשמורת" הגיעו באותה שעה עשרות מבני משפחות העצורים שניצבו במקום עם שלטי מחאה, תוך אמירת פרקי תהילים. רקות אחרות לאחר שמשלחת הח"כים עזבה את המקום הקיפו שוטרים רבים את משמרת המחאה וביקשו לעצרם באש- מת התקהלות בלתי חוקית. רק התער- בותם הטלפונית של ח"כי יהדות התורה אישרה את שובם הביתה בשלום.

שעה קלה לאחר הביקור בכלא אש- מורת והשרון השביר ח"כ הרב לייזרזון מכתבים דחופים לשר המשפטים, ויועץ המשפטי למשלה ולפרקליטות המדי- נה, בהם הוא דורש לשים סוף וקץ לפרשה המסעירה ולשחרר לאלתר את העצורים החרדיים. הגיעה השעה הוא מציין להשוות אוזן קשבת לתביעותיהם ותחיטותיהם של העצורים ובני משפחו- תיהם ולסיים את המעצר השרירותי היוצר תחושה קשה ביותר בקרב הציבור החרדי.

ח"כ הרב לייזרזון גם צירף לאגרת הענק של הכתבה הכאובה שפורסמה אתמול ב"המודיע" תחת הכותרת "שע- ורורית המעצר עד תום ההליכים" וה- כוללת פרטים ונתונים מדהימים על הנושא, תוך הבעת תקוה כי לאחר שיקראו את הדיסיפה יבינו יותר את חזמרת הענין ויעמדו על צדקתה של

מביקור הח"כים החרדיים, חודו להם במילים חמות על הביקור המעודד ושמחו בפניהם ברוב מרירות את הסבל שהם עוברים בימים אלו.

ח"כ הרב א. לייזרזון עם המיקרופון ביד, ח"כ הרב ש. חלפרט והח"כ לשעבר הרב מ. גפני בשערי הכלא

צורים החרדיים החשודים במעורבות בפגיעה בדיתהן של מסיונריות במאה שערים.

במסגרת הביקור הממושך, נפגשו ח"כי יהדות התורה עם האברך החרדי אב לשישה ילדים הכלוא ב"אשמורת" ולאחר מכן עם הנער התרדי בן ה-16

שקשורים אלינו העצירים, על גל עד שהוקם ליד הבית של המסיונרים עם כיתוב: "כאן נחטפו שלושה חרדים"..

חבריי לתא מזעיקים אותי לראות בטלוויזיה דיווחים בנושא זה, בתחנות רדיו שונות ישנם דיווחים רבים, אני כרגע בהמתנה. היום יום רביעי סוף שבט מצפה לראות דרך נוספת של "אין עוד מלבדו".

"תקרית המכתבים" המביכה הביאה לסיום מעולה. זה כשבועיים שאינני מקבל דברי דואר כבעבר, אני מתקשר עם ידידים ומכרים, הם חוזרים וטוענים שהם שלחו אליי מכתבים מלפני שבועיים, הדבר נראה לי חשוד ביותר והתחלתי לפעול. בכל יום חמישי בשבוע מגיע לאגף שלנו ה"מנהל", המפקד הבכיר של בית המעצר אשמורת, בכד לשוחח עם

העצירים ולתשאלם על תנאי המעצר ומתעניין על בעיות שונות. במשך החודשים שאני שוהה כאן, מעולם לא הצגתי בפניו את טענותיי שממילא לא יטופלו כפי שראיתי ממקרים אחרים של חברי למעצר.

הפעם, בגלל הסערה התקשורתית הרבתית סביב מעצרי החרדים, שיערתי שעתה עת רצון להכות על הברזל החם. דרשתי פגישה דחופה עמו, ואכן זו התקבלה לאלתר, ייצגתי את שמי ופתחתי בהרצאה: "בשבועיים האחרונים לא הגיע אליי ולו דבר דואר אחד, למרות שבדרך נמצאים מכתבים עבורי, זאת אני יודע משיחות טלפון עם ידידיי. לא אהיה מוכן לוותר על נושא זה, שלפי החוק אין כל הצדקה לפעולה הנוכחית. באם העניין לא יסודר במסגרת פנימית, היינו, דרך שב"ס, איאלץ להדליף את הסיפור לעיתונות או לעסקנים למיניהם, אבקש לטפל בנושא במהירות...".

דקת שתיקה, ולאחריו יצא מפיו, בקול בס כבד ומלא סמכותיות, "אטפל בנושא".

לא עברו ששים דקות, הוזעקתי לחדרו של מפקד האגף, על השולחן הוערמו 40 מכתבים! חלקם פתוחים, כולם ממוענים אליי.

"שמע" פתח המפקד, "בדקתי חלק מתכולת המעטפות, ומצאתי בפנים כרטיסי טלכרד, אתה יודע שלפי החוק אסור לך להחזיק יותר משני טלכרדים של 120 שיחות, אני יכול להחרים לך אותם".

"לא שמעתי אף פעם מהחוק הזה!", הצטדקתי, "ומעבר לכך, אנשים בחוץ מעוניינים לעזור לי, וזו הדרך היחידה בתנאי בית המעצר לאפשר לידידיי לעודדני ולהראות מחווה והערצה כלפיי, איך אתה רוצה שאמנע מהם לשלוח טלכרדים במכתבים? ולבסוף, אם אתה מרגיש צורך להחרים אותם, מי אני שאתנגד, פעל כטוב בעיניך".

ידעתי שהוא נמצא בבעיה, ראשית, היה אסור לו לפתוח מכתבים שלא בנוכחותי, רק לצנזורה מותר לעשות זאת. שנית, על כל טלכרד הוא חייב למלא טופס החרמה ולבדוק כמה שיחות מכיל כל כרטיס בנוכחותי

BANK HAPOALIM
בנק הפועלים

מפגש מרגש במגרש הרוסים

ולהחתימני על הטופס. נו, לך תעמוד ליד טלפון ציבורי ותבדוק, ותמלא טפסים ותחתים. מבלי הבט על כך שהוא גם פעל נגד החוק, בפתיחת המכתבים שלא בנוכחותי.

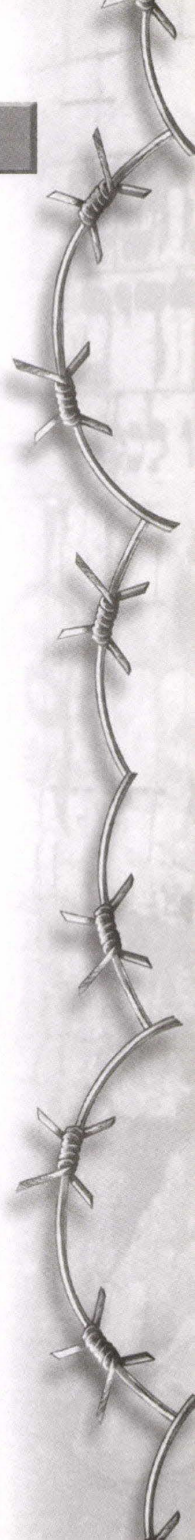
ציפיתי לראות איך יפול דבר, ו"אין עוד מלבדו" נצח את הטבע. נגד ההגיון הושבו כל המכתבים על תכולתם בתוספת "אזהרה" שהמקרה לא יישנה שוב. הנהנתי בראשי, נכנסתי לחדרי וישבתי במשך כחמש שעות! בקריאת המכתבים והנלווים אליהם, מכתב עידוד, חיזוק, הצדעה, אהדה, ניחומים, "גראמען", שירה, ציורי ילדים, תמונות, כתבות, ציטוטי עיתונות, קטעי שבועונים, מודעות קיר, כרזות למיניהן, ו...דשי"ם.

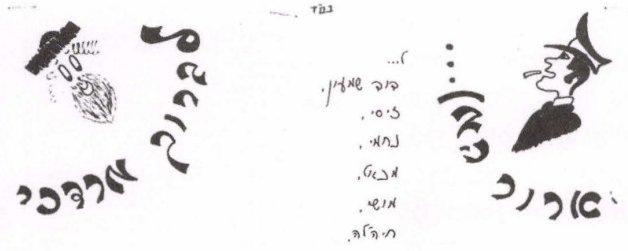
פרק ששה עשר

"גילה", "רינה", "דיצה" ו"חדווה"

"משנכנס אדר מרבים בשמחה". למילה "שמחה" יש כנראה משמעויות רבות. על כל פנים, אצלי הייתה שמחה מסוג אחר ולא שמחה בלבד אלא ששון ושמחה, לעבעדיג און לוסטיג. כבר בראש-חודש התחילה ה"שמחה", כאשר האדמו"ר מלעלוב ירושלים בא לבקרני עם מלוויו. אחד מאנ"ש ניגש אליי בתום לב בשאלה האם מותר לצלם. מרוב בלבול והתרגשות מהמאורע, לא קלטתי את השאלה, עניתי לו "בוודאי". בשבריר של שנייה הכל קרה, הוא הוציא מכיס מעילו מצלמה והחל מנציח את האירוע. מפקד האגף התאושש ראשון ופרץ לעברו, ניתקו משאר הנאספים, החרים את הפילים והורידו לחקירות. הר' הופמן שהיה אחראי על הביקור הנוכחי ננזף

מיום ליום

☆ **העוול לעצורים — זועק לשמים**

שלושה הוזהרו הרדיום. שכל חשאם הוגו: "הם חרדים", נמקים בהא כלאם זה שלושה חודשים בגלל שהרשה עליהם, בהיקף יד, "מעצר עד תום ההליכים" בגלל החשד שהם נגלו חלק בהירוס חבולת דיירתן של שתי מסיונריות בשבונה מאה־שערים. שלושה חודשים ויותר, לא זוכים ששה ילדים קטנים בבית לראות את אבותם, בגלל שהמשטרה, הפרקליטות ובית משפט עברתם החליטו שהחיבים להוכיח למסיון 'כמה ריאגים לך', ואין לכך אמצעי טוב יותר ושפוט יותר, מאשר להכניס שלושה יהודים חרדים לכלא בגלל חשד של 'שמא', או 'אולי'. ולא שהיה משפט שהדברים התברר; לא שהיו הוכחות חותכות שאיש אינו יכול להכחיש; לא שהם מודים גם לא 'במקצת'; וגם שבכל מקרה לא מדובר ב'סיכון חיי אדם בפועל'. כפי שאמרנו: סתם כך, בלי הליך משפטי מסודר, גם לא הליך שלהם, והכנסו השלושה לכלא "עד תום ההליכים". לשופטים הנאורים והליברלים היה מספיק שהמשטרה תגיד: הפסנו אותם באזור ואולי הם נגלו חלק — וקיימה: לכלא. עבשיו המסיון רגע, הנה המימסד הישראלי לוקח ברצינות את הבגידה ברכושם. וגם המימסד שמח — פחות שלושה חרדים מהלכים חופשי ברחוב...

שמא תחשבו שזו מדיניות של כתי המשפט במדינת ישראל? — ובכן, באקראי ממש נגלנו את סך הידיעות שהתעברו למערכת ע"י סוכנות עתים ביום המחשי האחרון. הילינו מתוכן דברים מעניינים. כך למשל קראנו את הידיעה הבאה: "בית המשפט העליון קיבל ביום חמישי ערעור שהגישה המדינה על החלטה לעבב את ענינו של אדם שהורשע בבית המשפט המחוזי בתל־אביב ברצח ונדון למאסר עולם. בית המשפט המחוזי בתל־אביב החליט לעבב את תחילת ריצוי העונש ב־45 יום עד תום המועד הקבוע בחוק להגשת ערעור". מובן היטב? — בית משפט מחוזי קיים משפט ממושך לאדם, מיצה את התהליך הניע למסקנה שהאיש הוא אכן רוצח. נחרים עליו ענוש של מאסר עולם. אבל בבל ואת, מכיוון שהרוצח לא שלם עם הקביעה הזם גזר הדין ומבקש לערער על כך, מבן בית משפט מחוזי בתל־אביב, שבינתיים ה...איש יבול להשאר בבית. שימו לב: רוצח שישאר בביתו!... אבל בית משפט שלום ובית משפט מחוזי בירושלים מבינים שמי שהשחרים שאולי נגלו חלק קטן בפגיעה קשה ברכוש — וחיימים להשאר בבלא עד תום ההליכים"...

מה תגידו? — "הוא, אתם רואים, הפרקליטות ערערה וההחלטה בוטלה" — ובכן, שתי תשובות בדבר. א. מספיקה ההוא אמינא כדי להוכיח ממנה עד כמה הזדק נעדך, האיפה ואיפה שלטת, השגחה לדת ולדתיים מעבירה את הדעת גורמים שונים במערכת המשפט. ב. באותה ידיעה שהזכרנו, אנו למדים לידע ש־שופטי בית המשפט העליון הנשיא אהרן ברק, זדרית ביניש ויצחק אנגלרד קיבלו כאמור את ערעור המדינה אולם החליטו לאפשר לרוצח להתהגרן לקראת בויסתו לבלא ולפיכך בבעו כי יהל לרצות את עונשו רק ביום א'... הבנתם? — נתן שמדובר ברוצח: נבון שבית המשפט המחוזי טעה, אבל, הרוצח אינו חרדי. זהא סתם רוצח. ולכן לא נורא אם יוסיף להלך חופשי ברחוב... ואם תשבחם שמדובר ברוצח עדין־נפש... — שימו לב לדיוקיות בין הפרקליטות לסנגוריו של הרוצח: "בציגת המדינה נאזה בן־אור טענה כי אדם המורשע ברצח מסוכן לציבור וטענה גם כי הרוצח מסתובב בחברה עבריינית. הסנגור טען כי הרוצח אינו מסוכן לציבור וכי היה חופשי במשך שנה וחצי והגיע לכל הדיונים במשפטו".

ופופסים בדיוק מה כאן קרה? — חשוד ברצח, שיש נגדו ומכרות, שבסופו של דבר הוא הורשע, שהפרקליטות מזדה ואומרת שהוא "מסוכן לציבור ומסתובב בחברה עבריינית" היה בבית במשך שנה וחצי. לא בלא ולא מעבר ולא "חוש ההליכים". ואילו בזור צעיר, "קטין" במונחים של החוק, שיש לפרקליטות חשש שאולי היה לו חלק בהשחתת רכוש — **הוא מסוכן מאד מאד.** פרקליט מחוז ירושלים, אנשי משרדו, היועץ המשפטי לממשלה ופרקליטת המדינה, שופטי בית משפט שלום שופטות בית משפט מחוזי וגם הרכב בג"צ כל אלו מבינים: "מעצר עד תום ההליכים"... ומאחנו רחיים שמצעק זוברו בקול רם שיש כאן "צדק"... (אנו מתכוונים להדגיש מן הביעור והדוממה לו גם לצדק מאבקנו למען שחרור חפים מפשע שהושלכו לבור־כלא בשרירות ומתוך נקמנות, אך כראי לציין כי ביידיעה של עתים נאמר עוד: "במהלך הדיון העיר נשיא בית המשפט

כהוגן, וכל פעילותו במשך שנים רבות למען האסירים, הועמדה בסכנה נוכח מקרה יוצא דופן זה. כמובן, שאני הוא זה שנחשד בעסק הכנסת המצלמה.

באותו יום היה גם "גילה" - האוכל של הבד"צ הגיע מעורב; מוצרי בשר בחלב, צנצנות שפוכות, קופסאות פתוחות וחלק ניכר מהמוצרים היו חסרים. אני ועוד שניים מהאגף, שגם הם מקבלים אוכל מהבד"ץ, סרבנו לקבל את המשלוח. מפקד המעצר הגיע למחרת לאגפנו, אחרי שהתרענו לפניו באמצעות הסוהרים ומפקד האגף, ואמר: "בענין האוכל מהבד"צ קרתה תקלה מצערת, זו לא בעיה שלנו כי אם של השב"ס, ראיתי את המקרר של האגף מלא באוכל, אני רוצה להאמין שלא אשמע מילה נוספת בנידון". הוא היה מלווה בסוללה של קציניים, מפקדים, קציני מודיעין, קציני בטחון וסוהרים.

בסיום נאומו, פתחתי אני בנאום משלי לעיני הנאספים, ובקול בוטח וחוצב המטרתי עליו: "מה זאת אומרת זו לא בעיה שלכם, אנו נמצאים במקום סגור זה, ואין באפשרותינו לעזור לעצמנו. עליך כמפקד העליון לפתור את הבעיה ובאופן מיידי, ובכלל מה הבעיה, ניתן ליסוע במכונית למקום האריזה ולהביא קופסאות אחרות. כדי לעצור את העצירים הנמצאים כאן ידעתם בדיוק מתי, איפה ואיך לבצע. אבל אם זו השיטה שלך לפתור בעיות, אני אמצא דרכים אחרות לעזור לעצמי". הוא פתח זוג עיניים אימתניות ונעץ בי מבט חודר "בוא נראה מי יותר חזק" הפליט "ואם לא מוצא חן בעינין, עוד היום אעביר אותך לבית מעצר אחר.

"רינה" - השתתפה גם היא במסיבת אדר. מאז ט"ו בשבט אני מנסה להכין "משקה" לפורים, מתפוזים סחוטים מעורבים בסוכר; מילאתי שלושה בקבוקים גדולים. בכל יום ניגשתי אליהם לבדוק את התקדמות התסיסה, ואם היא מתנהלת כנדרש, שלושת הבקבוקים היו מוחבאים בתוך הארגז של קולה קינלי ספרייט, כשעל ראשם חתיכת גזה לכניסת אויר. באחד החיפושים, המתנהלים מדי שני וחמישי, נמצאו הבקבוקים האסורים בתכלית האיסור והוחרמו, לא לפני שנערכה חקירה מדוקדקת למי הם שייכים. כל דיירי החדר הכחישו בתוקף את מעורבותם, מה גם שחלקם

נמשכת הסערה הציבורית בעקבות פרשת המעצרים בלא משפט

בג"ץ דחה שוב ערר על מעצר עד תום ההליכים של אב ל־6 ילדים ● על העצור השני נגזרו 8 חודשי מאסר ● הפגנות בירושלים

נוכרת הסערה הציבורית סביב מעצרם עד תום ההליכים של החשודים בפרשת שריפת דירת הפיסיזריות בשכונת מאה שערים בירושלים.

ההתמרמרות הציבורית בנושא זה הגיעה אתמול לשיא חדש, לאחר שבג"ץ דחה ערעור של הר"ר אהרון קורנבליט, אב ל־6 ילדים, על מעצר עד תום ההליכים, שמכחיש כל קשר לפשרה והעדות היחידה שהיתה נגדו לא קיימת עוד, לאחר שהעד חזר בו.

שופטת בית המשפט העליון דורית ביניש דחתה את הערר, על כתב האישום נגד קורנבליט שהוגש בעקבות עדות מפלילה, שמסר במשטרה יהושע וייס, שנידון אתמול בנפרד ל־8 חודשי מאסר בפועל.

קורנבליט הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצרו עד תום ההליכים בנימוק, שחל כירסום בעדויות נגדו, בשל חזרת וייס מעדותו המפלילה במהלך משפטו.

בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה וקורנבליט הגיש ערעור לבית המשפט העליון.

נציג המדינה טען בדיון כי חזרתו של וייס במשפטו מן העדות אינה מכרסמת בראיות נגדו. זאת, בין השאר, משום שבית המשפט קבע, כי עדות וייס במשפט איננה אמינה, והעדיף על פניה את גירסתו במשטרה.

שופטת בית המשפט העליון דחתה את העדר, וקבעה כי החזרה מהעדות אינה שומטת את הקרקע מהראיות לכאורה שהביאו להחלטה לעצור את קורנבליט עד תום ההליכים.

משטנגים ואישי ציבור אמרו אתמול, כי החלטת בית המשפט מצביעה שוב על כיוון מגמתי בנושא זה, כאשר כדור לעין כל שגם בהעדר כל עדות נגדית נמשך המעצר עד תום ההליכים, וזאת בצורה חסרת תקדים, וכאשר ידוע לכל כי עבריינים פליליים משתחררים ממעצר על עבירות חמורות ביותר.

שופטת בית המשפט המחוזי בירושלים יפה הכט, נזרה אתמול על יהושע וייס, עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל ועוד ארבעה חודשי מאסר על תנאי.

וייס, בן ה־28, הורשע בעבירות של קשירת קשר לעשיית פשע, התפרצות, הצתה והיזק בזדון.

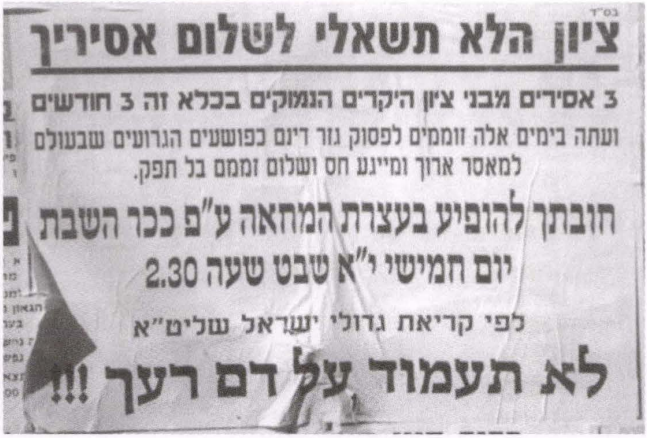
החבינה ביקשה להחמיר בעונשו של וייס ולגזור עליו עונש מאסר משמעותי על מנת להרתיע אחרים.

השופטת הכט כותבת בגזר הדין, כי החליטה שלא למצות את הדין עם וייס, בין השאר, נוכח חלקו הקטן באופן יחסי בארוע והנחה כי לא היה בין יזמיו.

משפטנים ואישי ציבור הביעו אמש תמיהה על הענוש החמור, וזאת אחרי שהשופטת עצמה אמרה כי הנאשם לא היה בין יזמי הארוע ובכל מקרה חלקו היה קטן, למרות שהוא עצמו אומר שלא היה לו כל חלק בכך.

אחמול התקיימה הפגנה של רבים מבני ירושלים נגד המשך המעצרים השרירותיים. לאחר תפילה ואמירת תהילים ברחבת כתי אונגרן, ודברים מפי הרב־נים חברי בד"צ העדה החרדית, יצאו המפגינים, ובראשם מזקני ירושלים קשורים בידיהם בשור־שראות ואזיקים, לעבר בנין האו"ם והניפו כרזות ושלטי מחאה על המשך המעצרים.

לעומת זאת מתו רבים מתושבי שכונת גאולה־מאה שערים על כך שאמש שוב נשרפו פחי אשפה וערמות זבל ברחובות השכונות, וזאת בניגוד להוראות הרבנים ותוך גרימת סכל רב לתושבי האזור.

לא ידעו על עצם מהותם וקיומם. החשד נפל עליי! התנערתי ממעורבותי בכך.

למסיבה לא חסרה גם "דיצה" - תג הביקור, המוצמד על דש בגדו של כל מבקר המגיע לתוך האגף, נעלם. מגיד השיעור, הרב קוק, המגיע מדי יום בשעות הבוקר למסור שיעור לדיירי האגף כשעל דש בגדו נצמד התג, איבד את התג. הוכרזה כוננות מצב חירום; חיפושים, התרוצצויות... והתג לא נמצא. המבטים והאצבע המאשימה הופנו והושטו לעברי!

ו..."חדוה" - לא רצתה להשאר מחוץ למסיבה. בכל לילה, בתשע וחצי, עת סגירת החדרים, נערכת על- ידי סוהר ספירה ובדיקה. הלה, מופיע בכל דלת עם אלבום תמונות, מקריא את שמות השוהים בחדר ומזהה אותם על-פי התמונות שבידיו. עקב שחרור אחד האסירים מחדר 6, הוזמנתי בחשאי על-ידי חברי החדר לבוא ולשהות במחיצתם, נענתי בחיוב. ובפעולת הסחה מבריקה העברנו את תמונתי באלבום מחדר 3 לחדר 6. מפקד האגף, שגילה את התרמית, כעס מאד ופקד טלפונית להעבירני ללא דיחוי לחדרי הקודם, אולם בינתיים התקרבה השבת, ועם הסבר "משכנע" אלצנוהו לחכות עם פקודתו עד למוצאי שבת, עקב "חילול שבת".

משמרות שובתי־רעב בדרישה לשחרור העצורים החרדיים שנכלאו בלא משפט

היום יוקם 'אוהל מחאה' ● רבים מצטרפים לשובתים ובאים לעודדם

משפחות שלושת העצורים החרדיים בירושלים, שנכלאו עד תום ההליכים בלא משפט ובלי שתוכחנה ההאשמות שהם כופרים בהן לחלוטין — פתחו בשביתת רעב, בדרישה לשחרר את יקיריהם מכלאם.

כזכור, זה קרוב לארבעה חודשים ששלושה יהודים חרדיים, האחד ראש משפחה ואב לששה ילדים; משנהו אברך אב לילד ועמם בחור צעיר לימים — נמקים בתא כלאם בלי שהתקיים נגדם משפט כל שהוא ובלי שהוכ־חה אשמתם.

הם נעצרו בזמנו בחשד שנטלו חלק בהשחתת דירת המסיונריות בשכונת מאה־שע־רים. הם כפרו בהאשמות המ־יוחסות אולם המערכת המשפ־טית החליטה להשית עליהם ענש של "מעצר עד תום ההליכים", מה שלא הושת גם על רוצחים ופושעים מועדים שסיכנו חיים.

הפגיעה הרבות לשחרורם, מאמצי השתדלנות לצד הוכחת האבסורד ב'מעצר עד תום ההליכים' לא הועילו — ומיום ליום גוברת התחושה שמדובר בצעדי נקם נגד חפים מפשע על עצם היותם בעלי חזות חרדית.

בצר לבני המשפחות ובראות חברים וידידים ורבים מן הצי־בור את הסבל הכבד העובר על העצורים והקרובים להם, הוח־לט על משמרות מחאה בחצות עיר, בנסיון לגייס את דעת הקהל למציאות האומללה. כאמור, בני המשפחות אף פתחו בשביתת שבת בשערי העיר — והיום בכוונתם להקים אוהל מחאה.

נודע כי קהל רב בא לעודד, וכן העוברים ושבים הרבים, בהם גם עוברי אורח חילוניים הביעו תמיהה על התנהגות מערכת המשפט במקרה הא־מור. השובתים חילקו לעוברים ושבים חומר הסברה, בו מוכח העיוות הגדול וכן גם מודגש כי המחאה היא על ה'מעצר בלא משפט'.

פופרינו פופיק: למערכת פנו אמש רבים, אשר ביקשו להביע הזדהות עם מה שפורסם באת־רונה ב"מיום ליום" נגד שריפת עגלות האשפה בשכונת גאולה בירושלים; חסימת צירי התנו־עה וגרימת סבל רב לתושבי האזור.

"גם אנו כואבים את מעצרם השרירותי בלא משפט של שלושה יהודים חרדיים, אבל אנו לא מביעים מדוע צריכים להרע בשל כך ליהודים אחרים. מה גם, שהדברי נאסר שוב ושוב ע"י הרבנים".

המטלפנים הביעו שוב את דעתם, נגד המעצר השרירותי, אך ביקשו לתת פומבי גם לעמדתם זו.

סדר היום
למעמד מפגן
האדיר
וזעקת המחאה
יום חמישי לס' ויצעק בנ"י אל ה' י"א שבט תשמ"ג
ע"פ ככר השבת
ישראל משה חשינסקי
שמואל הלוי ואזנר
המנחה הרה"ג רבי ארי' שכטר שליט"א
דבר המחאה הרה"ג רבי שלו' דוב ליפשיץ שליט"א
עם סיום הדרשות נצא לרחובה של עיר - בני המסגר
שיקבע ע"י הסודנים - לזעקה גדולה ומרה ובלבוש שק
התלטות העצרת
אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ד"א נזכיר
הועדה המארגנת

כל ה'חגיגה' שנכפתה עליי בזה אחר זה, הייתה גדולה מדיי עבורי בנסיבות הקיימות, שהשיגרה שולטת בהם ללא מעצורים, וכל יום וכל שבוע דומה לקודם לו ולזה שבא אחריו. היא סיחררה את ראשי, הוציאה אותי מכליי ועמדתי לאבד את שפיות דעתי, ו... או אז נזכרתי במילים

המתוקות שקיבלו משמעות חזקה נוספת, "אין עוד מלבדו". זהו, אין צורך בהסברים נוספים, הכל פשוט, הכל מובן, הכל ברור, הכל מתוכנן, יש מנהיג לבירה. העובדה, שאני לא מבין את הקורה סביבי, לא אומרת שאין תיכנון וסיבה לכל ההתפתחויות המוזרות, הסנסציוניות, "גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע כי אתה עמדי", "אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ", זימזמתי, לחשתי, התעודדתי וסיכמתי.

מכה נוספת נחתה עליי, שבוע לפני פורים. עליתי לערעור בבית משפט העליון, אחרי שהערעור בבית המשפט המחוזי נדחה ע"י השופטת. העלייה היתה מלווה בכל הטלטולים והקשיים; השכמה מוקדמת, אריזת החפצים, ההמתנה, הנסיעה ב"פוסטה" כבול באזיקים, השהייה במעבר כעשרים שעות ללא אויר ובתנאים זוועתיים ואיומים, ושוב "פוסטה", ושוב המתנה בצינוק כחמש שעות, המתח הנורא בעת ישיבה על ספסל הנאשמים, החיצים והבליסטראות היוצאות מפי התובע מטעם המדינה וה...אווירה השלילית לקבלת הערעור. יצאתי מאולם הדיונים במפח נפש. לאחר שקרוביי לא הורשו לגשת אליי, לא הצלחתי לשוחח אף מילה אחת עם מיודעיי הרבים שבאו להזדהות עמי, ירדתי לצינוק בהמתנה להגעת הפוסטה שתסיעני "הביתה".

הייתי שבור, רצוץ, ומדוכדך, עולמי חרב עליי, השלב בסולם העצבות הגיעה לשיאה, "מה הוא עשה לי פ.צ.?", חלפה המחשבה המדכאת בראשי. לו היו ילדיי יודעים מה עובר על אבא, יצור אנוש לא היה מאמין למראה עיניו, אלו כוחות אדירים צריכים בכדי לשרוד כל זאת. נעמדתי לתפילת מנחה בהפרדה של הפוסטה, הפוסטה היתה דחוסה ובליל קולות נשמעו ממנה, אולם אני הייתי בהפרדה, בודד. עמדתי להתפלל מתוך שברון לב, מה גם שהחושך והמחנק, הבדידות והצער הוסיפו גם הם לאווירת הנכאות, הפוסטה הייתה בנסיעה, ומתוך שכרון חושים לא שמתי לב שהפוסטה הגיעה ליעדה, נעצרה, ודלת ההפרדה נפתחה. הייתי באמצע תפילת שמונה-עשרה. הכל חדר בבת אחת לתא ההפרדה: אור, אוויר, שמש. נגררתי אחרי הסוהר, שליווני לתא במעבר לאחר המתנה של שעתיים שוב עליתי ל"פוסטה" בתא הפרדה בדרכי הביתה - "אשמורת".

זעקה גדולה

מהגאון האדיר

רבי משולם דוד הלוי סאלאוויציק שליט"א

כואב וזועק הצער מנשוא לשמוע מהיסורים של האברך הרר' אהרן שמואל קורנבליט וכל ב"ב שי', הנתון זה זמן רב בצרה ובשב"י בעינויים נוראים ואכזריים.

ע"כ מצוה גדולה וחובה על כל אחד ואחד להיות לעזר להנ"ל בכל מאי דאפשר ולהרעיש את העולם ולעשות הכל כדי לפדותו ולהוציאו לחפשי.

ואסור לשתוק ולנוח ולהתעלם עין מזה.

כמש"כ ברמב"ם פ"ח הל' מתנות עניים ה"ל, ואין לך מצוה גדולה כפדיון שבויים שהשבוי ה"ה בכלל הרעבים והצמאים וכו' ועומד בסכנות נפשות והמעלים עיניו מפדיונו הרי זה עובר על לא תאמץ וגו' ועל לא תעמוד על דם רעך ועל לא ירדנו וגו' וביטל מצות פתח וגו' ומצות וחי וגו' והרבה דברים כאלו ואין לך מצוה רבה כפדיון שבויים עכ"ל.

ובזכות זה יהיו כל העוסקים והמסייעים בזה מבורכים בברכת כט"ס ואושר עולמים.

ס' סיון תשנ"ט, ירושלם ת"ו

משולם דוד באאמו"ר הגה"ח רשכבה"ג
מרן יצחק זאב הלוי סאלאוויציק

...ולם מתחילים בלימוד חלק ההלכות
...ספר "חפץ – חיים"!

קריאת קודש

ממרן ורבן גדולי התורה והיראה שבירושלים שליט"א

לב מי לא יחרד לנוכח הצרות המתגברות בעקבתא דמשיחא, וכל יהודי אשר חרד לדבר ה' ותורתו מיא כאב מצעד הגלות וצעד השכינה הק' שמעיקים ומצירים לקדושת היהדות ללא פחד, הלא הם כתות הרשע – המסיון, אשר לבקשתם נעתרו רשויות השלטון ופרקליטות המדינה, ואסרו שלשה מיקירי ירושלים וה' יותר מחודשיים אחורי סורג ובריח וכעת עומדים לפסק גזר דינם למאסר ארוך וממושך ר"ל.

ע"כ אנו קוראים בזה על כל אחד ואחד להשתתף

בעצרת תפלה וזעקה

לקרוא אל ה' בחזקה ולהתעורר לתשובה ולתקן המעשים בין אדם למקום ובין אדם לחבירו.

ביום חמישי לסדר בשלח פרשה את העם תאספו קהל עדת ישראל בשעה 2.30 אחה"צ

בככר השבת

פעיה"ק ת"ו לשפוך שיח לפני שוכן מרומים.

וכל אחד ואחד ישתתף בצער הציבור ויהיה נושא בעול עם חברו ה' יקירי ירושלים אשר הושלכו באכזריות לכלא ויש בזה חוב ומצות פדיון שבויים, וגם כל אחד ואחד יתרום כפי יכולתו ויותר. בנדבת לבו להקרן להצלת האסירים.

ותקותינו ותפילתינו להשי"ת עשה למען שמך עשה למען ימינך עשה למען קדושתך עשה למען תורתך, ולא ירעו ולא ישחיתו, ופדויי ה' ישובון, ונזכה בביא לגאולה שלימה אכי"ר.

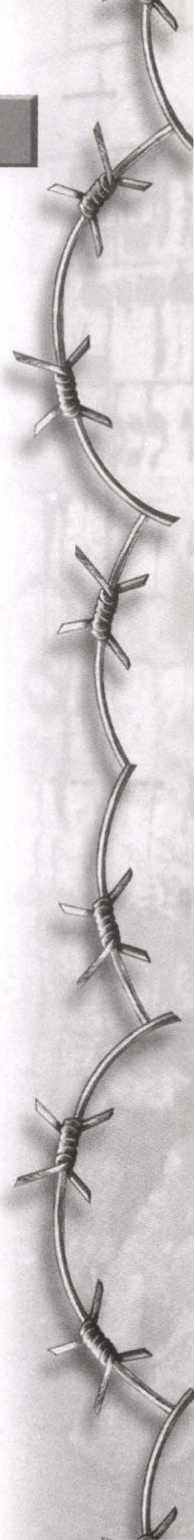
הכותבים והחתמים בצער ובכאב ע' שבט תשנ"ט

חיים פינחס שיינברג
א. י. זלזניק
שמואל אויערבאך
ישראל מרדכי טוויערסקי
שמחה זיסל ברוידא
אברהם שלמה בידרמן

פרק שבעה-עשר

פורים "המשולש"

החדר החדש, חדר 6, קיבלני במאור פנים וצוותו הנחמד שהם: עופר, שלמה, עודד, מרדכי, ויצחק, ישב עמי לשוחח ולשמוע ממני חוויות מצמררות, להרגיעני ולעודדני, אחרי מקלחת חמה וספירה בשעה עשר בלילה נשרעתי על מטתי ונרדמתי בחטף. מרוב עייפות לא הצלחתי ולא הספקתי לעצום את עיניי, וכך בעיניים פקוחות ומפי ריר ניגר הבנתי את האמרה הידועה "מתוקה שנת העובד".

ביום חמישי ט' באדר, יום לאחר שחזרתי מהנסיעה הקשה בת היומיים, התקיים גזר דינו של פ.צ.. הוא נשפט לשנים עשר חודשים, מתוכם שמונה חודשים בפועל, וזאת בגלל עברו הנקי, ובהתחשב במצבו המשפחתי הקשה. בניתוח ביני לבין עצמי, מצבי נראה מאוד מפחיד ומוסיף דאגה. ראשית, יש לי עבר די עשיר... שנית, לפי הדיונים בבית המשפט בתיקי הנוכחי, אני מצטייר לפי עדותו של פ.צ., כמארגן כל ההרס והחורבן שהתקיים אז באותו ערב. המידע היומי הצטרף למהדורות החדשות שנפלטו מתוך מקלטי הרדיו והטלוויזיה בהזכרת שמי כמסוכן לציבור, לא הוסיפה הרבה נחת, בלשון המעטה, ורק המשיכו לייסרני ולהוציאני משלוות נפשי.

ניסיתי להתעודד בפעם המי יודע כמה, איך אמר הרב מברסלב, אין יאוש בעולם כלל, ואפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל יתייאש מן הרחמים. בא שבת בא מנוחה.

הערעור שהגשתי נדחה לאחר יומיים. ובינתיים קרב ובא חג הפורים, עטיתי את הקפטן הצהוב. התאספנו כל האגף בבית-הכנסת לתפילת ערבית וקריאת המגילה, כשאנו בעיצומו של צום תענית אסתר שאיני רגיל מכיוון שבירושלים חל פורים למחרתיים של הצום. הקראתי את המגילה אחרי חזרות רבות שהתכוננתי להן קודם לכן. שרנו, רקדנו, סעדנו את לבנו, למחרת השכמנו מוקדם.

יום הפורים חל ביום שלישי שהוא יום ביקורים והודיעו לנו שהביקורים יתקיימו עד לשעה 11.30. התפללנו, קראנו את המגילה, ובשעה היעודה ירדתי לביקור המפתיע. שלא כנורמה ההנהלתית לאישור של שלושה אנשים לביקור. נכנסו אחד עשר נפשות. ששת ילדיי באו מחופשים מלווים

באשתי, גם אחי דוב ושלשת ילדיו הופיעו בניגוד למצופה, לנוכח התקנות הקשוחות.

הילדים עברו את הגדר לעבר איזור האסירים, יצרנו מעגל ושרנו משירי פורים, חלקתי להם מעדנות לכבוד פורים ונפרדנו בלב כבד. עליתי לאגף, ונעמדנו לתפילת מנחה שבאמצעה הגיע הרב יצחק דוד גרוסמן עם משלוח מנות גדול. הוא מאוד שימח אותנו בדברי חיזוק ועידוד ושירה וזמרה, ופתאום... נקרא שמי על ידי סוהר. "יש לך נסיעה" אמר ביבושת, הייתי בהלם, בשיא שמחת החג - נסיעה. למי יש כח לזה? לטילטולים, לכבילה באזיקים, לבידוד מאנשים. אבל אין ברירה, חייבים לציית, במהירות ביצעתי מצוות משלוח מנות ע"י המגשיות של הבד"צ שברשותי, כוס קולה, מתנות לאביונים קיימתי בטלכרדים. היה ברור לי כי בנסיבות הקיימות לא צריך לחפש בנרות אביונים של ממש. "משתה" - ע"י שתיית כוס תה, מכיוון שאלכוהול לכל סוגיו אסורה בתכלית האיסור. אכן היה קיים "משקה" שהבריחו אחדים בבקבוק תינוק שדמה לתה, אולם מפאת הבהילות וההלחצה של הסוהר שמיהרני ל"פוסטה" המחכה במיוחד עבורי, הסיכון היה די רב מלגשת ל"משקה" המוחבא והמוסתר מעינא בישא.

ארזתי כמה ממטלטליי ויצאתי לדרך הבלתי נודעת. הייתי יחידי במשאית הגדולה כשהיא מטיילת בכל אזור גוש דן. מבעד לחריץ צר בדלת הצצתי מדי פעם כשהפוסטה נעצרה. תחנת דלק, מוסך, מעבר ניצן, רחוב בפתח תקוה, עד שסוף-סוף אחרי נסיעה של למעלה משלוש שעות, הגעתי עייף ומותש היישר ל... קריאת המגילה במגרש הרוסים. בבית הכנסת נאספו כעשרה חרדים לבושי שטריימלאך ומגילות כשרות בידיהם שבאו לצרף למניין עבור יהודי חרדי מחסידות סקווירא העצור בענין כספים ומחכה להסגרה לארה"ב.

למרות עייפותי הרבה, היה זה תענוג רוחני עצום לראות תמונה זו שלא ראיתיה כמעט ארבעה חודשים, אחרי קריאת המגילה פיזגנו וכירכרנו לכבוד פורים. סעדנו את סעודת פורים, כשלפתע נצטוויתי להתלוות לסוהר שהוליכני לחדר הביקורים.

מה שנגלה לנגד עיניי היה בלתי יאומן. כארבעים קרובי משפחה, חברים וידידים. אבי ואמי, ואפילו סבי בן השמונים היה שם. התזמורת התארגנה והתמקמה בחצר הגדולה, כולנו נהרנו לשם ו...הריקודים פרצו כל גבולות. הייתה שמחה גדולה ובמשך מאה דקות תמימות לא הופסקה השמחה ולו לרגע אחד. נישאתי על כתפיי חבריי, כשאני כולי רצוץ ומותש מכל הפעילות ביממה האחרונה. ניסיתי באדיבות לדחות את פרץ השמחה, אך הם לא קיבלו את הערעור. בלית ברירה ומחוסר אונים, שיתפתי פעולה, ובכל כוחי שרתי ורקדתי עד כלות הנפש ממש. מצד אחד ציפיתי שהענין ייגמר כבר. ומצד שני, מתי יש לי כזה אירוע?

ביקשתי מה' שייתן לי כוחות נפשיים לעבור את זה בשלום. הרגשתי שלכל החבורה שבאה הייתה מטרה נעלה כנה ואמיתית - לשמחני! לא רציתי לקלקל להם את ההרגשה, והשתדלתי כל העת לשתף איתם פעולה. האבסורד היה שאני שימחתי אותם. רק אחרי שעה מאוחרת נשארתי שוב לבד, נפלתי כמת על מטתי עד הבוקר. שוב הגיעו אנשי סקווירא להשלים מניין לתפילת שחרית וקריאת מגילה, שוב רקדנו ושרנו, משלוח מנות בעוגה ותפוח, מתנות לאביונים, קצת משקה שהובטח מבחוץ, גם קיבלתי משלוח מנות מהרב גאבל שנכנס לתוך האגף ומסרם לי ביד. על החתום היו בנוסף לשמו הוא, אהרן רוטמן, והרב גרשון שטמר.

ושוב שבה על עצמה הבהילות לכיוון ה"פוסטה". נפרדתי מהר' חיים ברגר העצור הסיקווראי, הוא מסר לידי דמי פורים שקיבל עבורי מר' י. ר. ומר' א. ק. ועם סלים מלאים כל טוב, מיני מתיקה, עליתי להפרדות בפוסטה בדרך ל"מעבר".

הגעתי ל"מעבר", הייתי מבולבל לגמרי בענין הפורים. לפני 24 שעות יצאתי מ"אשמורת" על תקן של פורים דפרזים, לפני שלוש שעות על תקן של פורים דמוקפים. ופתאום לא פורים, כן פורים. ובכלל איזה מין פורים חוויתי? באזיקים, ב"פוסטה", בבית סוהר, מוקף ב"ל"ו צדיקים"! נאמר לי שאין היום פוסטה, התארגנתי ללינת לילה, ובאשמורת הבוקר בשעה שתיים לפנות בוקר העירוני להמשך הנסיעה לכיוון "אשמורת".

אוי כמה טוב הוא ה' יתברך. הגעתי בשעה חמש לפנות בוקר ל"אשמורת". ישבתי בטרנזיט לבדי על כסא מרופד. מלפנינו נוסעים שני 'פוסטות' עמוסות עצירים, כמאה במנין... הליך המיון החל, קריאת שמות, כולם מסתדרים בחצר הכניסה בשורה ליד הקיר. כשלושים עצירים אחרים יוצאים מכל מיני כלובים ולולים בדרכם לעלות לפוסטה. בוודאי הם ממתינים שעות. לאחר זיהויים, כבילתם והעלאתם לפוסטה, המטען האנושי שהגיע מסודר ומחולק לכלובים וללולים. מפאת העובדה שאני בהפרדה, נגרר אחרי סוהר לתא בודד. הסוהר מצלצל בפעמון לפתיחת הדלת. אין קול ואין עונה, המפקד מוזעק ופוקד: "תעלה אותו לאגף". ומוסיף ואומר לי: "אסור לי לעשות זאת, אני לא יודע למה אני עושה זאת". אני יודע, אני עונה לו במחשבתי. כי... "אין עוד מלבדו". גם בהגיעי לאגף, היו עלי מצרכי מזון שאספתי במעבר לכבוד שבת, עגבניות, בצלים, תפוחי אדמה.

נערך חיפוש והסוהר מצא את האוצר האסור לכניסה, "מה זה?" הוא שואל-כועס, "עגבניות" אני עונה. "אני רואה שאלו עגבניות" הוא כועס-מצחקק, "אסור להכניס דברי מאכל, מה, אתה לא יודע? נו, טוב, הפעם אני מוותר לך, אבל שיהיה פעם אחרונה", בשעה 5.20 כבר ניצבתי בתוך חדרי חדר שש במקום בשעה 8 כרגיל. תודה לך ה', אין עוד מלבדך!!!

פרק שמונה עשר

שבת אין ירושלים

MISHPACHA N.Y. $4.00 OTHER $4.75
בס"ד גליון 390 ט"ן באדר תשנ"ט 4.3.99 מחיר: 9.00 ש"ח
משפחה
השבועון לבית היהודי
STATE OF ISRAEL
A STATE OF ANTISEMITISM
ועקה באוזני האו"ם
עצומה לאו"ם נגד מאסר האברכים
תפילה בקיק האדמו"ר
מחולדות אהרון בעצרת
לבנון

היה זה בראש-חודש ניסן. ביום חמישי יצאתי לנסיעה נוספת לדיון בבית המשפט שהתקיים ביום ראשון ד' ניסן, ובגלל שבשעות הבוקר מתקיים הדיון, וביום ששי ושבת לא עובדים ה"פוסטות", יצאתי כבר ביום חמישי לכיוון המעבר בכדי לשבות שם את השבת. פחד מוות נפל עליי, עת העליתי על דעתי את השהייה בשבת במעבר. בנוסף לתנאי העל אנושיים הקיימים שם, המוכרים לי היטב מפעמים קודמות שנמצאתי שם, נוספו גם הצער הכאב התיסכול והיגון. לשבות בלי יין, חלות, נרות, אוכל חם. להימצא בצינוק בליוויית שני עבריינים במשך שלוש יממות תמימות ללא חצר, אוויר, אור שמש, ובחדר עם חרקים, עכברים, וטינופת נוראה. אווירת שבת - מאן דכר שמיה. בדרך לעליה ל"פוסטה" נצמדתי כל הזמן לחבר הטוב ד. ב. שמשמים גם לו יש דיון ביום ראשון, ואכן נכבלנו יחד והוצעדנו להפרדות של המשאית.

היה יום חם מאד, ריח הצחנה בתא היה איום. מישהו שהיה שם לפנינו עשה שם את צרכיו על הארץ וכיסהו בסמרטוט שהדיף ריח מזוויע. הצחנה והגועל עברו כל גבול, הרגשתי צורך להקיא וראשי היה עליי סחרחר. בחילות מלאו את כל ישותי. לאחר נסיעה של שעתיים הגענו למעבר ברמלה, אוויר מילא את ריאותינו מיד עם פתיחת הדלת, וזו הייתה המתנה הכי גדולה שהייתי יכול לצפות לה: אוויר, אה, אוויר.

הוכנסנו חמשה אנשים בחדר ההמתנה עם שלושה מזרונים. שלשה ברנשים שהגיעו אף הם בהפרדה ב"פוסטה" אחרת התמקמו בשלושת המזרנים. כך שאני וחברי ד.ב. נשארנו עומדים המומים ומצפים לישועה. כשכל העת נשפכים תכולת בני אנוש מ"פוסטות" שמגיעות בלי הרף מכל חלקי הארץ. זהו הרי מעבר ארצי, הפרצופים לא מעלמא הדין, רק בבתי סוהר נמצאים כאלו יצורים, נרקומנים, רוצחים, גנבים, שודדים, ערבים, קטינים, יצורים קטועי גפיים, מדדים על מקלם, יצורים מגודלי שיער חבושים בתחבושות, פצועי פנים, דקורים. אף הגה לא יוצא מפיהם, כולם צועדים בסך לעבר האצבע המושטת של סוהר, ואבוי למישהו שינסה לפצות פיו או להתנגד. הסוהרים הדרוזים שם לא יודעים רחמים. רגילים הם בכל יום לסרט נע אנושי. נראה שאיבדו כל רגש אנושי. לא אחת

דמוקרטיה!

קורה שהם מתנפלים על מאן-דהוא שסרח ומפליאים בו את מכותם ללא רחם ובתוספת בעיטות מאיצים בו לקום לעמוד על רגליו ולהמשיך לצעוד לכיוון שהצטווה.

לאחר המתנה של שעה הוקרא שמי, הובהר לי שמשפחתי לא נחה ולא שקטה על שמריה והשתדלו בכל מחיר להעבירני לשבות בירושלים. היתה המולה רבתי סביב שמי, נסחבתי ימינה, שמאלה, ישר, והפוך. מפקדים בכירים באים מעיפים בי מבט, זה הוא? זהו הוא!

וכשכבלו את רגליי, ידוע ידעתי שמרגע זה אני שייך לרשות המשטרה ולא לשב"ס. הובאה מכונית זינזנה משטרתית מירושלים, הועליתי עליה יחיד כבול ידיים ורגליים. השעה היתה שלוש אחה"צ. הצטערתי מאד על שאיני יכול להיות נוכח בשיעורים שאנו מקיימים בכל יום בין שלוש לארבע במתכונת של חמשה אנשים, זה כשלשה שבועות. בשעה זו אנו לומדים רבע שעה הלכה מתוך ספר "ילקוט יוסף", רבע שעה מוסר בספר "מסילת ישרים" וחצי שעה בגמרא מסכת ביצה. אבל שמחתי שאני הולך לשבות בירושלים. וכך נטלטלתי דרך כלא אבו כביר, שם עלה אסיר נוסף, ערבי, שהוכנס בהפרדה בזינזנה, עד שהגענו לאחר שש שעות! ל-י-ר-ו-ש-ל-י-ם.

אח, ירושלים, כמה סבל נחסך ממני, זר לא יבין לעולם את האושר שהציף את כל ישותי שעה שדרכו רגליי בחדר 16 במגרש הרוסים - הבית הישן שלי... - אומנם הדיירים התחלפו זה מזמן, אך החדר חרוט היטב בזכרוני על כל פריטיו ופינותיו. הרי בו ביליתי 35 ימים! 24 שעות ביממה!

שבת עברה עלינו ב"ה בנעימים. אירגנתי מניינים לכל תפילות השבת, ישבנו בבית כנסת לאכול סעודות שבת, ממצרכי המזון שהרב גאבל הכניס עבורי האכלתי 12 איש! שרנו זמירות, עד לזמן המכסימלי שהורשה לנו לשהות בבית הכנסת, ומשם לתאים-חדרים. עם השינה היה לי קושי מסויים, מפאת הכרית החסרה לי. ב"אשמורת" ייצרתי לי כרית מבדלי מזרן שהשגתי במעבר. במשך שעות ישבתי ופירקתי חצי מזרן ספוג לגורמים קטנים, דחסתים לתוך ציפית. והנה כרית לשמה נוחה לשכיבה, להוציאה מ"אשמורת" - לא ניתנה לי רשות. על כן הייתי חייב להשלים עם מצבי ולישון בלי כרית. גם לזה מתרגלים.

יום הדין הגיע. ביום ראשון השכמתי עם הנץ החמה. סובבתי בחדר

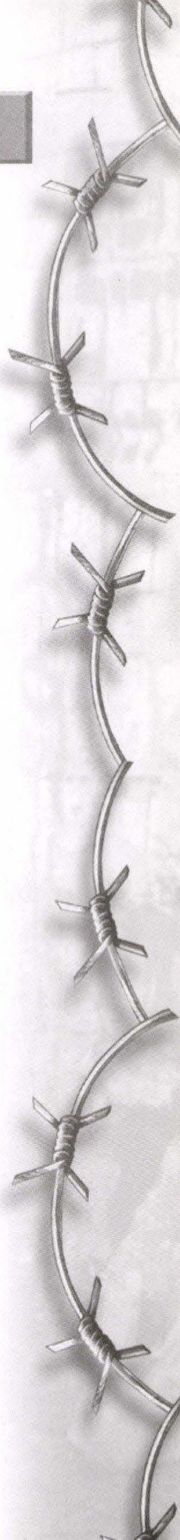

אנה ואנה כאריה בסורג. לא מצאתי מנוח לנפשי. הרי זה יום גורלי עבורי, בו ייחרץ דיני לשבט או לחסד, הוסעתי לבית המשפט המחוזי. הוכנסנו אני ועוד כעשרה נאשמים לתא המעצר בהמתנה לזמן המשפט. היו עמי הטלית והתפילין. היה מרגש ביותר לחזות איך כולם הסתדרו ביניהם ורבו על תור להניח תפילין. היו ביניהם כמה קרקפתא דלא מנח תפילין. כולם בלי יוצא מן הכלל הניחו את הטוטפות, חלק נעזרו על ידי, ליבי רינן והתמוגגתי מנחת למחזה הנהדר. לפתע כולם שכחו ולו לשעה קלה את המקום בו הם נמצאים והתאחדו בקבלת עול מלכות שמים, בקריאת שמע מתוך סידור התפילה.

פרק תשעה עשר

עד עויין

בשעה היעודה הובהלתי לאולם המשפט. האולם היה מלא מפה לפה, גם "עזרת הנשים" הייתה מאויישת. מחוץ לאולם התגודדו כמאה וחמישים איש שלא הצליחו להשתחל לתוך אולם הדיונים מחוסר מקומות ישיבה. ליבי הלם בחוזקה, עת התקדמתי לעבר ספסל הנאשמים. על דוכן העדות עמד רועד מפחד "פ.צ.", האיש שבגינו אני מנותק ממשפחתי למעלה מארבעה חודשים. הוא עמד וענה לשאלות מפי סניגורי, התובעת, והשופטת, במשך שעתיים תמימות. אני חייב לציין: הוא עמד בגבורה והגן עליי בחמימות ראויה לציון לשבח. ריחמתי עליו כל הזמן שעמד והעיד. אני לא הייתי רוצה להיות בנעליו.

משתמו השאלות הוא הוכרז ע"י השופטת כעד עויין, ואז מופעל חוק שמשמעותו שרק העדות הראשונה שלו במשטרה תקפה. הוא הוצא מהאולם. ואז בא תורי. הוזהרתי על-ידי השופטת שעלי לומר את האמת. ולא - יופעל עלי מאסר עד שבע שנים. ניגשתי כשאזיקים לרגליי עד לדוכן העדות. נתבקשתי לשחזר את אותו הלילה, המילים הראשונות יצאו מפי בהססנות, וככל שחלף הזמן, קיבלתי יתר בטחון והמילים קלחו מפי בקצב הכתבה חד וברור. תיארתי בפרוטרוט את כל הידוע לי. למעשה חזרתי על המילים שהשמעתי בחקירתי במשטרה, תושאלתי ונחקרתי בשתי וערב, דחיתי את כל ההתקפות נגדי. היה נראה לי שהשופטת התרשמה לטובתי, ימים ידברו.

שלוש שעות של דיונים נסתיימו. נקבע תאריך לסיכומים לעוד שלושה שבועות הצצה חטופה בלוח הבהירה שהדיון חל ביום ראשון. התנגדתי בתוקף שהדיון יתקיים ביום ראשון, זאת כדי שלא יחזור על עצמו הסיפור עם המעבר, להיתקע במעבר מיום חמישי שבוע קודם.

השופטת רות אור הסכימה לאלתר לדחות בעוד יומיים את הדיון וקבעה ליום שלישי בשבוע. נאלצתי להשלים גורלי שבליל הסדר אהיה מאחורי סורג ובריח. כן. מה לעשות? לבכות? לטפס על הקירות? צריך לשרוד! מלחמת קיום!!!

נותקתי בבת אחת מהקהל הרב שצבא עלי. שאגת שירה אדירה נשמעה בכל מסדרונות הבניין, שירת "ציון הלא תשאלי לשלום אסירייך". חזרתי למגרש הרוסים והחילותי באמצעות הטלפון לפתוח בפעולות קדחתניות לחג החירות. ביקשתי לקבל 'קפטן' לבן, מצות, מחזור, כלים חד פעמיים, ושאר צורכי החג - זה מה יש!!!

במהלך שיחותיי הטלפוניות, לאחר ארבעה ימים שנמנע ממני התענוג הטכנולוגי, בעומדי בחצר החשוף לעננים במגרש הרוסים, החל לרדת גשם זלעפות. החילותי לזעוק: "סוהר" במטרה שיבוא להוציאני מהחצר ההולך ומוצף. לאחר קריאות רמות וזעקות שבר, הגיע הסוהר בהליכה איטית, ושיחררני מהסיוט המוזר כשכולי ספוג במים והרטיבות הגיע עד לשד עצמותיי, קפאתי ורעדתי מקור ושיניי דא לדא נקשן. החלפתי בגדיי הנוטפים, בכביסה מלוכלכת שהיה ברשותי, עדיף מלוכלך מרטוב.

ההרהורים בנושא מה עדיף, מלוכלך או רטוב, פינו את מקומם לפעם האינספור של יציאת מצרים. נחפזתי לנסיעה חזרה - כרגיל, דרך המעבר...

כשהגעתי לחדרי חדר 6, חשכו עיניי. כל הצוות הנחמד שכבר הורגלתי אליו והסתדרתי איתו, נעלם כלא היה, הם הועברו לכלא אחר על ציודם.

דיירים חדשים איכלסו את החדר, חלק מהם פרצופים חדשים באגף. נעשה לי מאד רע בנשמה, רק על המחשבה להתחיל את החיים כאילו מחדשץ גלות בתוך גלות. אל הסבל הקיים בלאו-הכי, מצטרפת מלחמת קיום אכזרית להתמודד עם בעיות קשות של הישרדות בכל תנאי.

יממה תמימה עדיין לא נשלמה קיבלתי הודעה על נסיעה נוספת לירושלים. מה עכשיו? הרי קבעו דיון לעוד שלשה שבועות. לאיש אין מענה. ניסיתי לתפוס תור לטלפון, הוכרז מקרה חירום. נשמעה אזעקה מחרישת אוזניים, סימן לדקירות שמבוצעות בדקות אלו ועל כל הסוהרים להגיע בדחיפות לזירת הפשע, במקרה כזה, כל העצירים מכל האגפים ננעלים בחדריהם, וכל פעילות ושוטטות נעצרת למשך שעה תמימה, עד לאזעקת הרגעה - אות הוא שהסדר שב על כנו. כמובן שלאחר איבוד שעה מהזמן של הטלפון, החיכוכים בין העצירים גוברים ויוצרים מתח אדיר, ובדיוק בעת הזמן ששוחחתי עם גיסי בטלפון בבירור על סיבת נסיעתי אירע הריב בין שני עצירים, מלווה בדקירות סכינים מאולתרים, לנגד עיניי,

הרקע היה... טלפון, כל מה שהספקתי לומר לגיסי הסתכמו במילים: "אתה נמצא בשידוד חי, ברגע זה מבוצעת דקירה לנגד עיניי", אחת מני

רבות שהייתי עד להם.

לשאלה: מה עושים כל היום במעצר, ובפרט כשנמצאים ב"מעבר" במשך למעלה מעשרים שעות רצופות, ולעיתים גם שלוש יממות כשנתקעים שם בשבת? ובכן קודם כל - מאומה!!! מאזינים לשקשוקי המפתחות שבידי הסוהר המתקדם לעבר התא ומתכננים שאלה לשאלו. סופרים את החרסינות שעל הקיר כי מרצפות לא קיימות. בוהים בתקרה, מעמידים את הפילטרים של הסיגריות הרבים הזרוקים בשורה. מתהפכים מצד לצד במיטה, "מטיילים" בחדר הלוך וחזור. הורגים יתושים, מעיינים בסיסמאות הכתובות על הקירות, מעשנים סיגריות בשרשרת (אם יש), מחכים לרגע היציאה מהתא, ו...חושבים על "אין עוד מלבדו". ליהודי חרדי יש, כמובן, עיסוקים נוספים, כמו שלוש תפילות ביום, ולימוד עד כמה שאפשר בתנאים האכזריים.

מרגע שקיבלתי הודעה על נסיעה, עלה באפי ריח ה"מעבר". נשמתי נשימה עמוקה, שאבתי לתוכי מחשבות הישרדות, ויצאתי למלחמת קיום נוספת, הפעם זכיתי להמצא יחיד ב'תא איקס' (תא בודד). ובשעות הרבות שהייתי בודד, ניקיתי קצת את ראשי ונשמתי, באמירת תהילים ותפילות יחיד. התחושות והמחשבות היו צלולות, ברורות, חדות ומדוייקות יותר, במוחי וליבי צפו ועלו זכרונות שיחזורים וחוויות. אני עומד שבוע לפני חג החירות. אם-כי מצות כבר נמצאים באמתחתי כמו גם הגדה ומחזור של פסח. שותפי האחד בתיק, קטין בשם ש.ק. שוחרר בתחילת השבוע מהמעצר, לאחר שריצה שני שליש משישה חודשים שקיבל; מפלילי "פ.צ." עומד להשתחרר בחול-המועד פסח לאחר שירצה שני שליש משמונה חודשים שקיבל; ואני עדיין בכלל לא שפוט ואיני יודע מה ילד יום, וכמה אקבל.

לפנות בוקר כשהשתחלתי מהתא לכיוון הפוסטה, בסיום המתנה וריצוי של 18 שעות (!) סיכמתי: "זה היה הלילה הקשה ביותר מאז שנעצרתי".

לא תעמוד על דם רעך!

הנך מתכונן במלוא המרץ לחג הפסח הבעל"ט בבית, ובשוק, שוקקת תכונה רבתי, ההכנות בעיצומם, משתדלים שהכל יילך למישרים בעזה"י, ע"מ שלא תפגם שמחת החג אותו מתכוננים לחוג בקרב בני המשפחה שיחיו לאוי"ט.

וכיצד יערב שמחת החג - ותכונת הכנתו?!

כשבמשפחתו של קבין הציבור החרדי אהרן שמואל בן מרים - אין הכנות, ואין שמחה, אין ציפיה, ואין תכונה. השופטת - רות אור - "פשוט מיהרה", וי"לא היה לה זמן" לקבוע את גזר דינו ביום הדין - יום א' די ניסן, ולכן.... החליטה לדחותו

עד... לאחר הפסח!

הם פשוט ב"בעי"ה", אין עדים, אין הוכחות, אין עילה, ואין סיבה, אך הוא בכל זאת חרדי ואין כל ספק שהוא כואב ומצטער ומוחה על נגע המסיון הארור, הפושט טלפיו וצד נשמות תמימות, זרע אברהם יצחק ויעקב, לעברי פי פחת, ליהרג ואל יעבור!

ולכך היביים להרשיעו ויהי מה !

וגם אם בכ"ז יקרה "נס" ויצא זכאי, אפי' שהוא חרדי "ואפי'" שאין הוכחות. או שנס זה לא יקרה, בכל מקרה בתג הפסח זכאים לחופשה - לאחר גזר דין, ודבר זה הוא כבר "למעלה מכוחותיהם" של בתי המשפט והפרקליטות בישראל, ולכן - נדחה גזר דינו עד לאחר הפסח, על-אף שזה לו

החודש החמישי!

שהוא כבר נימוק בכלא - ללא משפט, (למי אכפת? ישב וינמק לו עוד חודש, וי"יבלה" את **חג החירות** יחד עם פושעים, ולא עם בני ביתו - שגם להם מגיע את עונשם, כי גם הם חרדים המה, וגם הם מתנגדים למסיון ימ"ש,)

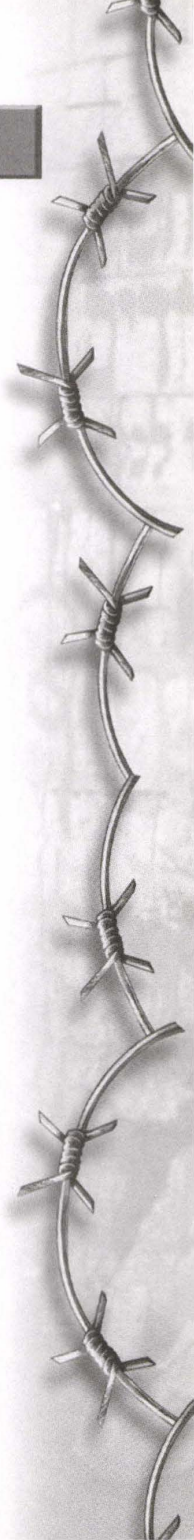
ועולם כמנהגו נוהג?! ויערב לנו אכול ושתו, הלוך ושמוח?!

אנו נשב בגילה וברינה לליל הסדר - כשמשפחת קרבנינו יודעים שתיכף "צריך" לחזור לבור שיביו, (גם את "ליל הסדר" גופא - לא בהסכמת המדינה, הושג, (ובניגוד להבטחות גם לא מחמת פעילות אישי הציבור, פשוט השופטת שהכניסה אותו ל"תום ההליכים" "ריחמה" עליו והבינה שבליל הסדר - הוא לא יהיה "מסוכן לציבור" - ונגד רצון פרקליטות שיחררה אותו ליום אחד! בלבד! ורק בגלל שני התקפי לב של אימו),

אצל מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א - דלתות העסקנים לפדיון שבויים, פתוחות **24 שעות!**, אך הנציגים עסוקים ב"מי בראש", "יאין זמנם פנוי" ל"זוטות" (מה אכפת להם היכן ישב העצור בפסח, בו בזמן שאין הם יודעים היכן ישבו הם בקדנציה הבאה), (אין המדובר בהכללה, אך מעטים יוצאי הדופן), צאו וראו, את "קרבן הפסח", שמחמת היותו ראש לעשר מנדטים, כל העולם רועש (זועק על העוול והפשע שנעשה לו, עצרות תמיכה, ספרי תורה, וכו' ופשע חמור - לא פחות - נעשה, **כבר חצי שנה** (כמעט), לאיזה חרדי "פשוט", לא ראש סיעה, אלא מלמד דרדקי, וחוץ ממספר כתבות ראוה - מאומה, כמעט ולא נעשה, (גם שלושה האחרונים בתיקו של אותו איש ציבור, נזרקו לתהום הנשיה - כי גם הם אינם בעלי מפלגה - ולא תועיל להם היותם באותו תיק מרושע)

בידכם הדבר, כשיראו הנציגים שהעוול שנעשה לעצורי פרשת המסיון, לא פחות הוא מהעוול לפרשת ה"שוחד", יה"ר בעז"ה קרבן הציבור החרדי בביתו! גדולי הדור שליט"א ציוו בכרוזם:

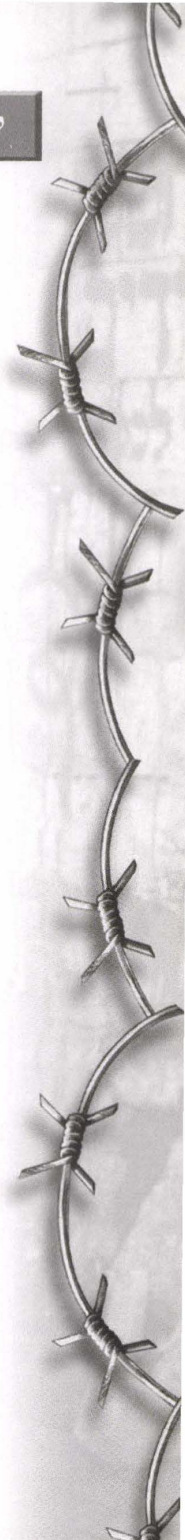
לזעזע תבל ומלואה.

פרק עשרים

חג החירות

החיים לימדוני, שכשהמצב נהיה גרוע ביותר ונראה שגרוע מזה כבר לא יכול להיות, רק אז מתחיל לבוא הטוב. זהו אכן חסד שעשה הקב"ה. כי אם לא היה קיים עצב, לא היה סיבה לשמוח, ורק אחרי שאדם נכנס לדכאון הוא יכול להרגיש לאחר מכן תחושת אושר.

זה מה שקרה לאחר הלילה האיום, בבית משפט המחוזי בירושלים. עו"ד יאיר גולן שמציג אותי הגיש בקשה בפני השופטת מיכאלה שידלובסקי אור, לאפשר לי לחגוג את ליל הסדר בביתי יחד עם משפחתי, וכך אמר: "אנו מדברים על שיחרור בערב החג, יום רביעי שעה 12 בצהריים עד יום ששי. היינו לפני חודש וחצי לפני בית המשפט, בינתיים חל שינוי בראיות במובן זה שהעד העיד במשפטו של המבקש וחזר בו מכל העדות המפלילה. המבקש אב לשישה ילדים, הוא אדם חרדי שרוצה לבלות את החג עם משפחתו. אנו מסכימים לערבות של כל הרבנים הגדולים שיש וגם בהפקדה. המבקש יושב כארבעה חודשים במעצר, מדובר במגזר מאוד צר של יהודי חרדי. אני מגיש שורה של תקדימים בנושאים שונים של חתונה, שבעה, עבירות גם בעבירות רצח, ולא נובעת מכך סכנה, אני מתקשה להבין את עמדת המשיבה, ואבקש להיעתר לבקשה".

ואז הגיע תורו של עו"ד מינטקביץ מטעם הפרקליטות לדבר: "אני מתנגד לבקשה, גם לא בערבויות! יש שלושה נימוקים לבקשה לעיון חוזר. עובדות חדשות, זמן ניכר או נסיבות חדשות. הנימוק העיקרי הוא נסיבות החדשות, לגבי ליל הסדר לאדם חרדי, הכלל שנקבע בבית המשפט הינו, כי מבקש הנתון במעצר על פי הלחטת בית משפט, מוטל עליו נטל מיוחד לשחרורו ממעצר ולו לשעות ספורות. פסח או כל חג אחר אינו טעם כזה. נסיבה מצדיקה בתנאים מסויימים שחרור של עצור עד תום הליכים הינו סיבה אישית. אירוע המייחד אותו מחבריו העצורים, אירוע משפחתי, שמחה משפחתית, אבל, או בעיה רפואית כלשהי, חג הינה נסיבה כללית, אין ולו עציר אחד או אסיר אחד שהריחוק ממשפחתו אינו גורם סבל או אי נעימות ואשר לא היו מעדיפים להעביר את החג בחיק משפחתם. עוצמת אמונה דתית של אדם או אופן קיום מצוות של דת אינו נסיבה שיכולה להוות עילה לשחרור ממעצר. אם בית המשפט יקבע כי חג פסח הינו

עילה מצדיקה לשחרור המבקש כאן, לא ניתן יהיה לנמק נימוק תקף מדוע לא לשחרר כל אסיר אחר המנותק ממשפחתו, עתה חל גם חג הקורבן אצל המוסלמים. בהמשך יהיו חגים נוספים, אין דרך למצוא אבחנה בין המבקש לבין כל עצור אחר", וכאן הוא הפנה לפסיקות קודמות שבהן נדחו בקשות עצירים לימים הנוראים וכיו"ב.

"בית המשפט" אומר נציג התביעה, "כבר קבע פעם אחת כי המבקש מסוכן לציבור, במידה המצדיקה את מעצרו ושוללת חלופה, אין שום נסיבה שהשתנתה שמלמדת על כך שסכנה לציבור מהמבקש פחתה. נוכח זאת, אנו מבקשים לדחות את הבקשה".

עו"ד גולן: "טענה של סכנה לציבור כיום היא טענה מופרכת. אנו בסך הכל מבקשים שהוא יישב בביתו ולא ייצא בחג הפסח מביתו. אין סכנה ממשית של הצפת בתי המשפט בבקשות דומות. מדובר בנסיבות ייחודיות, באדם חרדי, בבקשה הומנית ואין להתעלם מכך למצב הראיות בתיק שבכל זאת השתנה מהמצב שהיה בדיון במעצר עד תום ההליכים. הראיתי לבית המשפט בתקדימים שהמצאתי, שגם במקרים חמורים ביותר, אפילו עבירות של רצח, שוחררו לאירוע. אבקש לתת למשיב אפשרות לשהות בביתו עם משפחתו וילדיו בחג הפסח. המשפחה מבשרת לי שאימו של המבקש לקתה בהתקף לב במעצרו של המבקש ולקתה בהתקף לב נוסף בימים אלה".

הרב אברהם יוסף לייזרזון, ח"כ מטעם אגו"י אמר במהלך הדיון: "אני אהיה ערב למבקש בחתימה גם לכך שלא יפר את הערבות וגם שיתייצב חזרה למעצר".

החלטה של השופטת: "המבקש מבקש, כי יותר לו לשהות עם בני משפחתו בסדר פסח בעוד מספר ימים. מספר טעמים למבקש, בין היתר גם טעמים שבראיות. ואולם, מבחינת הראיות לא חל שינוי של ממש, גם אם העד שהפליל בשעתו את המבקש חזר בו מאותו הפללה. עניין זה יישקל ברצינות על ידי בית המשפט הדן בעניין. המדינה מתנגדת לשחרורו של המבקש בטענה שאם הוא מסוכן לציבור בכל הימים, הוא גם מסוכן

לציבור בחג הפסח. וכמו כן, שיווצר תקדים בעקבות בקשה כזאת, אם ישוחרר המבקש, אין כל עילה שלא לשחרר את כל היהודים שרוצים לחגוג סדר פסח והם עצורים עד תום ההליכים. הוגשו בענין זה תקדימים שונים, הן על ידי המבקש והן על ידי ב"כ המשיבה. התקדים הוגש על ידי המשיבה המדבר על סכנת האפליה כלפי שאר העצורים היהודים הוא תקדים בן שנים רבות שניתן בשנות 1948, לפני חקיקת יסוד: כבוד האדם וחירותו.

"חג הפסח הוא אחד החגים החשובים לאנשי שומרי מצוות, המבקש במקרה דנן נמנה על קבוצת אנשים השומרת באדיקות על המצוות. נראה לי כי יש מקום להעתר לבקשה זו שלו, גם בהתחשב בכך שיש לו ילדים קטינים ונראה לי סביר לאפשר לו לחגוג את חג הפסח ביחד עם משפחתו. אכן אני ערה לכך שיתכן שבעקבות בקשה כזאת יבקשו עצורים, יהודים או ערבים, להשתחרר בעת חגם. כל מקרה צריך להישקל לפי נסיבותיו, לפי מהות החג וגם מהות אמונתו של האדם, נראה לי במקרה דנן, שהמבקש לא יעז להפר מצוות ולנקוט במעשה שמהווה סכנה לציבור. נראה לי לנכון במקרה זה, להורות על הפקדת סכום במזומן של 10.000 ש"ח להבטחת התנהגותו של המבקש ולהבטחת התייצבותו חזרה בבית המעצר. כמו כן ערבות צד ג' בסך 50.000 ש"ח של הרב אברהם יוסף לייזרזון. בהתחשב במהות החג ובמכלול הנסיבות. נראה לי לנכון להורות על שחרורו של המבקש לביתו מיום 13.3.99 בשעה 12 עד יום 1.4.99 שעה 12, במועד זה יתייצב חזרה במגרש הרסים, הערבויות תשמשנה לשמירה על תנאי השחרור לפרק זמן זה. ניתנה היום ח' בניסן תשנ"ט, 25 במרץ 1999, במעמד הצדדים.

השמחה שהייתה חבויה בתוכי והעלתה חלודה, נחשפה, והעובש שצמח על גביה, סר ונעלם כלא היה. אחרי הדיון הנוכחי בבית המשפט, עדיין היא לא פרצה החוצה, היא תודלקה, הוחמה, ועמדה הכן לנסיקה, מה גם שבסיום הדיון, הוסדר ע"י ח"כ הרב לייזרזון בשיחה טלפונית עם מפקד משטרת ירושלים מר יצחקי, שאשאר לשבות בירושלים, ולא אצטרך להטלטל ב"פוסטה" ואולי גם להתקע ב"מעבר". ואכן נשארתי לשבות בעיר הקודש, המחשבות נכנסו לפעולת שיא, בתכנון צעדים כשאהיה

בחופשה למשך 33 שעות, כש - 25 מהן שייכות ליו"ט.

ביום ראשון י"א ניסן, הוסעתי ל"אשמורת" דרך ה"מעבר", הגעתי לשם בשעות הלילה, הספקתי עוד את תפילת ערבית בציבור, ואחרי נסיעה וטלטולים של יום שלם נכנסתי למיטתי לתרדמה עמוקה עד לספירת הבוקר.

קבענו, אנו צוות חדר 6 לנקות את האגף לכבוד פסח. כל דיירי האגף שיתפו פעולה, היה מרנין ומשמח מאוד לצפות על המתרחש. נשפכו כמויות עצומות של מים, קירות החרסינה קורצפו ומורקו. החצר הגדולה דמתה לזירה לאחר קרב. עשרות מזרנים ותיקים הוצבו לתצוגה לקרני השמש החמימות, האגף כאילו קם לתחייה. התנהגנו כמו ילדים קטנים בצהלתם. העצמות שנדבקו לעור והשרירים המנוונים התעוררו לחיים ורוח נעורים ננסכה בכולנו. היינו מאובקים מעמל הניקיון אבל מאושרים ושמחים עד לב השמיים. אחד התנדב לסייד את בית-הכנסת לכבוד פסח, האחר הסתער על המקרר המשותף, שלישי פירק את מיחם המים ושפשפו, הרביעי נשא את כלינו להגעלה, החמישי העביר לשישי עם מגב נהרות מים שהציפו את האגף ואיימו להטבעינו. וכך ידי כל אחד היו שותפות במלאכת ההכנות של ערב החג. בקיצור היתה חגיגה גדולה, ועם זאת, מוזרה ומעניינת. כל ההכנות שהנשים נוהגות לעשות במשך חודשים התנקזו ליום אחד בלבד.

כנזכר, לאחר שובי מנסיעתי האחרונה לחדרי, חדר 6 ב"אשמורת", ציפתה לי אכזבה מרה. כל חבריי הקודמים (למעט אחד) הועברו לכלא אחר בארץ. הם הוכרזו ע"י המשטרה ושב"ס "סג"ב" - סיכון גבוה לבריחה. זאת בעקבות סיבוך רציני בתיק המשטרה שלהם, ומפאת התקרבות זמן שהותם לתשעה חודשים - זמן המכסימום לתום ההליכים. הפרקליטות מצאה אפוא תרגיל ועילה להמשך החזקתם במעצר לזמן נוסף בלתי מוגבל וקצוב. החדר אוכלס בדיירים חדשים, ומפליא היה שלרובם ככולם יש זיקה חזקה לדת; הטלוויזיה ששהתה בחדר מימים ימימה והקרינה תמונות תועבה ומסרים שליליים בלי הרף, נדדה יחד עם בעליה, ולחדרנו היתה אורה ושמחה. היינו מחזקים האחד את משנהו ונוצרה התגבשות חרדית.

ערב פסח. בין כל ההכנות שלי לחופשה המאושרת ע"י בית המשפט, השתתפתי במבצע תגלחת לכבוד יום טוב. מכונת הסתפורת היחידה בכל האגף עבדה שעות נוספות בגלל ימי ספירת העומר הקרבים ובאים. היא הועברה מיד ליד ומראש לראש. כשהגיע תורי ומפאת התספורת המיוחדת בראשי בגלל פאותיי, צצו סביבי כל מיני יועצים ומשקיפים למיניהם, וכיוונו את 'נהג' המכונה לבל יסטה שלא לצורך. הייתה זו התגלחת הארוכה והמסוקרת ביותר מעודי.

בדיקת חמץ התקיימה עם כל ההידורים והפיצ'ווקעס: הכנת עשרה פתיתי חמץ, החבאתם, כיבוי האור בשעת הבדיקה, רכינה תחת המיטות, האורוות התיקים והחפצים הרבים הלנים תחת המיטות בחדר-סלון-מטבח-שירותים-אמבטיה. אפילו על סיום מסכת לא וויתרנו. המעמד התקיים למחרת לאחר תפילת שחרית, כמקובל בנוסח המודפס בסוף כל גמרא. חולקו עוגיות כשרות לפסח לשבירת צום ותענית של הבכורים שגם אני כלול בהם כבכור, ולאחריה קיימנו שריפת חמץ בתוך קופסא גדולה של שימורים. הכל היה נקי מצוחצח ומוכן לפסח.

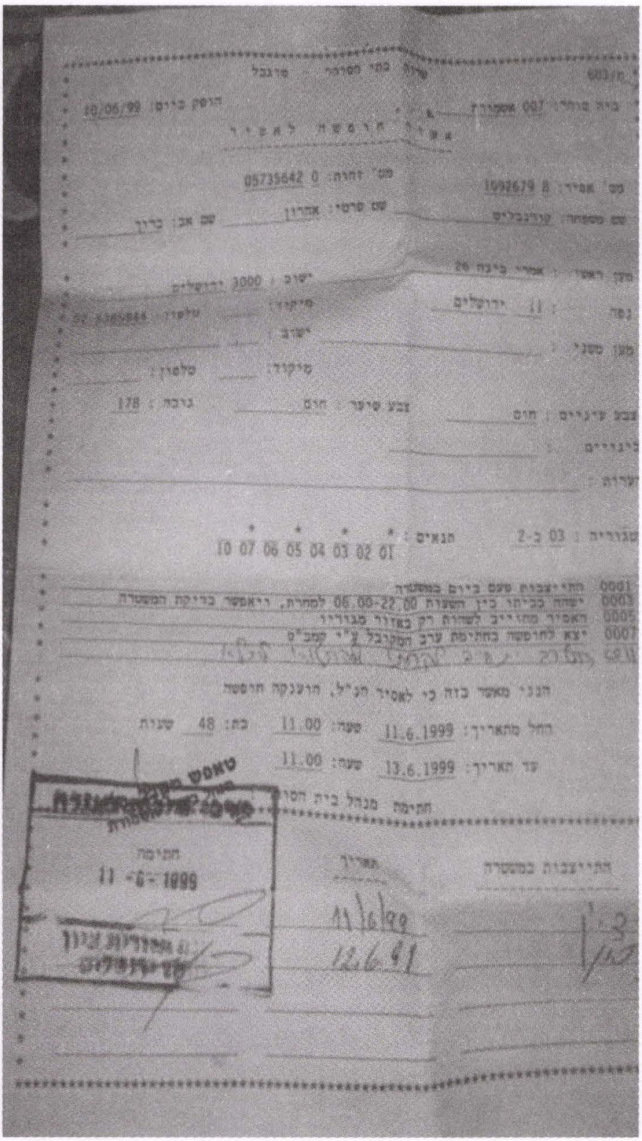
העברתי קול באגף לעיני כל דייריו על קיום דף תלוי בלוח המודעות ובו היה כתוב: "לכל דיירי אגף 8, במוצאי חג הפסח, בדעתי לרדת לכותל המערבי להתפלל עבור כולכם שתשתחררו מהכלא במהרה, מצ"ב דף, כל אחד ירשום את שמו ושם אמו, ובעז"ה אכניס אותו בין אבני הכותל, בברכת חג פסח כשר ושמח - שמוליק קורנבליט". מתחתיו תליתי דף נוסף, בשתי שורותיו הראשונים, כתבתי כך: "אנו דיירי אגף 8 בכלא אשמורת, מתחננים ומבקשים ממך בורא עולם, אנא הוציאנו מהמיצר מהמאסר ומהמסגר, כי אין עוד מלבדך, אנא ה' הושיעה נא". לאחריו באה רשימה ארוכה של שמות וחתימות של כל דיירי האגף, לא נעדר אף אחד. היה מאוד מרגש לראות את התור הארוך המשתרך ליד הלוח והעצירים וביניהם גם סוהר יהודי רושמים את שמם על הדף. היו גם בקשות מיוחדות ביניהם שנכתבו. לא האמנתי באותו מעמד שאני נמצא בבית סוהר מאחורי סורג ובריח, והתושבים הם... עבריינים.

שעה לפני השעה היעודה לצאתי מהסורגים המלחיצים לחופשה, החל משחק העצבים. התבקשתי לרדת למשרד לסדר את צאתי לחופשת פסח. היה עליי לקבל את פקדוני שהשארתי בעת מעצרי, ולמלא טפסים שונים. משעמדתי הכן בפתח האגף עם כל מטלטליי הצרורים והלמות ליבי דופקים כפטיש, ואחרי שנפרדתי מכולם בברכות ובלחיצות ידים, נאמר לי - לחזור לחדרי!!!

נדמה לי שראיתי עיגולים שחורים בעיניי. חזרתי לחדר, ישבתי על מיטתי ותהיתי מה זה ועל מה זה, הגעתי למסקנה שזה כנראה חלק משרשרת ההכבדות והקשיים של המימסד, ואני אתן להם לשבור אותי? לא, לא אתן להם את התענוג! ריכזתי והפנמתי את כל כוחות הקרירות והאדישות וחיכיתי לתרגיל הרשע והסדיזם הבא. הוא לא איחר לבוא.

כעבור עשרים דקות שנדמו כעשרים שנה, נקראתי שוב. אכן זכיתי לצאת מפתח האגף ולהגיע לחצר הכניסה שם ממוקמים המשרדים השונים. התברר שהאחד לא יודע מהשני, וכל עצם שחרורי מוטל בספק. תיקי העצורים הם בצבע כחול, ותיקי השפוטים בירוק. מקובל ששפוט אחרי שהוא מרצה רבע זמן מעונשו הוא יוצא לחופשה כל 12 יום, אך עצור, ממתי יוצא לחופשה? החל וויכוח אם אני עצור או שפוט, ואם שפוט - מי אשם במחדל של החלפת צבע התיק, ואני עומד משתאה, מחריש, כעוס ואובד עצות. מנהל האגף הוזעק. השעה היתה 12.20.

אזרתי את כל עוז ואומץ רוחי ובצעדים בוטחים פסעתי לעברו. הצבעתי על שעוני, לקחתי נשימה עמוקה, ודיקלמתי לפניו כאילו אני קורא מתוך פרוטקול: "יש לי צו מבית המשפט שעליי להשתחרר מהגיהנום הזה בשעה שתים עשרה", הוא העיף הצצה חטופה בשעונו, ונבהל. הוספתי בלי רחמנות: "אני רוצה לראות אותך מטפל במהירות בשיחרורי, אמצא את הדרך הנכונה לתבוע אתכם על הפרת צו בית המשפט!". הוא נלחץ מאוד, וזרק לתוך המשדר שבידיו פקודות סמכותיות לכל המפקדים הזוטרים העומדים תחת פיקודו להופיע מיידית, ואמנם תוך דקה צצו ובאו כחצי תריסר מפקדים שקיבלו פקודות מהמנהל לטפל במהירות בחופשתי ולהסיר

כל מכשול העומד בדרך. הם התרוצצו בחופזה לכל עבר, והשער - עדיין לא האחרון - נפתח לרווחה. עדיין היה עלי לצעוד כמאה מטרים נוספים בכדי להגיע לשער הכניסה הראשי, בליוויית שני מפקדים מפוחדים. שם נתקלתי בשוטר שישב בתוך צריפון רכון מעל גבי יומן, התעקשתי לרשום את הזמן המדוייק שיצאתי. 12.25. לחיצה על כפתור, הדלת נפתחה ולאחר שנסגרה, נפתחה דלת נוספת, א-ח-ר-ו-נ-ה.

פרק עשרים ואחת

ירושלים נתנה קולה

הבו גודל למקדשי שמו

ציון הלא תשאלי לשלום אסידיך

במוצאי יו"ט הראשון של חג המצות
בשעה 8.00 בדיוק

נקבל פני האברך

הרה"ח רבי

אהרן שמואל בן מרים

שליט"א

אסיר ציון זה 5 חדשים בבית המעצר

ע"ד פרשת המסיון בתוך שכונות החרדיות

(לפני שובו למעצר - והעמדתו למשפט העכומ"י הציוני)

האסיר שליט"א יופיע במעון קדשו של

כ"ק מרן הגאב"ד שליט"א

כולנו בהמוניו לכנס חיזוק והזדהות

ע"פ הרחבה של"ד "בית יוסף צבי דושינסקיא"

רח' שמואל הנביא 52 י-ם

ומשם נלווה בדרחובה של עיד בכבוד יקר וגדולה

◄ .. שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם ►

ערב פסח תשנ"ט לפ"ק

הועד המארגן

מהרגע שיצאתי מהשער הראשי, עד לחזרתי במוצאי חג הפסח, יכולתי לחבר ספר עב כרס על כל שעברתי וחוויתי, אבל דלה העט בתיאורים כל-כך מרגשים, ולכן בחרתי לתמצת את חופשתי-חירותי-דרורי הקצרצר, במשפטים הבאים.

בפתח המתינו לי שלושת בניי ושניים מגיסיי. ההתרגשות הייתה רבה ובלתי ניתנת לתיאור. הדבר הראשון שעשיתי, התבוננתי לכיוון השמים בלי רשת. מכשירי הטלפון הסלולרי שבידם, עבדו בקצב מוגבר ונתחבו לאוזניי לסירוגין. העיתוי המוזר ערב ליל הסדר, כשכל בית ישראל עסוקים, מי בבישולים, מי במנוחה לקראת הסדר, ואני "יוצא" מבית הסוהר! בלי שהיות רבות כי הזמן קצר והמלאכה מרובה, התמקמנו במכונית של גיסי שהיתה מעוטרת בפלקט ענק המבשר על קיום תהלוכה במוצאי החג ללוותני לכלא חזרה, ויצאנו לסבב ביקורי אדמורי"ם שחשתי כלפיהם אהדה וצורך הודיה.

ראשון, ביקרנו אצל הרבי מלעלוב בבני-ברק. התקבלתי על ידו באהבה ובחום. הוא צייד את בניי בשקדים ותפוחים, נתן לי נתינה יפה לכבוד החג, ואחרי שמסר לי שקל "שליח מצוה געלט" ליווני לעבר פתח הבית

בתוספת ברכות. משם נסענו לאדמו"ר מערלוי בירושלים שפעל הרבה עבורי, גם שם התקבלתי בחמימות יתר. המשכנו לעבר משכנו החדש של האדמו"ר מגור, ועקב השעה והתיזמון הלא נוח לא הצלחנו להתקבל. גם מבית הרב דושינסק דחו אותנו לפי שעה עקב השעה המוזרה. חניה קצרה בבית הוריי, ומשם דהרנו לרח' מלאכי, נאמר לנו שמונחים שם בדירה מתנות לחג עבור כל בני המשפחה שאסף עבורנו הר' נפתלי גרינבוים,

מלאנו את המכונית בכל-טוב: חליפה פירחונית לגבר, ארגז קולה, משחקים לילדים, חלוק לאשה, הגדות, רדיו טייפ, עוגות, שרשרות, ארגז סודה, שוקולדים, גביעים, גביעונים, אגרטל לפרחים, קסטות, פזלים, מחזיק

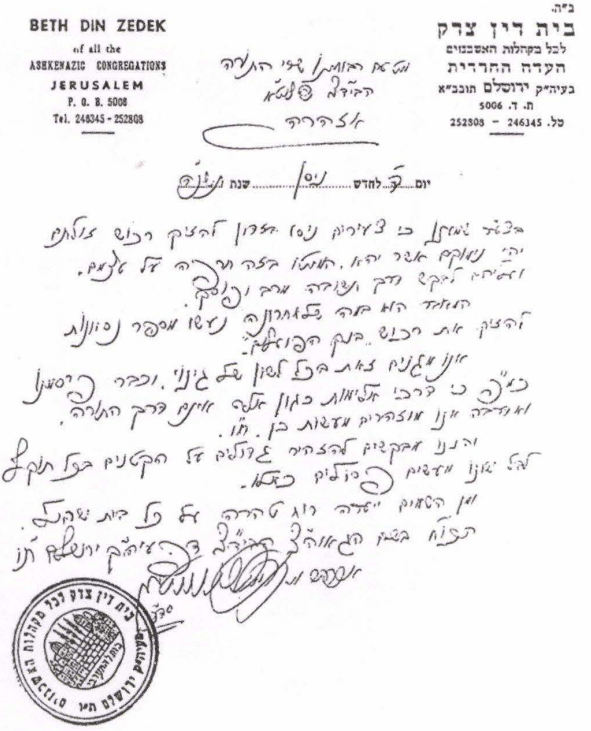

מפיונים, ועוד ועוד.

באפיסת כוחות מכל האירועים הנדירים הגעתי הביתה, על דלת הכניסה התנוססו ברכות, איחולים, דש"ם, ברוכים הבאים, ובלונים. הטלפון צלצל בלי הרף ומכרים מצאו להם לנכון להגיע ולראותני דווקא שעה לפני כניסת החג. אחד מהם הביא בקבוק יין בתוך עמודון מעניין,

שני הביא גביע כסף עליו היה חרוט "לאסיר ציון... יהדות החרדית".

בקושי רב הצלחתי להתחמק בדרכי למקווה שלא טבלתי זה כחמשה חודשים, גם במקוה לא ידעתי מנוח, היו המון לחשושים סביבי, ורבים באו לבדוק את גבי אם אין עליו צלקות, חבלות, או לא צמחו לי קרניים. מי המקווה היוו עבורי הפתעה מרובה, הרבה זמן לא נותר לי להשתכשך במים מפאת קרבת החג. מיהרתי להתלבש ולחזור לביתי, הכנות אחרונות ומהירות לחג, וכל עוד נשמתי בי ניתקתי את עצמי לתפילות החג בבית הכנסת מלווה בבניי.

בית דין צדק
לכל הקהלות האשכנזים
העדה החרדית
בעיה"ק ירושלם תובב"א
ת. ד. 5006
טל. 246345 - 252808

BETH DIN ZEDEK
of all the
ASHKENAZIC CONGREGATIONS
JERUSALEM
P. O. B. 5006
Tel. 246345 - 252808

חשי החג

אלנבים ליו חזדה לכלא את האברך
החשוד בפרשת
דירת המסיונריות

מאת בלאלי קאמו

חזה שבוי מרים נראה בירושלים שנים רבות.
פרסים מגוני וחידודות וחידודית, הראשון ואחר
חוג, והבוקי מדרי חיראה וסרטיבי תירוס, ליוו
רי חיידודים את הרב שנואל סרבנסים שקה
ו בצת הזב וראשון של ספה חזרת למאו
ים ירושלים, לאחר ששחרור בערב השבוע
ד חזת חיישבון עליהד בי בית הנשפט, וזאת
ד למבוזיה והבוזיה של הפרקליטות.

חזרתו של הרב שבולנים ברוב רבני, עיר והנ,
ל הפיל לאחר שהשתחרר שילוב מבקרי ערבי,
בית המשפט, את תשלומי הערבות הכספיות בסך
ת אלפים ש"ח והקצירה את התרחיש של הלב
סברים יפני לישיות, על עיקות מפרי בסך של
לפי סרב.

סים שחרור מבלא אשמורת - 26 יממה מאחר
, ולא בשעה הקובעה 12 בצהריים - משאלתו
שנה מעצרי הזה לסדר לבניהם של בחילי
ה, הקשים ביותר למען שחרורו, להתברך משרום
את הזב. הם אבן הרקשי עליו שמע בהיכוח
רו את הזוב.

ה ליל הסדר עשה במדרשה לילדי המסיונ. אשר

ה הסרטה חדשים לא חדר קטן יחד וכמעט לא ראתה.
במהלך יום הזה שקר את ביתו קולו צעקם מכל חלקי
הבית, אשר בא בפחוד להביע הזדהות ותמיכה על
מעצרו בלא משפט.

בשעה 8 בערבר הזב ירושלים של שמח, שיבו לפני
השיעור בו הזה עליו לחזיב חזדה בשיעור סרטים
חרדיים, ליחוד הסרטים, שנשלו חלק בפעמון הזדהות
שנבע ברחבות ירושלים. הסטודיו ליחוד בשידות "עבד
עבדות חשרי" ו"בזון ולא חשאלי", ובכך הביע הזדהות
ושמאר על מעמדו בלא משפט.

קול האלפים ליחה את אוברך סביבו של באבי"ר
העיד החרדית הבאוז רבי ישראל משה הישעשעי
שליט"א, ורבי חיים שמואל הבראי, ישיבת, כפר
חשבת, מאשר שרים על לכיות המעבר במערת מרחש.
מהלוכה משתתפו גם הרב מנחם שרייב, מנו חשר
הרב מאיר פרידן, ליב הרב אברהם יוסף לישיות
חרדים רבים ומקורבי של האברך העצור זה חמישה
חודשים, בשפר לחשתתפות בקשות לידת המסיונר
יחת בשכונת מאה שערים בירושלים.

יצוין, כי שלוש השוטרים בפשפוש של הרב שמואל
קיבלים חסרפה חרין מבעו ליחם שליש החקה,
כ"ז בניסן, בשעה 6.15 בערב. באולמו של חשפטת
רות אור בבית המשפט המחוזי בירושלים.

אווירת בית-הכנסת נסכה בי תחושת "גירסא דינקותא". תפילת ההלל ברוב עם גרמה להתרגשות מרובה.

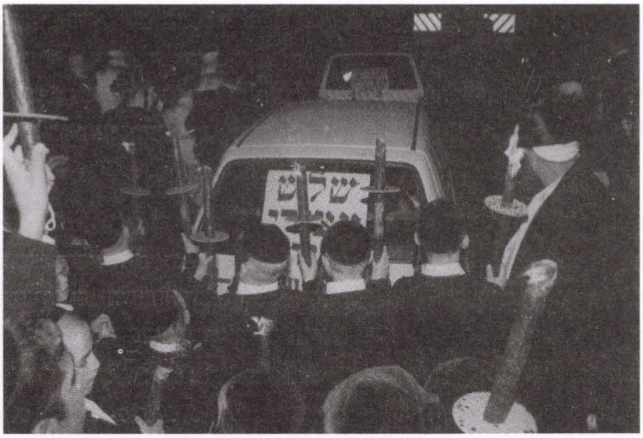
ליל הסדר. אוה, כמה היה זה נחמד, טהור, פרטי, ונעלה. ישבתי בראש השולחן מוקף ביוצאי חלצי שקרנו מאושר. "קדש", "ורחץ", "כרפס"... "מה נשתנה"... סיפורי יציאת מצרים, "שולחן עורך" - כשמדי פעם נפתחת הדלת ומבקר או שניים באים לעודדני ולחזקני. ורק בשעת ליל מאוחרת משתמו שירי "אחד מי יודע" ו"חד גדיא" מצאתי את עצמי פוסע לעבר מיטתי שוקע בשינה עמוקה ומתוקה.

בוקר. השעון הביולוגי העירני ללא צעקות הסוהרים בספירת הבוקר. הגעתי לבית הכנסת לעלוב, מרחק הליכה של כחצי שעה. כל גבות העיניים הורמו, ומבטים הופנו אלי מכל הכיוונים. במכירת העליות התברר ששלשה ידידים קנו עבורי עליה ללא שידעו האחד על כוונת חברו. בסיום התפילה הוכרז ע"י הגבאי על קיום קבלת אורחים בביתי, וכל קהל המתפללים ליווני לעבר ביתי בשירה ומחיאות כפיים כברת דרך, כחתן היוצא לחופתו.

בבית כבר חיכו לי אורחים ומשרק קידשתי על היין, החלה נהירה המונית ונמשכה בלי הרף עד למוצאי החג. הבית עמד לקרוס מריבוי האנשים, שירים, סיפורים, "גראמען", "לחיים", איחולים ברכות, עידודים וחיזוקים מכל הלב.

לאחר תפילות מנחה וערבית ואמירת ההבדלה, התבקש כל הקהל בעדינות לעזוב את הבית, ולתת לי זמן של חצי שעה לארגן את תיקי וחפציי. בהינף יד ביטלתי את התוכנית לרדת לכותל המערבי. לא נראה כל סיכוי לבצע את המשימה, מסרתי את הפתק מהאגף לידיד שיכניס אותו במקומי בין אבני הכותל, כפי שהבטחתי לדיירי אגף 8, וכשהכל היה מוכן, כולם, הילדים לבושים ומוכנים, עלינו את שלושת הקומות והגענו לרחוב.

מה שאני ראיתי שם, לא חלמתי בחלומותיי הפרועים ביותר. שורה של עשרים מכוניות מעוטרות בשלטי ענק, על גגיהם אורות קוז'קים, רמקולים. מכונית מיוחדת להשמעת תזמורת עם מגברי קול אדירים,

כשממנה בוקעים שירים מחרישי אוזניים. מאות מאות אנשים, בקושי רב פילסתי לי דרך בין ההמונים לכיוון הרכב שהוכן עבורי, כשכולם מושיטים לי ידיהם דרך החלון הפתוח לברכה והצלחה. התהלוכה יצאה לדרך בקול רעש גדול ונסעה באיטיות עד לביתו של הגאב"ד ברחוב שמואל הנביא. שם חיכו אלפי אנשים, ומשאך יצאתי מהמכונית, היה מי שהזדרז להרימני על כתפיו. הובילוני לתוך חדרו של הגאב"ד. שתינו לחיים, ולאחר רבע שעה של נאומים ממרפסתו הפונה לרחוב, הוצאתי שוב לעבר הקהל הענק שהלך והתעבה מדקה לדקה. הייתה המולה רבתי. ראיתי גם שני שורות לפידים דלוקים, וכשאני על כתפיו של מאן-דהוא, הושטתי את ידיי על ימין ועל שמאל לאלפי אלפי הידיים שהשתרבבו למולי, כשאני מועבר מכתפיו של אחד למשנהו. התהלוכה המשיכה לצעוד במעלה רחוב יחזקאל כשקהל האלפים מתעבה יותר ויותר והגיע אולי לעשרים אלף איש! השמחה הייתה גדולה מאוד.

משהגענו לכיכר השבת העפתי מבט בשעוני נחרדתי לראות את השעה 8.15. איך אני יוצא מכאן בשלום? עליי להיות נוכח בשעה 9 במגרש הרוסים. לאחר תימרונים ופעולות הסחה הוכנסתי לרכב שפשוט הבריחני

ממקום האירוע הענק עד למתחם מגרש הרוסים, שם המתינו כחמישים איש ששוב העלוני על הכתפיים והצעידוני לעבר מחסום המשטרתי, שוטר בלבוש אזרחי הזהיר את נושאי להורידיני מעל כתפיו. לקחתי את חפציי ופניתי אל עבר הדלת המוכרת "הכניסה לבית המעצר". ניתנה הרשות לאשתי, חותנתי, ויילדיי להצטרף אליי עד לדלת הכניסה.

במיוחד ייזכר לטוב, חברי וידידי יעקב מאיר ברגר הי"ו, שנטל חלק נכבד באירגון התהלוכה, הסיעני ברכבו המפואר, והצליח להשתחל בין משפחתי עד לכניסה. שם נשקתי לששת ילדיי ולו. דלת הפלדה סבה על צירה, פרידה נוספת, נפנופי ידיים, נשיקות באוויר ו...הדלת נסגרה, סגורה ומסוגרת.

השעה היתה תשע בדיוק. לאחר זיהוי, חיפוש בחפציי, צעדתי אל עבר "חדרי" המוכר חדר 16. החדר היה ריק, היה שקט, זה הזכיר לי את אותו לילה שנעצרתי, גם אז הובלתי לחדר זה. גם אז היה שקט. שקט מחריש אוזניים! כמה הייתי צריך לשקט הלזה, אחרי פעילות של יממה וחצי, פעילות לא שגרתית, וקשה לכל הדעות, ובכן תמו 33 שעות שכל-כך ציפיתי וייחלתי להם, והן כמו 'נשפכו' בין ידי במהירות מסחררת...

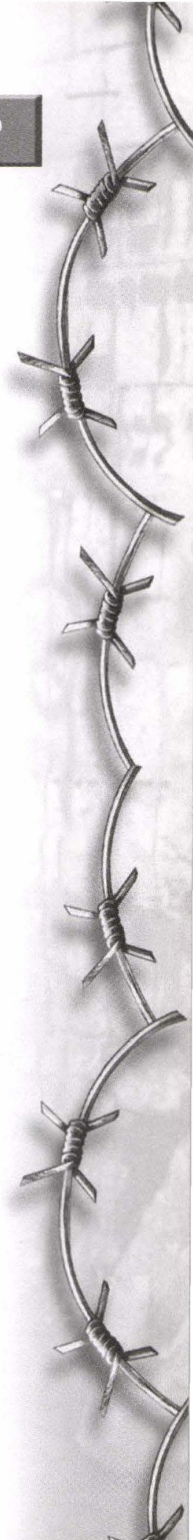

פרק עשרים ושתים

פסח - קפיצה ודילוג

חזרתי לבעיותיי, לכושר ההישרדות ולאילתורים. כשבאתי להדליק סיגריה ראשונה בשרשרת הסיגריות הבחנתי שעלי יש שבעה גפרורים בלבד, ואני בודד. שעת לילה. החילותי במבצע מורכב לחציית כל גפרור לשנים וגם הצלחתי לחלק את חצאי הגפרורים כך שהצטברו 28 רבעים ברי קיימא ומסוגלים להצתת סיגריות.

לפנות בוקר בשעה חמש - בשעון הקיץ שהחל לפעול לפני שלש שעות - בא סוהר, העירני והריצני לעבר ה"פוסטה" לאשמורת. נבהלתי כהוגן, כי היה מסוכם שאני נשאר בירושלים למשך שבעת ימי חג הפסח, זאת סידרו גיסיי ואחיי באמצעות קשרים בדרגים הגבוהים, למען אוכל לקבל אוכל ביתי ולא אצטרך להשתמש בכלי חמץ, ומפאת הקושי בעניין בכלא "אשמורת" המרוחק מביתי, וגם אין אפשרות להכנסת מצרכי מזון. עד שהתברר שקרתה טעות בהודעה, עברו עליי הרבה דקות חרדה, כי גם פחדתי שמא אתקע במעבר, לבסוף הכל הסתדר ונשארתי למשך כל ימי הפסח במגרש הרוסים.

הבדידות חגגה במשך כל ימי הפסח, כל האגף שבו נמצאתי היה שומם. החדרים היו מרוקנים, המצבות-מיטות היו מיותמים, מה גם שהייתי נעול בחדר במשך רוב שעות היממה, אמנם ה"משלוח מנות" שקיבלתי כלל שלל של תפריטים ומזון מזין וטעים, ביתי וכשר, היו שעות שהתחרטתי על הסכמתי לבלות את הפסח בירושלים, רק בגלל אוכל. המצב שבו הייתי נתון היה שונה, כי חזרתי מחופשה, מחד גיסא החופש העניקה לי נשימה עמוקה וכאילו ניתקה את המעצר, ומאידך גיסא טעמתי את החופש!

מצאתי את עצמי פוסע בחדר את תשעת הפסיעות הנצחיות אנה ואנה, בתחילה כשבאתי למעצר והבטתי באסירים הפוסעים בלי הרף הלוך וחזור בלי מטרה, הדבר היה לזרא בעיניי, והנה אני מחקה אותם ללא תירגול ולימוד מוקדם אלא באופן אינסטיקטיבי. במעצרים ברוסיה, היו לפחות מעבידים את האסירים, אם-כי בפרך, אך השיעמום לא פחות נורא מעבודת פרך. הדבר היחיד שהיה מרגיע אותי בחטוף אותי דכאון הוא המקלחת. אך הצרה היתה שהדכאונות בקרוני באופן שוטף, נו, לך תעשה

מקלחת כל חצי שעה!!! נמאס לי כבר מהמסדרונות הארוכים. כשפסעתי לעבר בתי הכנסת, רבים היו שואלים אותי למה לא אשב ללמוד כל היום בביהכ"נ ואוכל לסיים את כל הש"ס, כאילו כשהם בחוץ ובאפשרותם לעשות זאת, ללא טירחות ודאגות הם יושבים 20 שעות ביממה בבית המדרש!

ימי הפסח עברו עליי מאד קשה, הנחמה היחידה שהשתעשעתי איתה, כמו שחלפו ה-33 שעות שכל-כך ציפיתי וחיכיתי להם, איך הם ברחו ממני בחטף, כך יעברו כל ימי הפסח וביום מן הימים כל העניין יסתיים ויהיה מאחור. רק לשרוד! לשרוד! לשרוד!!! כי אין עוד מלבדו!!!

בליל שבת חול המועד, עת עמדתי יחיד בביהכ"נ לתפילת קבלת שבת, הבחנתי דרך הרשת בדלת הכניסה, סוהר חבוש כיפה עומד לו עם סידור ומצטרף לתפילתי. התרגשתי מהמחזה, וכשהגעתי ל"לכה דודי" פצחתי בשירה מוכרת לו והוא הצטרף אליי בשירה. לסוהרים אסור להכנס לתאי העצירים מטעמים מובנים. לאחר התפילה, בשעת סעודתי, הוא הופיע שוב בדלת תאי, הוא טייל בעיניו על המאכלים המגרים שהיו מונחים על המצבה-מטה. הבחנתי בגרונו הבולע את רוקו, ובלי שהיות והכנות מוקדמות, סידרתי צלחת עם כל טוב והעברתי לו דרך חור בדלת. בתחילה הוא סירב ודחה את ההצעה, כי חל עליו איסור חמור לקבל מוצרי מזון ושתיה מידי אסיר או עציר. לא נעתרתי לדחייה, הפצרתי בו שוב ושוב, הוא בחן את סביבו הציץ ימינה הציץ שמאלה, וירא כי אין איש, לקח בחפזה את המתנה המוצעת ומיהר להסתלק מהמקום בלחשו "שבת שלום".

משהלך, חשבתי עליו ועל כל הסוהרים. בעצם הם גם עצירים, כשכל עציר משתחרר באיזשהו שלב ויוצא לחפשי, הם עדיין ממשיכים להיות עצורים. הם אינם עויינים. הוטל עליהם תפקיד ועליהם למלאו בקפדנות. בעצם העציר הופך להיות מטען או חבילה או מעטפה, שעל הסוהר מוטל תפקיד הדוור - לשלחו, למיינו, ולדאוג שלא יירטב וייפגם. זכורני, שפעם בעת חיפוש וחיטוט בכליי, מצאו צנצנת בשמים. לשאלת הסוהרים "מה

זה", עניתי: "בשמים", הם כנראה שמעו: "סמים" "למה זה", שאל אחד מהם. "להריח" עניתי, ולקח די הרבה זמן לשנינו להבין שלעתים ישנו צירוף אותיות שעלול להיות גורלי והרה אסון.

בשביעי של פסח, בין מנחה לערבית - נתתי הרצאה לפני שלושה עצורים שנעצרו כנראה באותו יום. הפגישה הייתה בבית-הכנסת. דיברתי על מהות היום, סיפרתי להם על פרעה מלך מצרים על המכות שקיבל לאחר שהעביד את בני ישראל בפרך. המחשתי את יציאת מצרים, קריעת ים סוף, ספירת העומר, וקבלת התורה. הם בלעו בשקיקה כל מילה וישבו והאזינו פעורי פה במשך למעלה משעה תמימה.

ימי הפסח תמו. עמדתי בהמתנה ליום השלישי להכרעת פסק דין בו יוכרע משפטי אם לזיכוי או חלילה להרשעה, אלא שפתאום ממקום בלתי צפוי צצו כל מיני "אנשים טובים" שמוכנים לבוא להעיד בזכותי שראוני באותו לילה של הפוגרום עוזב את הזירה בשעה מסויימת. בתחילה עוד ניסתי להתנגד להצעה ולדחותה על הסף. ומשרבו ההפצרות והשיכונעים, לא היתה לי כל ברירה והובלתי כצאן לטבח למקום המשפט. היה זה ביום ראשון בשבוע, יומיים לפני הכרעת הדין, ולהלן תמצית הדיון:

העד - שלמה בלוי, נעמד על דוכן העדות, והעיד מה שהעיד, התובעת חקרה אותו במשך כחצי שעה, ואח"כ סיכמה:

"התייחסתי לנקודת הזמנים גם בסיכומי, בהתייחס לעדותו של דויטש, עד ההגנה היחיד פרט לנאשים, אמרתי שהשאלה הזו אינה שאלה אקוטית בעיניי מאחר שגם לדברי הנאשם עצמו - הוא היה במקום במשך פרק זמן מסויים, לא קצר. הוא מספר שהוא יצא מבית הוריו בסביבות חצות והגיע למקום. וגם לדברי העדים הללו - דויטש ובלוי - מדובר בשהייה של לפחות שעה במקום. את המעשים שבוצעו שם ניתן לבצע גם בשעה. לכן בעיניי זו לא שאלה שמכריעה את העניין לכאן או לכאן. מעבר לכך - אני סבורה שהנאשם היה במקום הרבה מעבר לשעה אחת. זה עולה מהודעותיו המאוד מפורטות של עד התביעה ("פ.צ."), שמסר בשמטרה שהגיע למקום בסביבות השעה 10.30 ושהה שם מספר שעות, כשכל אותו זמן, או רוב אותו זמן,

הוא ראה את הנאשם גם בפעולותיו בתוך הדירה, וגם באיזור. אגב, ל"פ.צ." לא היה כל אינטרס לשנות את השעות ולהגיד דווקא שעה פלונית או אלמונית, אלא הוא מסר את הדברים כפי שמסר. למפגש שלו עם הנאשם יש אישור בדברי הנאשם עצמו - ואני מפנה להודעות הנאשם שם הוא אומר שהוא מכיר את "פ.צ.". המפגש עם "פ.צ." לא מוכחש. נשאלת השאלה איפה הוא היה - בדירה או למטה, כי הנאשם אומר שהוא היה למטה. "פ.צ." חזר בו ואמר שראה את הנאשם למטה, וכשמסר את הודעותיו במשטרה, מסיבותיו שלו, בילבל בין אלה שהיו למעלה לבין אלה שהיו למטה, הוא מוסר שהוא הגיע לשם בשעה 1.30, גם לגרסת "פ.צ." בבית המשפט היה הנאשם באזור לפחות בשעה זו - מה שסותר לחלוטין את עדות בלוי. עם כל הכבוד למה ששמענו כאן - עצם העובדה שמדובר בעדות שצצה בשלב מאד מאוחר. בשלב שלמעשה הכל התבהר כבר, נקודות המחלוקת התבהרו, ואפילו הסיכומים שלנו הוגשו, והועלתה שם שאלת הזמנים, בדיוק בשלב זה, מגיע עד, כבודו במקומו מונח, והוא יודע בדיוק באיזו שעה ראה את הנאשם שם, באותו לילה. נאשם שהוא אמנם מכיר בפנים, אך לא עד כדי כך שיעצור לשוחח איתו. ולא עד כדי כך שהנאשם יאמר בעדותו, בפרשת ההגנה, שראה את בלוי ושנחקור אותו על כך. לא היכרות כזו, אלא היכרות כלשהי בפנים, ומבין כל מאות האנשים באותו ערב, גם במקום, וגם מאלה שכנראה זרמו ברחוב מלכי ישראל - כפי שהעיד העד היום, שהיו פחות אנשים, אך הייתה תנועה. את הנאשם הוא זוכר, ואת השעה שהוא ראה אותו. כאשר נשאל העד בלוי על כל האחרים - מבין כל המאות הללו - הוא יודע להגיד רק עוד 3 שמות. וממה שהוא אומר - לגבי אחרים הוא לא זוכר במדויק את השעה. הסבר למה עדות זו צצה פתאום - לא שמענו. אני סבורה שכאשר מבקשים להעיד עדי הגנה נוספים, לאחר שנאמר "אלה עדיי" על-ידי ההגנה, וכשכבר הוגשו סיכומים מטעמנו, צריכה להיות סיבה טובה לכך, ולפחות צריך לנסות להסביר למה עדות זו נכבשה עד היום. לא שמענו כל הסבר כזה. לא ביוזמת העד, הוא לא נשאל על כך על-ידי חברי. ההסבר היחיד שעלה כאן

בענין העדים הנוספים היה שיש עדים שחוששים לבוא להעיד כי הם חוששים שיערבו אותם בסיפור כי היו במקום. הסבר זה אפילו לא עלה לגבי העד הזה, ובכל מקרה - מה שהעד הזה אומר - זה שהוא היה בכיכר השבת ולא רצה להתקרב למקום. בוודאי שאין לו סיבה לחשוב שעל סמך דבריו יעמידו אותו לדין. לכן, לא ברור למה רק עכשיו עלתה עדותו. שמענו ממנו שהוא נזכר בזה ברגע שהנאשם נעצר - וזה היה לפני מס' חודשים, וכבר התנהלו מס' ישיבות הוכחות. אני חושבת שבציבור שבו הנאשם והעד נמצאים - הדברים ידועים, כולם יודעים מה קורה ומה מתרחש, אין שום הסבר לכך שזה עלה פתאום, כאשר יש נקודת מחלוקת כלשהי, והוא בא ומעיד עליה".

עו"ד יאיר גולן אמר: "אגיש סיכומיי תוך 4 ימים מהיום".

החלטה של השופטת רות אור: "ב"כ הנאשם יגיש סיכומיו עד יום 14.4.99. התיק יומצא לי עם קבלת סיכומי ב"כ הנאשם ולא יאוחר מיום 14.4.99 הכרעת הדין תינתן ביום 19.4.99 בשעה 1.00. הנאשם יובא ממקום מעצרו על ידי שב"ס במועד האמור".

המועד הקודם של הכרעת הדין שנקבע ליום 13.4.99 - בטל. ניתנה היום, כ"ה בניסן תשנ"ט, 11 באפריל 1999, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם".

בסיכום עם עצמי: הכוחנות והעקשות לקיים דווקא את הדיון האחרון, לא הועילה, בלשון המעטה: א. הדיון התקיים ביום ראשון, יום קשה ו"נאכס" לכל הדעות. ב. שהיתי בתא המעצר בבידוד מוחלט כשש שעות, נוסף לנסיעות בכבילת ידים ורגליים הלוך וחזור, ג. ברגע שההכרעה נדחתה לשבוע נוסף, אוטומטית חזרת ל"אשמורת" דרך המעבר, בלווית כל הקשיים הידועים. ד) חוץ משבע דפי פרוטוכול נוספים עם הרבה מלל וכיתוב, עדיין לא נתחדש או נוסף מאומה.

הסיטואציה שנוצרה דמתה ליומיים קודם - יום ששי. הופיע בתוך המעצר, יהודי חרדי מבוגר, אינני יודע איך הצליח להכנס, לא הכרתיו,

בידיו היו טפסים, הוא ביקש שאחתום עליהם, התברר שהוא יהודי חם הרוצה לעזור לי, בתמצית הטופס השתמע, שהוא רוצה להגיש בקשה לשחררני בכל ערב שבת לביתי למשך השבת. התדיינתי עמו וניסיתי כל כוחי בשכנוע כי זה חוכא ואיטלולא, והוא בשלו, לבסוף חתמתי על הטופס המוגש בחמשה העתקים, ולא נשאר אלא ללוותו במבטי רחמים. ראשית, מפני שהוא לא הכיר את התיק על מאות עמודיו. שנית, הוא לא הגיש לא בקשה ולא תור לדיון. שלישית, הוא איננו עורך-דין ובבית המשפט המחוזי איש לא יביט לעברו. רביעית, הוא כלל אינו בקי בפרוצדורות, ולבטח יאבד ידיו ורגליו בסבך הבירוקרטיה. חמישית, הוא אינו יודע - או שהוא מתעלם מכך - של"עצור עד תום ההליכים" אין לו זכות לקבל חופשות, ועצם שחרורי ללילל הסדר, היה תקדים שהרעיד את המדינה ופתח את תיאבונם של עורכי-דין רבים ברחבי הארץ. ששית, בתום הליווי שערכו לי במוצאי חג הפסח, הייתה התפרעות מיותרת בכיכר השבת, שכמובן יכולה לשמש עילה לסירוב מוחלט לבקשות דומות. שביעית, הטיעון החזק ביותר - הוא הרי חרדי!!!

לא היה בי הכוח והמוטיבציה להסביר ולהתווכח. בכל אופן הספקתי לקלף את כל צבע הקירת בהמתנה בתא המעצר, וכמעט יצא לי אש מהאוזניים מרוב עצבים.

לאחר הדיון המאולץ, הוחזרתי למגרש הרוסים, ומפאת איחורי הפסדתי את הפוסטה שכבר יצאה לדרכה, ומצאתי את עצמי בחדר "מפוצץ" יהודי זקן בן 80 פלוס, שמונה רוסיים, הריצפה היתה מלאה בתיקים ומזרנים. איזה שינוי פתאומי מבדידות מוחלטת במשך עשרה ימים, לצפיפות יתר, כנראה בגלל אי הפעילות בבית משפט בימי הפסח. ברחתי מהחדר ובחרתי לשהות בבית-הכנסת עד למכסימום הזמן המותר לשהייה בו.

בשעה שמונה בלילה חזרתי מבית הכנסת לחדר, העברתי את הלילה. למחרת, עברתי את כל התהליך המוכר בדרך ל"אשמורת", שם התקיימה

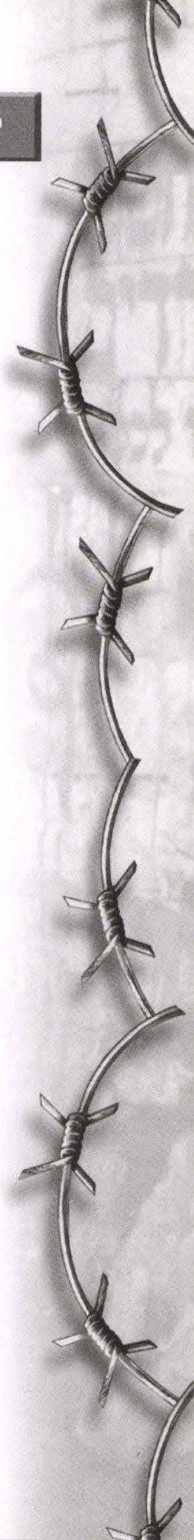

קבלת פנים וברוכים הבאים ע"י חברי לאגף שלא ראיתים כמעט שבועיים. הם התעניינו בחוויות שעברו עליי, ולאחר שעת סגירת החדרים בשעה 9.30 בלילה, הרגשתי עצמי שוב בבית והשלווה והרוגע שבו והתבייתו בי, אך לא לתקופה ארוכה...

פרק עשרים ושלש

הכרעת דין

שלשה נרקמונים היו ישובים בתא ההפרדות בפוסטה עת הוכנסנו אני וחיים פקוביץ כבולים באזיקים אליהם. דלת ההפרדות נסגרה, התמקמתי ליד הדופן השמאלי ישוב על תיקי מחוסר מקום עבורו, הם כנראה היו טעוני הגנה, עיניהם רדומות למחצה, חסרי שיניים, שערות ראשם לא ראו זה זמן רב סבון, בגדיהם פשוטים זולים ומטונפים. סיפרו האחד למשנהו על הקורות אותם כשמפעם לפעם פורצים בצחוק מתגלגל וחושפים שני טורים של חניכיים מיותמות. בתא שרר חום אימים, ללא חריץ זעיר שבעדו יכולה להיכנס טיפת אויר. בגדינו נדבקו לבשרנו ומאברינו נטפו טיפות זיעה. המחנק הבלתי נסבל הצטרף לעשן הסיגריות שהיתמר בחלל התא. הראש עמד להתפוצץ.

לאחר נסיעה של מחצית הדרך מ"אשמורת" למעבר, ביקש אחד מהם להחליף מקום. הוא רוצה לשבת ליד החלון, הוא צריך לפגוש מישהו. קלטתי מיד שהוא שם עין על תיקי. הצעתי לו באדיבות את המקום ליד החלון, כשאני גורר את התיק למקום שהתפנה וממשיך לשבת עליו. שלושתם "מציעים" לי להניח את התיק על הריצפה. אני מסרב, אחד מהם פותח את קופסת האוכל שהיה עמי שולף עוגות, מעדן באדי, ובלי נקיפות מצפון מקלף לו תפוז, מציע לי רבע תפוז ומוסיף: "קח, אל תתבייש! תרגיש חופשי!". אני מסתכל עליו כאילו נפל עתה מהירח, ולא מצליח לעכל את גודל החוצפה, העדפתי לשתוק. לאחר דקה הוא מבקש סיגריה נעניתי לו, אלא שאז גם השני והשלישי דרשו סיגריה, השני אומר: "מה אתה יושב על התיק? יש לך שם דולרים?" אני משיב: "זה לא מפריע לך, אני לא לוקח לך מקום, זהו תיקי וזכותי לשבת עליו!" השלישי עוזר לו: "אתה בבית סוהר, אין שלי, אני יכול לעשות שלא יהיה שלך!" הראשון אומר: "תן לי את שעונך, מחר אחזיר לך אותו". אני משיב: "אני צריך אותו היום". השני אומר "טוב אחזיר לך אותו היום". כך, כל הדרך הייתי עסוק בדרכים שונות ומשונות להיפטר מהם. הם ניסו לפתוח את התיק. ניסו להוריד את שעוני. הנרקומנים הם המסוכנים ביותר במאסר. שום דבר אינו עומד בפניהם. אין להם מצפון ולא רגש, לא בושה ולא כבוד. לא פעם ראיתי שנרקומן מכר טלוויזיה עבור שלושה מנות סם. גם את

האברך העצוב בפרשת המסיונריות

(המשך מעמוד ראשון)

מחמת תשישות ותת־תזונה התקשה להאריך בשיחה עם בני המשפחה המדאגים.

קורנבליט, השב ושוטן כי הוא חף מפשע וכי כל קשר בינו לבין דירת המסיונריות הוא מקרי לחלוטין, גילה למקורבין כי יכולת הסבל שלו מגיעה לקיצה. הוא פנה שוב לבקש את התערבותם של נציגי הצי־בור שיפעלו להקל מתנאי מעצרו.

את תגובת לשכת דובר שב"ס לא ניתן היה להשיג אתמול.

הכרעת דין תמוהה

הכרעת הדין במשפטו של קורנבליט מייחסת לו האשמות, שלאמור, הנאשם מכחיש כל קשר אליהן. לאמיתו של דבר, ה"עבירות" כפי שהוצגו במש־פט מעלות הסתייחות שאינן עולות בקנה אחד עם ההגיון האנושי, ומשוללות השד כבר של המיית דין.

כך למשל, טוענת התביעה כי "בלילה של 12.11.98 התפ־רץ המון אדם לדירת ע"י שבירת המנעולים ודלתותיה"... ההמון כלל מאות רבות של אנשים כשוובר על 800 איש". כל בר דעת מבין כי שתי דירות אינן יכולות להכיל 800 איש, אבל בית המשפט מקבל את הטענ כ"עובדה מוצקה" שאין לערער עליה.

בהמשך צוטש מכתב האר־שום כי "קורנבליט לא נתפש במקום הארוע בעת האחוע, אולם שמו כמשתתף בארוע העלה ע"י משה ויים, כאשר נוצר על־ידי המשטרה". אך למרבה האבסורד התעלמה השופטת לחלוטין מעמדת הפ־רקליטות והמשטרה, הטוענים מפורשות שהנאשם כלל לא היה בדירת האירוע. השופטת קבעה כי: "מאחר שאין מחלו־קת שהנאשם אהרון שמואל קורנבליט היה באותו מקום בעת שהתקיימו הפרעות, וגם אם היה רק בחוזב או בכניסה לבנין מס' 3 — די בכל כדי להרשיעו בעבירות המיוחסות לו...".

עדות תחת לחץ

העדות היחידה שבית המש־פט מסתמך עליה, היא של אותו עצור בשם ויים, שבמהל־ך החקירות "הודה" כי ראה את קורנבליט במקום האירוע. אולם לאחר שלחץ החזקרים [illegible]

בגידתו האחרונה של ויים לא התקבלה על רצונו של בית המשפט, והרי דברי הסיכום בלשונם כפי שרשמה השופטת רות אור:

שוכנעתי מעבר לספק סביר כי קורנבליט השתתף אקטיבית בפרעות שבהמון בדירות המתלו־נים, ננטש לדירות ללא רשות המתלוננים וגרם לדירות ולתכול־תן נזק בזדון.

אין בפני ראיות כי קורנבליט היה שותף לקשר להתפרץ לדי־רות ולגרום להן נזק — קדם ביצוע הפרעות, אך בעצם השתת־פותו במעשים במהלך האירועים — יש משום השתתפות באותו קשר שנועד לשכנע אל המתלו־נים לעזוב את המקום רק בשל היותם נוצרים, שנחשדו (בטעות) במסיונריות.

אני פרשיינה, איסתר, את קורנבליט בקשירת קשר לעשיית פשע — עבירה על סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין; התפרצות — עבירה על סעיף 406(ב) לחוק העונשין; תיזק בזדון — עבירה על סעיף 452 לחוק העונשין; והצתה — עבירה על סעיף 448 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ניתנה היום, ג' באייר תשנ"ט (19 באפריל 1999), במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

רות אור, שופטת

סופרנו מצדיע, השופטת קב־עה כי גזר דינו יינתן רק בעוד חודש וחצי. לבקשת הסניגור עו"ד יאיר גולן, להקדים את הקראת גזר הדין לפחות שבועיים קודם לכן, כדי למנוע עינוי־דין, שכבר בלחי נסבל עד עתה, הגיבה השופטת בזעם: "אני מוכנה רק להאריך את המועד לעוד חודשיים...".

לפופרנו נודע, כי בני מש־פחתו של האברך כורעים תחת הנטל הנורא. "כשל כוח הסבל" — אמרו. "קשה לתאר את סבלם של הילדים המנותקים מאביהם על לא עוול בכפו. ונקשה שבעתיים גישתם המייס־רת של השלטונות, בהכרעות דין תמוהות, הנודף מהן ריח נקמנות נגד הציבור התרמי כולו.

בגדיהם ומזונם הם מוכרים עבור הסם, את כל התיחכום שבעולם מנצלים להשיג את מבוקשם. לא בוחלים בשום דרך. לכן רק יכולתי להודות לה' כאשר הנסיעה הסיוטית נגמרה והגענו ליעדנו - למעבר.

אחרי שהעברנו את הלילה, העירונו לפנות בוקר לנסיעה לירושלים, לדיון משפטי. התברר שהחרדי שביקרני ביום ששי בשבוע שעבר בעת שהותי במגרש הרוסים, הצליח ליזום דיון משפטי מהיר. קראו לו מר אדלר, וכך התקיים הדיון:

חיים אדלר: "אני לא עורך דין, אני טוען שהמעצר הוא לא חוקי".

התובעת: "הכרעת הדין קבועה ליום שני. אוסיף, המועד נקבע כבר לפני מספר ימים, אולם למעשה המבקש ביקש להוסיף עדי הגנה. ניתן לו, נשמע עד הגנה נוסף, ולכן הכרעת הדין נדחתה ליום שני. אין נסיבות מצדיקות

עיון חוזר בהחלטת בית המשפט. החלטת בית המשפט כאן, היינו כאן מספר פעמים, הענין נדון בבית המשפט העליון, המבקש עצור עד תום ההליכים ואין מקום כלל לבקשתו".

חיים אדלר: "הנאשם הספיק לנהל משפט ההגנה שלו. זו זכותו. אך מצד שני, זכותו להשתחרר כאשר המעצר שלו לא חוקי. אין סיבה שלא לשחררו מיד. יש נסיבות חדשות. לפי סעיף 44א הנאשם יכול להגיש בקשה (מצטט את הסעיף). אין שם שום תנאי לנסיבות חדשות או לא חדשות. כל פעם שהנאשם מחליט שהמעצר לא חוקי, יכול לגשת בבקשה. בפרט זה יש נסיבות חדשות. הנסיבות החדשות הן, שהמבקש הוכיח שהוא מקיים את התנאים שמציבים עליו, הוא שוחרר בראשון לפסח ולא קרה שום דבר. הוא חזר בזמן, הוא לא הפר שום תנאי מהתנאי. זה לבד מראה שאין שום סיכון בשחרורו. שנית, לכל הפחות מדובר באדם שומר תורה ומצוות שלא מחלל את שבת וחג ולא עושה שום למאכה שאסורות לעשות בשבת, ולפחות בשבתות וחגים ברור שאדם זה לא יעשה שום פעולה ממה שכתוב בכתב האישום. צריך לשחרר אותו מיד ולחלוטין. בכל הטענות שטענו, וגם בהכרעת הדין של "פ.צ.", הכוונה היתה "פ.צ." היה עד שחזר בו מעדותו כיון שזה דבר שלא נכון בכלל. גם בהודעתו במשטרה נטען שמדובר בדירות נוצריות מיסיונריות שבאו לגור בתוך שכונה של חרדים. המבקש מכחיש שהיה לו יד בזה. אך לפי טענת המשטרה מדובר פה במקרה שלהביא הוצאת אנשים מתוך שכונת חרדים וגם השופט טירקל קבע שהמדובר בשתי דירות (מקריא את ההחלטה), לא קיים עוד מקרה כזה שנוצרי מסיונרי או נוצרי יגור בדירה בשכונת חרדים, אם יעצור אדם שגנב רוילס-רויס ויתברר שזו המכונית היחידה שיש בישראל וזו המכונית היחידה שהוא רוצה - האם יוכלו לעצור אותו? מטרת המעצר היא לא עונש, מטרת המעצר שלא יהווה סיכון. פה אין מקרה שהוא יהווה סיכון לאף אחד. בדיון למעצר עד תום ההליכים היתה טענה שעליה ביססו את המעצר עד תום ההליכים, שהזיקו לדירה בשמואל הנביא. הנאשם היה עצור. התברר שלא היה ולא נברא וזה נעשה לא על ידי חרדים, אלא על ידי עבריינים גם אם היה אין לזה קשר לנאשם הזה. המשטרה טענה שהיו

במקרה הזה עשרות אנשים ולא קרה שום דבר. עברו חמשה חודשים ולא קרה שום מקרה. זה מראה שאין שום סיכון וגם הטענה שטענו שהיא אידיאולוגית לא היה ולא נברא. בית הדין פרסם שהם מגנים מעשים שנטענו בכתב האישום. בכתב האישום מאשימים אותו בהתפרצות, אין לזה ראיה. בהכרעת הדין של "פ.צ." כותבת השופטת הכט: "קדמה לאירועים הנ"ל..." (מצטט) - זה היה הרבה זמן לפני זה. הדירה בשעה 2.00 היתה פרוצה ופתוחה. גם אילו היה אפשר להאשים, אולי לגרום נזק לרכוש, על זה אין שום סיבה לקבוע שהנאשם מסוכן ואין סיבה לעצור אותו. מדובר באדם בעל משפחה של ששה ילדים. מפנה לדבריו של השופט ברק בב"ש 54/97 פד"י לג(2) 376 שם כותב השופט ברק, והמדובר באדם שהורשע בהכרעת הדין. פה מדובר באדם חף מפשע, שם מדובר באדם שהורשע בהכרעת הדין, נגזר עליו עונש מאסר, והשופט ברק שחרר אותו (מצטט את החלטת השופט ברק). מכל הסיבות וכל הדברים - אין שום סיבה לעצור את המבקש. זה היה לפני שנחקק חוק יסוד אדם וחירותו. למקרה הזה שטענתי, שהמקרה מוגדר ביותר. מפנה לפסיקה קודמת שבה מדובר באדם שהואשם באיומים, תקיפה, הצתה ואלימות כלפי אשתו ואחותה ובית המשפט קבע: "ברם..." (מצטט ההחלטה). בהמשך כותב השופט: "חובה על בית המשפט לבדוק..." (מצטט ההחלטה)...

"במקרה הזה העורר שוחרר ממעצר למעצר בית ושחררו אותו. אין שום תחילת ראיה, אולי אפשר לקרוא לזה התפרצות לדלת פתוחה. אף אחד לא טען שהוא ראה את המבקש מתפרץ, מה שנטען שראו אותו זורק חפצים, וגם מזה חזר בו העד בעדותו בבית המשפט, כך שזה גם לא דובים ולא יער, החוק החדש של מעצרים, יש כמה שינויים מהחוק הקודם. החוק הקודם, כתוב שם שאסור לעצור אדם גם אם יש עילת מעצר ואם יש חלופה בית המשפט חייב לבדוק את החלופה מיוזמתו. לא לעצור את המבקש, וצריך רק למנוע את הסיכון. בית המשפט חייב לעשות זאת מיוזמתו ולא לחכות ליוזמת המבקש. בחוק החדש יש כמה שינויים, בחוק הקודם כתוב שמי שהואשם באלימות אפשר לעצור, רק לבדוק אם יש פתרון שלא יהיה סיכון, בחוק החדש כתוב אלימות חמורה. פה אף אחד

לא האשים אותו באלימות חמורה. מדובר על זריקת חפצים, זאת אני צריך להדגיש כל פעם, לא מדובר בשום אלימות, בחוק החדש אין עילה של אש, מדובר על אלימות בנשק קר או חם - מה שלא היה פה. אני טוען שצריך לשחרר את המבקש. התביעה לא הראתה איפה יש מקום בו מיסיונרים גרים בשכונת חרדים, היא לא הראתה דבר כזה, ולכן אין שום סיכון. אני טוען שצריך לשחררו מיד, אני מסכים שתינתן ערבות לזה, לחילופי חילופין אני חוזר על דברי בבקשה".

ואז באה ההחלטה מפי השופטת מיכאלה שידלובסקי אור. ללא דקת מחשבה...

כמצופה...!!!

"המבקש נעצר עד תום ההליכים ביום 27.11.98 הכרעת הדין בענייננו קבועה ליום 19.4.99. השאלה היא האם יש מקום לשחרורו היום בערובה. שמעתי באריכות את דברי מר אדלר שטען כידיד קרוב. כל מה

מיום ליום

☆ כ"סדום" הזינו?!

התנהגותם הנקשה וחסרת כל רגש, של שלטונות ה'חוק' — המשפט והמעשה — לכל יהודי תורני, גובלת ברשעות, ברוע לב ואפילו באכזריות. מצבו של יְהודי שומר תורה ומצוות במדינת ה'חוק' הוזאת הולך ומחמיר ממשפט למשפט — אם לגזור מעונות הדין הבולטת לכל עין רגילה. למקרא הכרעת ה'דין' של השופטת רות אור ונימוקיה להאשמתו של האברך הירושלמי, הנסק בבלא כבר ארבעה חדשים בגין פרשת הצתת הדירה של המיסיונרית, מצטערת השקה: לסדום הזינו — לעמורה דמינו?!

שואלת השופטת, מדוע לא נמצא "ערק אחד בסדום", כשהיא מצביעה על היהדהים אשר נקהלו באיזור שלא הגנו על המסיונריות. לא הזינו באיזור, ואינו יכולים לשפוט מה היה שם. אבל גם השופטת רות אור לא היתה באיזור כשארעה הפרשה. איך היא מרבה על "סדום"? משפטה מבוסס רק על כתב האישום של פרקליטות המדינה, המסתמכת על חקירת המשטרה, ועל עדים שהובאו למשפט. האם האשמתו של האברך על יהד, רק מפני שהוא "שהה באיזור" ולא נתפס בכלום — אינו משפט סדום? והלא גם לדברי הפרקליטות מניעת כתב האישום לא נלכד האברך במעשה משנ, אלא בשהייתו באיזור?! וגם זאת בהסתמך — גם לפי גרסת הקטיגוריה — על עדותו של אדם שהוחזק 36 שעות בתנאים תת אנושיים, לאחר שכבר לא ניתן כלל לשמוע על צלילות דרעת, התנסה כבר בנהיה לכל 'איש חקירות', ואם 'עדות' זו מספיקה להרשיע אדם שישה באיזור', לכולנו בתנאים תת־אנושיים, לנקוֹ באכזריות מילדוֹת, ודוקא משום שהשופטת הקוראה את סדום — מוזר היה לה להדהד עם עצמה: הלסדום הזינו — לעמורה דמינו?! ושוב נזעקת הזעקה המרה הנוצאת מליבם הדואב של יהדים תרדיים, השפוטים ועומדים מול שופטים שתוארי־תרדים, וזאת ב...מדינת היהדים?!

אין הכפיה דשופטית של הערבאות החילוניות נגד יהדים תרדיים נתונת לנו מנוח. אנו חשים באורחים נידונים מראש, אתוסטית, לכל הרשעה ולכל עונש, מבלי לדעות אשמים כלל. מצבנו כלפי הערבאות המשפטיות של ישראל החילונית הולך ומחמיר באיורה מדעלה. אין דין ואין דיין: אין שופט ואין שיפוט. יש הרשאה על בסיס רעוע יותר מכרטיי תרנגולת, ויש עונש בכדי מנשהא אפילו על האשמות חסרות בסיס. האברך יושב כבר ארבעה חדשים, ואם לא דיי בעיניי הדיין הנורא הזה, של הכרעת אשמתי־שוא על הף מפשע, השאירה השופטת — שאין לנו מלים להעריך את טוב ליבה — את גזר דיין, לחודש וחצי נוסף. האם 'צדקה' זו לא יכולה היתה לגזור על־אתר את עניינו? שלפחות ידע מה עוד צפוי לו? מדוע לענות אותו,'את ילדיו, את רעייתו, את פרנסתו, בהמתנה מדעות מוחלט רק עד ל...גזר הדיין. וגזר הדיין עצמו — מי יודע?!

תוכח כולנו, כל איש אשר חרדת הדיין בליבו לשמע למען ותנוקם בכלא הישראלי. והתובה לציין, כי אין כתומרת האשמה והענישה ליהדים חתיים כזו הנוקטת לגבי פושעים פלילים, עוד לא נשמע בבית המשפט הישראלי [יהודי] יתוא מפי שופט הערכת־פשע של השתת בית של אזרח על ידי אזרח כ'פוגעהם', ועוד לא נשמע בבית משפט ישראלי האשמת 'סדום' על השתת בית של אזרח, רק על השתת בית של מסיונריות נערות בידי יהדים תרדיים [בשהמשטרה והפרקליטות מתעלמים לחלוטין מפסיבות האירוע המצמרר] משמיעים שופטי מדינת ישראל את הערכת המצב כ'פוגרום'... ורק בשיהדי חרדי נמצא בסרוק של 2 ק"מ רחובות ממעשי 'סדום' ניתן לדבר על עדות, בבתי אפילו לקטגוריה. ואם נשמע בבית משפט ישראלי שופט אשר יחמיר עם נאשם יותר מהנאשים עצמו?! איפה משורר המשפטים? איפה הפרקליטות? איפה שר המשפטים? איפה נשיא בית המשפט העליון של מדינת ישראל הפרוש' אהרן ברק, איפה היועץ המשפטי למשלה, מר אליקים רובינשטיין — איפה כל היראורים' אבירי שלטון החוק, כשהם רואים מול העינים עיוות חוק ומשפט שכזה. הנזק הבסיסי גרמם על ידי נציגות שלטון החוק, יסודות הדין, הערות השיקול הדעת, נדרסים בשריות־לב. הישיר העקרוני נמחק בסריוטיות מוחצת על ידי היושבים על כס המשפט, בשני המשפטים בפרשת ההצתה. את הכרעת הדין הקדמות העתקנו במלואה ועיני הקוראים ישקו מאימת עיוות הדין, ואף הכרעת הדין השניה, של קורבליט, נקראת בעינים דומעות. רבונו של עולם! — היכן אנחנו חיים?!

שנאמר על ידו הובא על ידי בחשבון כאשר הוריתי בהחלטותיי הקודמות על מעצר עד תום ההליכים ודחיתי את הבקשה לעיון חוזר. החלטותיי בענין היו ארוכות ומפורטות ואין לי להוסיף בדבר. אשר על כן, איני רואה מקום היום, ארבעה ימים לפני מתן הכרעת הדין, להורות על שחרורו של המבקש בערבות. ניתנה היום, כ"ט בניסן תשנ"ט (51 באפריל 1999), במעמד הצדדים".

בית המשפט! כולם נעמדים, תא מעצר... כבילה באזיקים... נסיעה למגרש הרוסים... נטילת חפצים... כבילה... "פוסטה"... נסיעה... מעבר... שהייה בת שלש שעות... כבילה... "פוסטה"... נסיעה בת שעתיים... "אשמורת"... חיפושים... המתנה בת שעה... עליה לאגף... מיטה... בוקר... ערב שבת... בישולים... שבת... הבדלה... שינה... בוקר... כבילה... "פוסטה"... נסיעה בת שעתיים... רמלה - מעבר... בידוד 20 שעות! ... בוקר... כבילה... פוסטה... נסיעה בת שעתיים... ירושלים מגרש הרוסים... חיפוש... המתנה בת שעה... כבילה... פוסטה... תא מעצר במחוזי... המתנה בת שלש שעות... כבילה... בית המשפט! כולם נעמדים.

השופטת רות אור מקריאה את הכרעת הדין המשתרעת על פני אחד-עשר עמודים, מורכבים מחמישים ושניים סעיפים.

בין הסעיפים:

סעיף 10 "תמהתני מה היו אותם מאות פורעים אומרים אילו בוצעו פרעות כאלה בדירות יהודים בשוויצריה (מקום מוצאם של המתלוננים), או בכל ארץ נוצרית אחרת - רק בשל היותם דירות של יהודים?!"

סעיף 22ד: "וכך מוסיף "פ.צ." בהודעה זו: בשלב זה ראיתי בחור בשם קורנבליט שמואל שגר ברח' אמרי בינה 26, שהוא בן 35 עד 40 ואבא ל - 7 או 8 ילדים, גובהו כ - 180מ'. חסיד לעלוב, תושב קרית צאנז. ראיתי אותו מחזיק בידיים שלו מדפים של המטבח וזורק אותם למטה לתוך האש. כמו כן ראיתי אותו לוקח דלתות של ארונות וזורק למטה לאש וראיתי אותו שובר חלונות. הוא היה בין אלו שעודדו לזרוק את החפצים הגדולים.

אני ראיתי אותו יוצא למרפסת הרבה פעמים וזורק למטה והוא המריץ את האנשים לעבוד יותר מהר ובקצב יותר רצחני ולהשמיד. היו שם הרבה מסמכים והוא קרע וגם זרק למטה. וגם אחרי שעתיים או שעה וחצי הוא עמד למטה ליד השריפה וגם צעק מלמטה כמה פעמים אחרי שהמשטרה הסתלקה בפעם הראשונה: לזרוק! לזרוק!"

סעיף 32ב."...כמו כן, קורנבליט שמואל, תושב קרית צאנז בירושלים, שהוא הגורם המרכזי מאד בשבירה, השחתה, זריקת דברים החוצה. וכמו כן דירבן לעבירות הנ"ל ואותו אני כן מכיר אותו אישית".

סעיף 32.ד "(פ.צ." אומר לחוקר) ברצוני לשלול פה את העבירה הנ"ל ובהיותי חושב שהצדק צריך לצאת לאור פה, וזה דברים וחמורים בל ישוער שלא מתאים גם לחוגים שלנו, ואם ישנם חוקית לומדים תורה ומבחינה אנושית".

סעיף 14. "(דברי השופטת) אין מחלוקת כי קורנבליט היה במקום האירוע בעת האירוע, ולדבריו אף נכנס לכניסה לחדר המדרגות של הבנין, אולם לא עלה לדירות".

בשעת הקראת הכרעת הדין לא נשאר צל ספק בלב הנוכחים באולם, כולל גם אני, לשמע דברי הסיכום:

"שוכנעתי מעבר לספק סביר כי קורנבליט השתתף אקטיבית בפרעות שבוצעו בדירות המתלוננים, נכנס לדירות ללא רשות המתלוננים וגרם לדירות ולתכולתן נזק בזדון. אין בפניי ראיות כי קרובנליט היה שותף לקשר להתפרץ לדירות ולגרום להן נזק, קודם ביצוע הפרעות, אך בעצם השתתפותו במעשים במהלך האירועים, יש משום השתתפות באותו קשר שנועד לשכנע את המתלוננים לעזוב את המקום רק בשל היותם נוצרים, שנחשדו (בטעות) במסיונריות".

וכאן באו שורות המחץ:

"אני מרשיעה איפוא את קורנבליט בקשירת קשר לעשיית פשע - עבירה

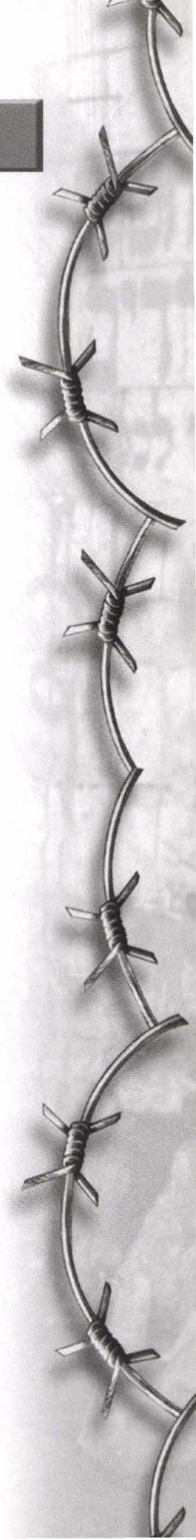
על סעיף... לחוק העונשין; התפרצות - עבירה על סעיף לחוק העונשין; היזק בזדון - עבירה על סעיף... לחוק העונשין. הצתה עבירה על סעיף לחוק העונשין. ניתנה היום, ג' באייר תשנ"ט, (19 באפריל 1999), במעמד ב"כ הצדדים והנאשם".

אין צורך לתאר במילים, מה היתה הרגשתי. במסתרי נפשי זעקתי בכל כוחי, וכל ישותי אמרה: "א-י-ן ע-ו-ד מ-ל-ב-ד-ו!!! !!!"

פרק עשרים וארבע

יושבי חושך

עברו עלי שעות קשות ומיוסרות, ולאחר לינה במגרש הרוסים, העירוני בשבע בבוקר והסיעוני ל"מעבר". בשעה תשע בבוקר הכניסוני לתא המתנה, ובגלל יום הזכרון והעצמאות ש"הפוסטות" לא עבדו, שברתי שיא חדש, בשהייה רצופה בתא בגודל זעיר, ללא אור שמש, ללא אוויר, וללא תנאים סניטריים, במשך 42 שעות! ארבעים ושתיים שעות!!! בידוד מוחלט! פשוט הדלת נסגרה, ונפתחה כעבור יומיים ב-3 לפנות בוקר!

חושך מצרים, האסירים מועלים ל"פוסטה" שניים-שניים כבולי ידיים, אני הובלתי לתא ההפרדות, אסיר נוסף הוכנס לתאי - כנראה טעון הגנה. לא זיהיתי את פרצופו, הדלת נטרקה, ננעלה מבחוץ בתא שוררת אפילה, על ידי אזיקים. לידי ישוב עבריין אולי רוצח, אולי נרקומן, אולי שודד... המשאית מיטלטלת מצד לצד, ידיי הכבולות ממשמשים בחושך את רוכסן התיק מצד לצד לסירוגין, בוחן אם הם עדיין לא עברו "טיפול". עייף סחוט, במצב רוח קודר, ללא טיפת אוויר, ראשי סחרחר, ונזכר בקטע שאנו אומרים בערב יום כיפור בעת כפרות. כל מילה תואמת את המציאות במדוייק, "בני, אדם, יושבי, חושך, וצלמוות, אסירי עני, וברזל..."

מסע הייסורים לא פוסק, הכרעת הדין הקשה, הבידוד הארוך, הנסיעה החשוכה והמפחידה, ולאחריה ההמתנה מורטת העצבים בכלוב חשוף לקור הבוקר, והחיפושים המשפילים שאפילו אי אפשר להעלותם על הכתב מפאת חוסר צניעות. רק לאחר שהגעתי לאגף 8, "ביתי", מילאתי את כל ריאותיי באוויר ונשפתיו באיטיות החוצה, חזרתי מאושוויץ נוסח ישראל. "יצאתי לחפשי"?!

פרשה נוספת הסעירה את דיירי האגף. מפקד האגף הופיע בליווי קצינים וסוהרים, וחקר ודרש מי לא עמד דום בעת הצפירה ביום הזיכרון, ומי לא השתתף בתפילת ההלל ביום העצמאות ויצא בעת אמירת ההלל מביכנ"ס. הוטלו עונשים. האחד הכניסוהו לצינוק למשך שמונה שעות. ולשניים אחרים שפוטים, נשללה מהם חופשתם החודשית המיוחלת. אני לא נענשתי, כי פשוט לא הייתי באותם שני "ימי חג" באגף, אני נענשתי ב- 42 שעות בידוד בצינוק, על עצם היותי חרדי!!!

ליל שבת. אנו באגף 8 ישובים בחצר הכלא, לפנינו ערוך שולחן במטעמי שבת, הם הוכנו מבעוד יום על טהרת הכשרות. נוסף לששת דיירי חדרנו נמצאים אתנו עוד ששה-שבעה אורחים מהחדרים הסמוכים, האווירה פסטורלית, ורוח קדושה וטהרה מרחפת בחלל החצר, עתה סיימנו את תפילות קבלת שבת מנחה וערבית. השירה בוקעת מגרוננו, משל אנו נמצאים בחיק הטבע אי שם, כל אחד ומטעמו הוא השבועי ומלא החולין ובעיותיו המשפטיות הסבוכות, נפרקים ומתגמדים ומתמסמסים מול השבת.

הצצה חטופה בפרצופים מגלה שינויים חיצוניים ופנימיים במשך השהות בת חמשת החודשים באגף התורני. לידי יושב גבר עוצם עיניים ומשתתף בדביקות בזמירות שבת שרק לפני חודשיים הגיע לאגף עם שני עגילים באוזן שמאל, לימיני יושב ד. חסר ה"קוקו" מתאמץ לקרוא מתוך הסידור, למולי נמצא ש. עם חתימת זקן שמכסה את החתכים בפניו ומוחא כפיים, בראש השולחן יושב כהן שלמד לא מזמן לעלות לדוכן, וממריץ בידיו לכל המסובים להמשיך ולשמוח. עוד שלשה דיירים רוקעים ברגליהם, מחייכים ושמחים עד לב השמים. השירים שאנו שרים הם בלחן אשכנזי ובהברה ספרדית. האמת היא, שתיאור על פני שניים שלשה משפטים, או שורות, לא יוכלו לעולם לבטא תחושות חוויות או רגשות בני חודשים, שבועות, ימים שעות, דקות או אפילו שניות...

לקראת השעה 10, החיפזון תופס מקום נכבד, עת ה"ספירה" ונעילת החדרים, בגלל שעון הקיץ אנו לא מספיקים לסיים את כל הזמירות, ממהרים לברך ברכת-המזון, סילוק מהשולחנות והכנסתם חזרה לבית הכנסת שמשם לוקחו, אנו נקרעים משולחן השבת ורצים לחדרנו כדי לא לחטוף "דו"ח", שהוא יכול להריח ב"שלילת קנטינה" "שלילת ביקורים" ואף חמור יותר, ובמקרה הגרוע "צינוק". אנחנו בכל זאת בבית-סוהר.

אם כבר הזכרתי את ההיבט הרוחני, אציין גם שמדי פעם עולות שאלות הלכתיות מעניינות, כמו: האם היוצא לחופשה ראשונה עליו לברך ברכת הגומל? האם דלתות החדרים חייבים במזוזה? האם ריח הגללים

של הכלבייה הסמוכה לא יוצרת בעיה של תפילה? האם מותר להנות מהאור בחדר הנדלק על-ידי סוהר דרוזי? האם מותר להניח דברי מזון תחת למיטות מחוסר מקום אחר? ומה דינם של אוכל ומשקין המונחים על המיטה אך הם מתחת למיטה העליונה? איך להתפלל בחדרון צינוק שהשירותים בחדר ואין באפשרות ליצור מחיצה? האם מותר להשתחרר בשבת? איך אפשר לעשר פירות וירקות ללא פרוטה? האם מותר לענות אמן בשמיעת קדיש בשידור חי ברדיו? האם מותר לדווח לסוהר מידע על עציר שברשותו סכין או כלי משחית אחר? האם מותר לצרף ללחם משנה לחם פרוס שלם, רוגלה, קרקר, וכדו'? האם מותר לענות לשאלות שוטר הרושם את התשובות בשבת? האם מותר לשבת על ילקוט שבתוכו נמצאים תשמישי קדושה כדי לשומרו מפני גנבים ונוכלים? האם מותר לתת במתנה או הלוואה טלכרט או סיגריות לעציר שבוודאי ישתמש בהם בשבת? מה עדיף כשהידיים כבולות באזיקים ואין באפשרות להניח תפילין, להתפלל כך, או לאחר חצות היום כשיותרו הכבלים? נמצא חסרה מילה בספר התורה ואין אחרת במשך כמה שבועות, מה לעשות? האם מותר לבקש מסוהר גוי להצית אש חדשה ביו"ט? האם כדי להרוויח זמן אפשר להציע הנחת תפילין דר"ת? עד כמה אפשר לסמוך על אמינות של עצירים בענייני כשרות? מה עם הגיית המילים בעת תפילה וקריאת התורה לבני אשכנז במנין שרובו ככולו בהברה ספרדית? ועוד ועוד.

עקב השהייה האחרונה במשך שעות רבות ב"מעבר", הרגשתי שכלו כל הקיצין, והחילותי לפעול למעבר לכלא איילון הנמצא בסמוך ל"מעבר" ברמלה, וכך אוכל לחסוך גם סבל מיותר ביציאה יום קודם לפני דיון משפטי, הייתי בקשר עם גורמים בדרגים גבוהים, גם אחיי וגיסיי שיחי' נכנסו לפעולה והפעילו קשרים ולחצים בחלונות המוסמכים, נאמר לי שלמען הסדר הפרוצדורלי והנוהלי עליי למלא טופס בקשה.

בלי שהיות מיותרות ישבתי וכתבתי כך:

בס"ד, 25.4.99

לכבוד מנהל כלא אשמורת,

באצמעות מפקד אגף 8

מר י. ה.

שלום וברכה!

הנידון: מעבר לכלא איילון

בהמשך לשיחתו של ח"כ סגן שר הבינוי והשיכון מר מאיר פרוש עם מר יוסי בעק עוזרו של נציב שב"ס מר עמוס עזאני, אבקש להמליץ ולאשר לח"מ אהרן שמואל קורנבליט חדר 6 אגף 8 את העברתו לכלא איילון.

בהמתנה לתשובה חיובית מהירה ויסודית

המבקש א.ש. קורנבליט אגף 8.

מסרתיו לסוהר שמ. בכדי שיעבירו למנהל הכלא. המסירה היתה בשש בבוקר, בשש בערב הודיע לי הסוהר שר. שהמכתב שמסרתי לשמ. נמצא אצלו בכיס. ניצבתי למולו חסר אונים, אובד עצות, מתוסכל, וכעוס, ברם, אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, התחננתי לפניו והפצרתי בו למסור מיידית את המכתב למנהל הכלא. הוא הבטיח לי נאמנה שיעשה זאת, כשירדנו ל"קנטינה" חמשה עצירים במספר, מלווים באותו סוהר בעל הכיס עם המכתב למנהל, הזכרתי לו שוב לפנות צעדים מספר לכיוון משרד המנהל ופשוט למסור לו את המכתב וחסל. הבטיח שוב, וכשסיימנו עם הקנטינה ועלינו לאגף, ענה לשאלתי הנצחית: "שכחתי!". "מה זה שכחתי?" הקשיתי, ואז ענה: "אתה יודע מה? לא שכחתי, פשוט לא בא לי!"...

"חיפוש" - חלק בלתי נפרד מחיי הכלא. הוא מתבצע בממוצע אחת לשבוע, עלפי מידע מודיעיני שנמסר לקצין מודיעין -עלידי אחד העצירים באגף שמקבל בתמורה על ההלשנה כמה תפוחי-אדמה, סיגריות, טלכרטים, או רבע שעה נוספת בעת ביקור המשפחה. השוטרים מופיעים בפתאומיות, עשרים במספר, כל צורת החדר מוצא החוצה. אחרי בדיקה ומישוש בכל חלקי הגוף, למעט אחד מדיירי החדר נשאר ברשות או בחובה, לעקוב אחרי ביצוע החיפוש ולאשר כי לא נלקח מאומה על ידם, ואז הם מסתערים על החדר בן השלושה על שלושה מטרים רבועים.

הם מאוד מזכירים את "מכת צפרדע", אלא שהצבע השולט הוא כחול ולא ירוק. הם רוכנים תחת למיטות, מטפסים על הארונות, מחטטים בתיקים, הופכים מזרונים, בודקים בשמיכות ובכריות, מנערים בגדים, מציצים על הבוידעם, בוחשים בתבלינים, מדפדפים בספרים, ומזיזים כל דבר נייד, מה הם מחפשים? אני חושב שגם הם לא יודעים, ישנם כל-כך הרבה דברים שאסורים להמצא בחדרים. בעצם, כמעט הכל אסור; מזומנים או צ'קים, סמים או אלכוהול, סכינים או זכוכיות, טלפון סלולארי או מצלמה, תעודת זהות או רשיון נהיגה, חגורה או חבל, ברזל או אבן, קרש או מקל, פטיש או מברג, משור או צבת. איך אפשר לזכור כה הרבה קריטריונים? לאחר עשרה רגעים, ה"צפרדעים" נעים עם הרוח לחדר הבא.

"ביקור אצל הרופא" - לפעמים גם זה הכרחי. ב"אשמורת" יש שני רופאים, האחד רופא כללי, והנוסף רופא שיניים, יותר נכון רופאת שיניים. יש להם "קליניקה", לא בכל ימות השבוע הם מאכלסים אותה. יש גם צורך להזמין תור, את הרופא הכללי הכרתי מיד כשהגעתי לבית המעצר, באחד מהליכי הקליטה, הוא מילא טפסים, בדק לחץ דם, לקח בדיקת דם, מדד את גובהי, רשם את משקלי, וטפח על שכמי. גם אצל רופאת השיניים ביקרתי, אבל חוץ מרשימת שמות השיניים, חוריהם וסתימותיהם, לא קיבלתי טיפול נוסף.

באחד הימים, מצאתי את עצמי יושב על הכסא אצל רופאת השיניים, קדמו לה ימים ולילות של כאבי תופת, אי שינה בלילות, בגלל שן טוחנת שהחליטה להתפורר וליצור מערה. מחוסר ברירה, הזמנתי תור וביקשתי טיפול. ה"רופאה", ממוצא גרמני, בגיל ששים בערך, עיניים מזרות אימה, מבטאה כבד ומגמגם. פתחתי את פי, היא רק שאלה: "איפוא", הצבעתי על השן הכואבת. היא הזריקה לי סם הרדמה וללא דיבורים נוספים, שלפה צבת שיניים... "רגע, רגע!!!" עצרתי בעדה, והוספתי: "לא באתי לעקור את השן רצוני לקבל סתימה". קולה המפחיד הילך בחלל החדר: "אמרת שכואבת לך השן, לא? נו, אני אעקור אותה ולא יכאב לך יותר!" משסרבתי להצעתה, עיקמה אפה, והסכימה לאחר הפצרות לתחוב לחור השן פיסת צמרגפן מהולה במשהו, הצבעתי על שן נוספת שכאבה לי קצת ושאלתי

היהדות החרדית בצינוק

למראה עינים רק האסיר הרה"ח א.ש.ק. הוא לבדו אשר הושם בצורה ברוטאלית מאחורי מנעול ובריח.

אך לאמיתו של דבר שלטונות המשפט מצאו באברך שעיר לעזאזל והעונש הזה ציבורי הוא במטרה לדכאות את רוחינו ולהתעולל ברגשותינו ולבדוק את עצמת תגובותינו.

ומכאן מדת האכזריות המופלגת והחריגה מכל מקובל והגיון ההיתה כזאת לעצור בן אדם שאים מסוכן לציבור, ועיני דין זה נמעך למעלה מחצי שנה.

ההיתה כזאת להמציא כל מיני דרכים על סחבת והתמלולות למען המטרה האכזרית שבידית נפשו ורוחו על אדם למען ישמעו וייראו.

היש לה אח ורעגמא מלבד במדיניות הטוטלרית והדיקטטורית להושיב בן אדם בצינוק והמתעללים אינם חייבים בדין ואינם זקוקים למענה ?!

אוי לנו אם נתעורר להילחם בכל דרך אפשרית נגד דרך רשע זה ואוי לנו אם נאטום אזנים לקול זעקת אחינו, לא רק את משפט לכולם כי כל יהודי מאמין באשר הוא שם השם בציונק, כי גם את מבחן לרגישות נפשותינו ובהירות הבנתינו ולקשר האחוה אשר בין כל אלה שעומדו רגלי אבותם על הר סיני.

אם החרש נחריש לעת כזאת אוי לנו מיום מחר כי יראו כי אזלת יד, דמינו הפקר, ובנינו למשיסה.

בן ישראל עורה כי אתה אביך אחיך ובנך הושמו בציונק

הבונו לעצרת תפילה ומחאה

בימים הקרובים בס"ד

זעקו שמים

זעקו על כי אברך אומלל – והוא אחינו בשרינו דמו הותר לחייתו־ אנוש הצמאים להנקם בחרדים ולכך הפך קרבן להתעולל בו

זעקו כי גם אבן מקיר תזעק על האכזריות הנפשעת המלאה מיני ערמומיות שונות למוטט את נפשו, לעדער את רוחו, לעכרו ולענותו תוך המסגרת המרושעת בה הושב.

זעקו כי אשה צעירת ימים נחמס הימנה בעלה ע"פ מזימה ברוטאלית של סחבת מורעת עצבים, ושל משפט־משפח ללא אח ודוגמא בשום מדינה מתוקנת, והיא עם ששת עולליה יושבים גלמודים מצפים לאור ואין.

זעקו כי מדת הרחמים החמלה וההשתתפות בצער היא מסימני המובהקים של אומה זו ושל הראוי להדבק בהם.

זעקו לאלקי השמים, קרעו לבבכם הרימו קול בתפלה, כי בלתו אין עוזר ואין סומך ובלעדו אין לנו על מי להשען.

עצרת תפלה וזעקה

בראשות הרבנים הצדיקים

תתקיים אי"ה ביום א' פ"ז אייר בבית הכנסת הגדול „אהלי יעקב" זכרון משה בשעה 10 בערב

הרוצים להשתתף בפעולות למען האסיר יפנו לפל. 050-206035

את הצעתה, והיא אמרה: "אין בעיה, אפשר גם אותה לעקור!" הודיתי לה מאד, וברחתי משם כל עוד נפשי בי. כמובן שהצמרגפן נפל לאחר כחצי שעה מחור השן, כמה זמן הוא יכול להיות שם?! המשכתי לקפץ ולרקוד מיסורים, ולאחר ימים מספר, למרבה הפלא, הפסיקו הכאבים, האם יש למישהו הסבר הגיוני להפסקת הכאבים, מלבד העובדה שאין עוד מלבדו???

"מדרשייה" - היא לכאורה מילה שמזכירה לימודים וכדו'. ב"אשמורת", בית הכנסת הופך להיות מדרשיה בשעות 9.30 - 12.00 לפנה"צ, 4.00 - 7.00 אחה"צ. אולם תנאי המעצר תופס בה מקום מכובד. נותן השיעור שימש בעבר מרצה באוניברסיטה בנושאי יהדות. ברם העצורים השותפים הם עדיין לא סטודנטים, ולכן השידוך לא כל כך מוצלח - בלשון המעטה. בנוסף לזאת, ההשתפות בו נעשית היא בכפיה ע"י מפקדי השב"ס.

אתאר במקצת את הלך הרוח בו: בשעה היעודה מגיעים שני סוהרים לחדרים, ומאיימים ב"דוחו"ת" למי שיעז להשאר בחדרים, צעקות, טריקות דלתות. תוך דקות מספר כולם חייבים להיות נוכחים במדרשייה. מתיישבים. ה"התיישבות" אורכת כרבע שעה, נותן השיעור מתחיל להשתיק את המשתתפים, כשמכל עבר נשמעים "עצות" איך להשתיק.

נ: "הרמב"ם אומר..."

ג: "יש לי הצעה, בשביל שלא תתרגז..."

נ: "חשבתי על הרעיון הזה בעצמי וה..."

ח: "בוקר טוב, אני מציע..."

נ: "למה אתה מפריע? אתה חצו..."

מ: "באמת אתה מפריע..."

נ: "רבותי, אני לא צריך עורך דין, ובעצם מח..."

י: "אני יכול ללכת לשתות?"

נ: "עכשיו לא, ובכן, הרמב"ם כותב בהלכות" וגל נוסף של הפרעות פורצות מכל עבר, נ. משתיק שוב את הנוכחים, ואז הוא עובר להרצאה בנושא חשיבות לימוד תורה, אולם ההפרעות לא פוסחות גם בהרצאה זו. נ. לא מספיק לומר אלא כמה משפטים, ולאחר הדממה שנוצרת בעקבות ויכוחים סוערים. נ. עובר לדבר ולהסביר את חשיבות השתיקה בזמן שמיעת הרצאה, וגם כאן הופכת המדרשייה אכסניה להתפרצויות מילוליות. בשלב מסויים נוצר איבוד שליטה.

ע: "כבוד הרב, האם להמשיך בהרצאה, ולא להתייחס לשאלות?"

נ: "אתה מוכן לשתוק, ולא להתפרץ כמו גולם?"

ע: "למה אתה מבייש אותי ברבים?"

נ: "לא אני אומר את זה, בפרקי אבות כתוב שבעה דברים בחכם וחילופיהן בגולם, ואחד הדברים ה..."

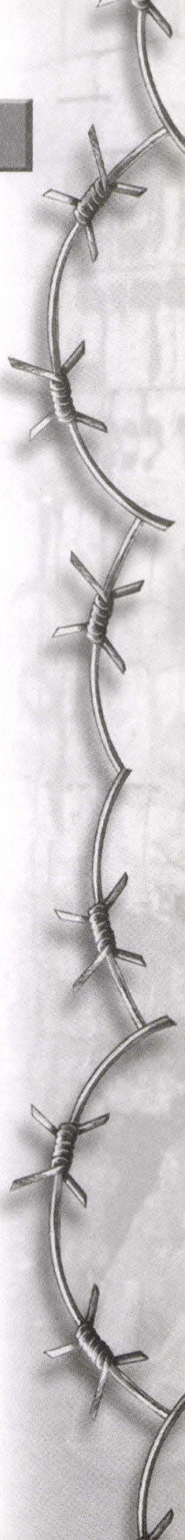
ש: "באמת כבוד הרב למה אתה מבייש אותו?"

נ: "אני או..."

מ: "הרב לא התכוון גולם, גולם. הוא התכון על הגולם של פרק אבו..."

נ: "מ. אתה יכול לשתוק? לא ביקשתי עזרה".

נ. מסביר מה זה גולם, השעון מורה על 11, הרב מכריז הפסקה, כל השתקנים מותחים ידיהם, מפהקים, ויוצאים לחצר להפסקת עישון, לאחר רבע שעה הטקס חוזר על עצמו, כך מדי יום ביומו.

פרק עשרים וחמש

שמן ששון מחבריך

שיבא מאיפה הזוועה הזאת? מדוע אין שום תשובה בדברי ההיסטוריונים? מדוע אין אף מילה על כך בספרי הלימוד? מדוע לא נשמעו קולות מחאה מצד הציבור הרחב? מדוע לא נעשה דבר כדי לעצור את הרצח? מדוע לא נמצאו אנשים שיסכנו את חייהם כדי להציל את חיי אחיהם? מדוע לא נמצאו אנשים שיסכנו את חייהם כדי להציל את חיי אחיהם? מדוע לא נמצאו אנשים שיסכנו את חייהם כדי להציל את חיי אחיהם?

אני מאשים!

מכתב אישי

תל אביב, ט"ו בתמוז תש"ג

לכבוד

מר יוסף שפרינצק

ראש הסוכנות היהודית

ירושלים

אדוני היקר,

אני כותב לך מכתב זה בשעה שאני נתון בידי הגסטאפו. אני יודע שהסיכוי שלי לצאת חי מכאן הוא קלוש ביותר, אך אני מרגיש חובה לעצמי לכתוב לך את הדברים הבאים, כדי שאם אמות, לא יאמרו עלי שלא עשיתי כל מה שביכולתי כדי להציל את עמי.

אני כותב לך מתוך ידיעה ברורה שאני נמצא בידי אויב אכזר, שאין לו שום רחמים, ושמבחינתו אני רק מספר בתוך מיליונים. אני כותב לך מתוך ידיעה ברורה שאני נמצא בידי אויב אכזר, שאין לו שום רחמים, ושמבחינתו אני רק מספר בתוך מיליונים. אני כותב לך מתוך ידיעה ברורה שאני נמצא בידי אויב אכזר, שאין לו שום רחמים, ושמבחינתו אני רק מספר בתוך מיליונים.

לנוכח התמשכות מעצרי, ועל סמך עצות של ידידים, הוליד המצב הבלתי נסבל מכתב, וזה תוכנו:

בס"ד, אייר תשנ"ט

מכתב מהכלא

לכל מאן דבעי

אני הח"מ כותב מכתב זה מבין כותלי הכלא, מאחורי סורג ובריח, בקרוב ימלאו ששה חודשים לשהותי בו, אין מילים דיים לתאר את הקשיים הסבל והתיסכול שממלאים את ישותי, אם זה בעריצות האכזרית מטעם הפרקליטות, המשטרה, והשב"ס, באופן התייחסותם לתיקי ה"חמור", אם זה במצבי המוזר שאני נמצא בו, כשעוברים עליי דברים וחוויות שבמשך כל 37 שנות חיי לא ראיתי כהנה, דקירות אסירים, נרקומנים, רוצחים, גנבים, שודדים, ופושעים מסוכנים למיניהם, ואני צריך לשרוד ביניהם. אם זה בנסיעות מפרכות ב"פוסטות" לדיונים בבית המשפט שכל נסיעה לוקחת כ - 48 שעות מלווים בסבל של כבילה באזיקים, ה מצאות בארגז של משאית שעות על גבי שעות ללא אור ואויר, מתח וחרדה מפני הבאות, ועוד ועוד. לפעמים אני מרגיש כמו ג'וק פיצפון שכל מי שרוצה יכול לבוא

תבוא לפניך אנקת אסיר

406 במאוסר

מצות פדיון שבויים

מנהמת לבנו פונים אנו בקריאה נרגשת עבור האברך היקר

אסיר הציבור החרדי

אהרן שמואל בן מרים

הנסק בכלא זה חצי שנה
בסבל קשה ובתנאים איומים תחת לחץ כבד
וזוגתו וששת ילדיו שיחי'
יושבים ומצפים לישועת ד'

ומה גם שמבדנם אין, נוסף על"ם עול הוצאות כבדות
של עו"ד ומשפט להאבק באמימות המעדכת המשפטית

מצוה רבה דפדיון שבויים אשר כמה ירחים כלואעניות
מסגר וכריח כאנפן קשה על לאעזוב ככפו

חובה רבה מוטלת עבאו"א להושיט יד נדיבה בעין יפה
ובנפש חפיצה להצילו ממצוקתו ולחלצו מן המיצר

ובזכות מצות פדיון שבוים נזכה לפדיון נפשנו בביאנוא"צ בב"א

ישראל משה דושינסקיא ראש מתיבתא לתורה ומורה צדק **שמואל הלוי ואזנר**
א. ל. שטיינמן חיים פנחס שיינברג ישראל מרדכי טווערסקי

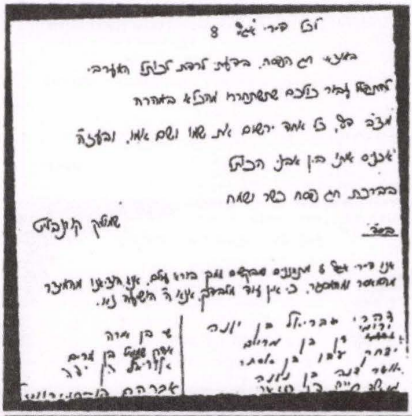
הנני מבקש בכל לשון של בקשה על המצוה הגדולה הזאת..
שמואל אוירבאך
גם אני מצטרף להנ"ל
יוסף שלום אלישיב

נא לציין עבור "אסיר הציבור החרדי" התרומות ע"ד הרבנים המקבלים

התחיות אפשר לשלוח גם אל הרה"ג רבי עזריאל אוירבאך שליט"א ת.ד. 50585 י-ם
הרה"ג ר' אליעלך רטנר שליט"א רח' שאולזון 64 י-ם
או להפקד בבנק פאי סניף 184 מ"ח 105-661562

ולדרוך עליו מתי שבא לו, ההשפלות הם נוראיות, אני הופך להיות כמו רובוט, כל רצונותיי הוקפאו, אין להם כאן שום ערך, כי אי אפשר ליישמם, מה גם שהשולטים הם דרוזים גויים, שלא מוסיפים הרגשה נוחה - בלשון המעטה. אמת, קיימים המון אנשים טובים, שמסייעים או מנסים לעזור בשתדלנות, בעסקנות, בעידוד, בחיזוק, בניחום, ובהספד, אך משום מה

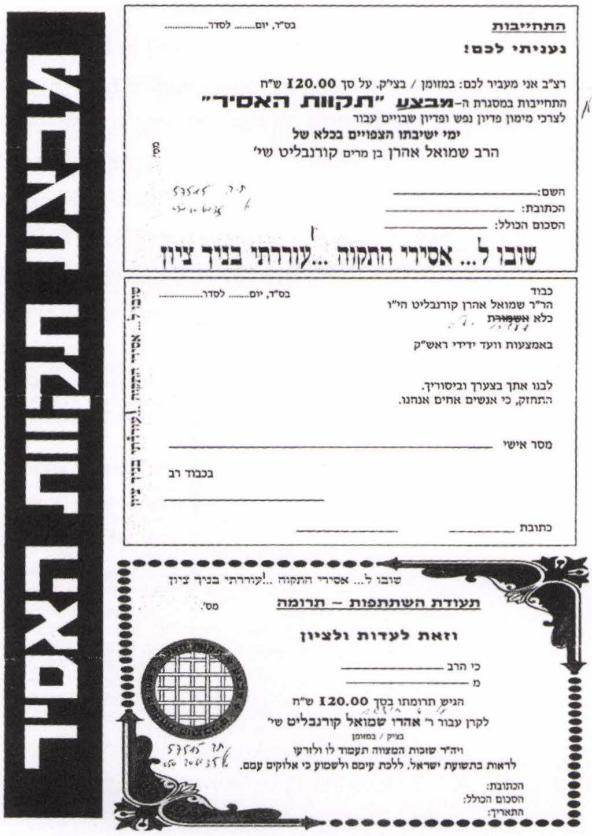
עניין הכספים מוזנח, אשר גורם סבל ל - 7 נפשות נוספות שלפחות זאת אפשר למנוע, בעל המכולת מעקם את אפו, צ'קים חוזרים, העורך-דין לא מוותר על חלקו, החובות הגיעו לעשרות אלפי דולרים. אי לכך שאלתי ובקשתי מכל מי שביכולתו וברצונו לעזור ולמנוע סבל מאשתי משמת יילדי, לשלוח את תרומתם ויבורך משמים, זה לא כלכך מסובך, פשוט שולחים שליח או אפילו ילד עם סכום, ניגשים לפקיד הקבלה בבנק הדואר מוסרים לו את הסכום והוא מעבירו לחשבוני ה"חנוק". אין עוד מלבדו, הוא יכול ומסוגל להחזיר פי כמה וכמה, ולבטח יקיים זאת ככתוב "ובחנוני

מבור הכלא לאבני הכותל

בריקודים סוערים נפרדו רבים בביהכ"נ הושינסקי מהעציר ר' שמואל קורנבליט שזכה לחופשה לרגל יו"ם ראשון של פסח, לפני חזרתו לבית המעצר. למשרכת "בקהילה" הגיע מסמך מעניין - פתק אותו תלה קורנבליט לפני שיצא לחופשה ואותו שמן בין אבני הכותל. על הפתק ותמו כל דיירי אגף 8 "בבקשה מבורא עולם, אנא הוציאנו מהמיצר ומהמסגר כי אין עוד מלבדך. אנא ה' הושיעה נא".

נא בזאת אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די".

הכתובת: בנק הדואר מס' חשבון... בכל הסניפים בארץ.

אהרן שמואל בן מרים.

ה"הכנות לשבת" מתחילות כבר בשעות הבוקר המוקדמות של יום ששי. "רוכשים" מוצרי מזון ע"י החלפות בכרטיסי טלכרט וסיגריות, וגם בהשאלות, המסחר בהם מתנהל ע"י היצע וביקוש. שן שום שווה זהב, בצל גדול גם הוא מוצר יקר, ישנם בינינו אנשי חוליה שמתפקידם להבא את הארוחות ממטבח בית הסוהר, ולחלקם בין העצירים, פעמים הם מצליחים "לעשר" ירקות מבוקשים. ההברחה עוברת מפה לאוזן, בכל חדר יש מומחה להתמקח על הסחורה והתשלום ומשכל הרכוש נערם על השולחן, ומצטרף לאוסף של כל ימי השבוע הנשמרים לכבוד שבת, ולמוצרים שנרכשו בקנטינה, מתחלקים לתפקידים; האחד מומחה לקצוץ דק דק ירקות לסלט, השני מבין בתיבולים מדוייקים, השלישי מקלף ומכין את הירקות, הרביעי קובע מה להכניס לסיר וכמה, החמישי מעודד ללא הרף "לכבוד שבת קודש", והששי מפקח משגיח ומנהל את הפרוייקט. מפעם לפעם מגיח עציר מחדר אחר ומציע עגבניה עבור פלפל או תפוח אדמה עבור מלפפון, כשהסיר קיבל את כל התכולה הוא מתכסה. מקיימים דיונים בקשר לתכולתו וזורקים השערות להצלחת המבצע, כשהתבשיל רותח נאספים סביבו, וממש כמו בטקס ניגש ה"מפקח", טועם, סוגר עין שמאל, מנדנד בשפתיו, כולם עומדים לידו מתוחים לשמוע את פסק הדין, "ב"ה הצליח!" - הוא מכריז.

כולם נושמים לרווחה. הסיר מתכסה מעינא בישא, ועוברים לשטיפת החדר, התיקים שמתחת למיטות מועלים על המיטות לאחר קיפול המזרונים לחציים, וכל צוות החדר עומד עם מגבים בידיהם ומוציא מים

בית דין צדק
לכל מקהלות האשכנזים
ע"י הערה חהרדית פרו"ח
מעיה"ק ירושלם תובב"א
רח' שטראוס 26/א

BETH DIN ZEDEK
OF THE ORTHODOX
JEWISAH COMMUNITY
JERUSALEM E. ISRAEL
26 STRAUSS ST.

ת.ד. P.O.B. 5006
פאקס FAX 6221317
טל. TL. 6252808-6246345

בס"ד

י"כ כסלו תשנ"ט

הטלצה וכקשה לפדיון שכויים

הננו באים בזה לבקש ולהמליץ עכור האברך היקר אציל הנפש נעים הליכות, מוה"ר אהרן שמואל בן מרים הי"ו, בעל משפחה וכמשופל בילדים רכים שיחיו, אשר בזרון טפלו עליו שוא, כאילו הי' שותף לנוקים שנעשו לכת המסיון ימ"ש, ואסרוהו בנחשתיים לשבור את רוחו, לגולל עליו לשאת בחשלום כל הנזקים ולאסרו לחקופה ארוכה, וכדי להוציה שהוא חף מכל אשמה בעלילה זו שכרו משפחתו עו"ד, והוצאות המשפט כבר הגיעו לעשרות אלפי שקלים.

ע"כ אנו באים לפנות אל אחינו בני ישראל, עושי חסד ורודפי צדקה, רחכנים בני רחכנים, לחוש לעזרתו ולעזרת העסקנים לתרום מכספם להציל ולחלץ נפשו ומשפחתו וב"ב שוועקים לראות את אביהם שב לפרנסם ולכלכלם, בחמיכות הנזנות ונכבדות בעין יפה וכסיוע של ממש.

זכות מצוה רבה של פדיון שכויים, תגן על כל המסיעים בעושה ונמעשה להתברך בכל משאלות לבם למובה ולברכה, וה' ירחם על שבי עמו ויחיש להם פדיון ב"ב אמן.

הכו"ח למען המצוה הגדולה, הבי"צ דפעיה"ק ירושת"ו

נאם

נאם

נאם

מהחדר הצר.

ריח ל"ג בעומר עלה באפי. ריח מדורות, ריח של ר' שמעון, מאוד כאב לי שלא אוכל להיות נוכח ולהשתתף בחגיגות ל"ג בעומר במירון, לשיר ולשמוח עם קהל הרבבות העצום "בר יוחאי נמשחת, אשריך"... ברם, יצאתי מכלל הנחה ויצרתי מסקנה, שלבטח לא לחינם אני עוד נמצא כאן בכלא, אין עוד מבלדו שלחני להזכיר למסתופפים במאסר את היום המיוחד, ל"ג בעומר.

בס"ד

כ' שבט תשנ"ט

מצוות פדיון שבויים

בקשה מעומק הלב

שלשה יהודים חרדים נמקים בכלא **כ 90 יום**, ללא כל הגיון והצדקה, אלא אך ורק על מנת **להשתיק את קול הזעקה והמחאה**, על מעלליהם הנפשעים של המיסיון, והשלטון שכל כוונתו להעביר על הדת, רוצה לדכאות כל גילוי מחאה וזעקה.

ומאחר עצורים אלו הם שלוחיהם של כל הציבור,

לכן נוטל על הציבור להשתתף בצערם ולהיות להם לעזר ולאחיסמך, לתמכם ולסעדם, ובפרט עתה שנפל עליהם עול הוצאות עצומות של משפטיהם, ועולה **הון עתק**, ובפרט שאחד העצורים, אב לששה ילדים ומפרנסם, ועתה נשבר עול לחמם, וכן הוצאות המערכה שנפל עול כבד על שכמי העסקנים.

ועל כן הוחלט לאנוץ את הצעת גדולי ישראל שכל אחד יתרום עבור כל יום שקורבנות הציבור יושבים בבית הסוהר סך של

מחצית שקל

כי למרות שהוא סכום נמוך, יש בו כדי לעודד את העצורים ובני משפחותיהם, וגם להכריז כלפי עולם ומלואו, כי מעצרים לא יכניעו את קול הזעקה והמחאה, אדרבה יעלו על נס על שזכו להיות שליחי הציבור החרדי כולו במאבק נגד המיסיון.

בקשתנו לעזור לי"ועד פדיון שבויים" שהוקם

בראשות גדולי תורה ועסקנים נאמנים

ואנו פונים לכל אשר מצב אחינו הנמקים בכלא נוגע ללבם לא לפחות מהסך הנ"ל

ובזכות מצוות פדיון שבויים שהיא מצוה נדירה ומסירות נפשם של הנוני בית ישראל הנושאים ונוצטערים בצער **קורבנות הציבור** נושע בכל המצטרך ויכהר הבורא את גאולתנו ופדות נפשנו לגואלנו גאולת עולם ויאמר לצרותינו די !

ועיין באעה"ח

נאם : ישראל יעקב פישר - ראב"ד	אברהם דוד הורוביץ
נושה הלברשטאם	מאיר ברנדסדופר

מתוך קריאת הרבנים הגאונים שליט"א

בס"ד

שאו תרוממת ידכם קודש עבור הוצאות המשפט הרבות, של שלושת העצורים, על מנת שיצליחו בע"ה להוכיח חפותם של העצורים...

אהרון יהודי לייב שטינמן יחיים קרייסוירטה ישראל מ. טווערסקי יניסים קרליץ שמואל אויערבאך • יהודה עדס • חיים פ. שיינברג • בנימין זילבר מיכל י. ליפקוביץ • משה צדקה • אפרים פישל רבינוביץ • אליהו אבא שאול

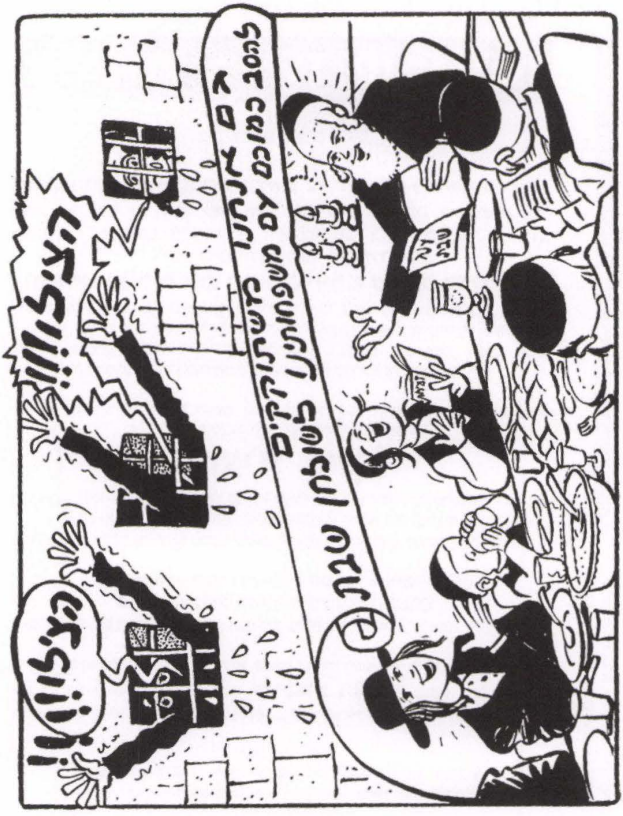
הדברים קרועים לב .. שמואל הלוי ואזנר • הגני מצטרף להנ"ל יוסף שלו' אלישיב

גם אני מצטרף להנ"ל – עובדיה יוסף • אבנחם שפירא

מאושר ע"י ועד הרבנים למיחיד הציבור 360

7301651 בנק הדואר סניף מס' 13 ע"ש הרב מרדכי אליהו זצ"ל

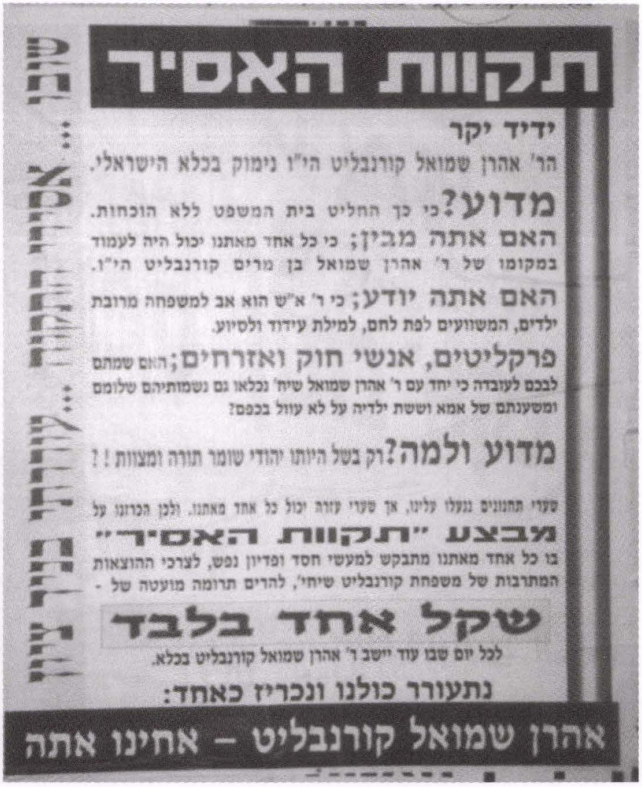
השבוה חלקית של מתנד השמיכות רבני "ועד הרבנים לעניני פדיון שבויים" מאשר קבלת התרומות ונותן את ברכתו לכל עוסק במצוה

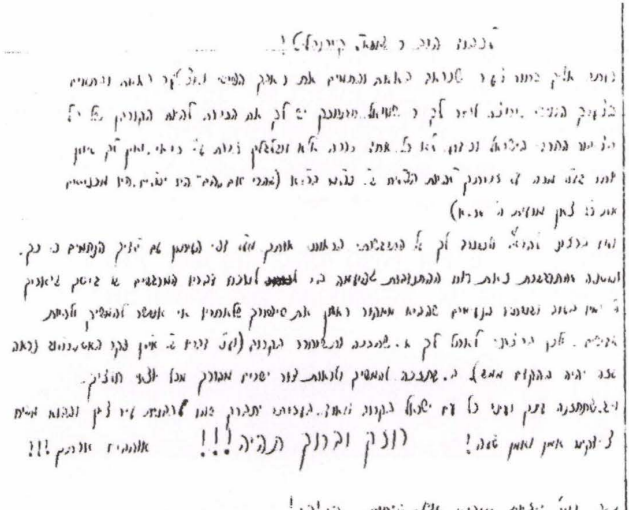

אחרי תפילת שחרית של ערב ל"ג בעומר הכרזתי מעל הבימה: "הלילה נחגוג את הילולת רבי שמעון". ה"קהל" התלהב מהרעיון, וכולו נדרך לשתף פעולה. אומנם לא יצאנו ללקט משטחים, גלגלים, ואלטע זאכ'ן, אך בהחלט הייתה כוננות של ל"ג בעומר. פיסות בד, שיירי חול, שאריות שמן מטוגן - הכל נאסף ונערם בתוך "קופסת השימורים" של שריפת חמץ. הקופסא הועמדה במרכז החצר, כוכבי הלילה הציצו מבעד לתקרה המסורגת, וכשה"מדורה" הודלקה, פרצה מכולנו שירה שהרעידה את כל אגפי בית

המעצר, אמנם התכולה והקיבולת במדורה לא היתה כאותם הדליקות של ימי ילדותינו בהם ערכנו תחרויות, למי יהיו יותר גלגלים ושל מי היה העץ האמצעי הגבוה ביותר - אך הלבבות, הלבבות הפצועים, המיוסרים והשבורים נפתחו, ושירה אדירה שפרצה סכרים להיביה את כולנו, "אמר רבי עקיבא, אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל... אשריכם, אשריכם, אשריכם ישראל"... "ואמרתם כה לחי"... "בר יוחאי נמשחת"...

האש באמצע וכולנו חגים סביבה במעגל, אחוזים בידיים, ועיניים עצומות דומעות משמחה. לכבוד התנא האלוקי... אור האש זרק אור על

פני האסירים הרוקדים. ראיתי אושר נסוך על פניהם. אינני יודע אם כולם ידעו על מה ולמה השמחה, אך זו הייתה פנימית ואמיתית. הסוהרים לא הצליחו לעוצרה בקלות, עת הגיעה הוראה מגבוה להפסיק את ה"השתוללות" כפי שהללו הגדירוה.

השירה הושתקה, ואז הגיע הסוהר הראשי שהוזעק ע"י משת"פ (שטינקר' בלע"ז) מבין אלו הרבים השורצים באגף. הסוהר כעס מאד, רתח מכעס וזעם, בתחילה לא הבנו על מה הוא כועס כל-כך, אלא שמיד נודע הדבר. הוא סינן מבין שיניו: "מי הדליק את המדורה?" כולם נשתתקו, אזרתי אומץ, ניגשתי אליו, ואמרתי: "אני, אני לוקח את כל האחריות לי. מה קרה? היום ל"ג בעומר והדלקנו נר נשמה לכבוד ר' שמעון בר יוחאי. כך אנו נוהגים מידי שנה, לא גרמנו נזק, סך הכל אנו שמחים קצת". הוא ציווה לכבות את האש, טענתי שאסור כי זה נר נשמה. הוא קצף שוב ביתר שאת: "מי נתן לכם רשות להדליק אש?" "מחר אדווח למפקד הראשי

וכל האגף ייענש!".

עמדנו תוהים ומתפלאים, מה קרה? האם בערב פסח לא ביצענו שריפת חמץ, ובאותה קופסא. כמה מהאסירים ניסו להסביר, להתנצל, לרככו, אך הוא בשלו, "כל האגף ייענש בחומרה". ראינו שאין עם מי לדבר, המשכנו

ישראל משה
בן האדמו"ר הקדוש מרן
רבי יוסף צבי דושינסקיא זי"א
רב ואב"ד לכל מקהלות האשכנזים
בעה"ק ירושלים תובב"א
יו"ש מתיבתא של ישיבת "בית יוסף צבי"
ת.ד. 5516 רח' שניאור זלמא 52 טל. 5327198

בעזהשי"ת, יום א' לפרשת "וחמשוק בני",
ג"א לעב"י, השנ"ט לפ"ק
בעה"ק ירושלים תובב"א

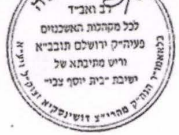
להוציא ממסגר אסיר

אל הנדיבים אשר בעם, אחינו בני ישראל רחמנים בני רחמנים, אליכם אישים אקרא, על דבר **מצוה רבה דפדיון שבויים**, היות שזה בכה ידחים אשר האברך היקר הר"ר **אהרן שמואל קורנבליט** הי"ו, כלוא תחת מסגר ובריח באיזן קשה על לא עוול בכפו, ובתצאה מכך הוצץ על שכם העסקנים הוקרים שיחו' נטל כבד של חובות עצומים, הן לצרכי פרנסת בני משפחתו הדואבים, והן עבור הפעילות ההכרחיות הנעשות למען שחרורו ממאסרו, אשר מסתכמים בסכומי עתק, יאין באשרית קוצין העסקנים לכלכלם ללא עזרה הציבור.

ובודאי ד"ית רבה מוטלת על כא"א להשתתף בפעולה הלזו בכל מה דאפשר, ולחדשים יד נדיבה בעין יפה וגפש חפיצה, לחזות לו לאדעיר ולאחיסמך בשעה דחקי, להוציאו ממעוקתו ולחלצו מן הכיצר.

ותבא המצוה הנשגבה הזאת הנזכר ותגן ותשיע לכל העתים ויתעשרו, שיתברכו מעוגין הכרכות בכל מילי דמיטב, ויושפע עליהם ממרומים שפע ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם, ובמהרה תתונה עיניהם בישועתן של ישראל ושמחה בבנין אריאל, בבוא לציון גואל.

הכו"ח בענה"ק ירושלים
המעוז לשבויים בי רבה הוא

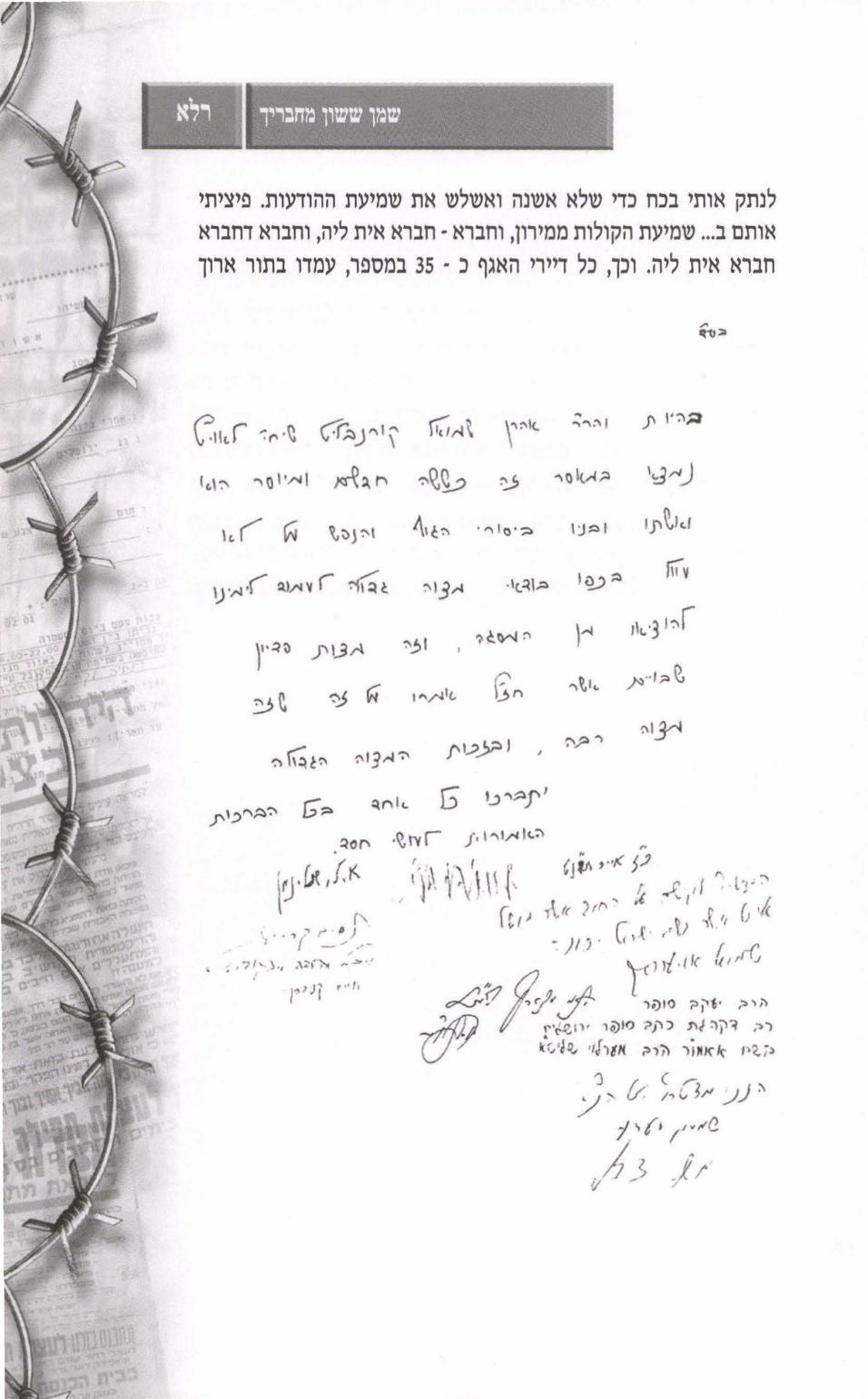
בשירה ובריקודים סביב ההדלקה, כשהסוהרים עומדים אובד עצות מהחוצפה. לאחר שהאש דעכה חזרנו לתאינו, ערכנו סעודת מצווה כשנושא המדורה לא יורד מעל הפרק. "חבר'ה!" הכרזתי "לא יכול להיות שר' שמעון ירשה להם להזיק לנו, הרי הבערנו את המדורה רק עבורו ולכבודו!".

למחרת חיכינו לעונש, ההשערה היתה שהאגף יינעל על חדריו למשך כל שעות היום, אין יוצא ואין בא, חיכינו, וחיכינו, וחיכינו... ואכן ר' שמעון הגן עלינו, שום דבר לא קרה. כבר אמרו חז"ל על רבי שמעון בר יוחאי, נזכרתי מאוחר יותר, "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק".

במהלך יום ל"ג בעומר 'שנוררתי' דקות טלפון מהשתלטנים, וכל שעתיים-שלוש שלפתי מהתא הקולי הודעות. היו גם הודעות ממירון עם קולות מההילולא ברקע. כאלו קולות אין בשום מקום בעולם ופעם בשנה בלבד אפשר להאזין להם. המוזיקה, ההמולה, קריאות בעלי הדוכנים, השירה, השמחה בטהרתה. הייתי נצמד לשפופרת הטלפון ומאזין בשכרון חושים למתרחש שם, במירון, רק העשן והריחות היו חסרים. שמעתי אפילו את העייפות, את הלילה, את הצרצרים, ובעצם מה לא? היו צריכים

לנתק אותי בכח כדי שלא אשנה ואשלש את שמיעת ההודעות. פיציתי אותם ב... שמיעת הקולות ממירון, וחברא - חברא אית ליה, וחברא דחברא חברא אית ליה. וכך, כל דיירי האגף כ - 35 במספר, עמדו בתור ארוך

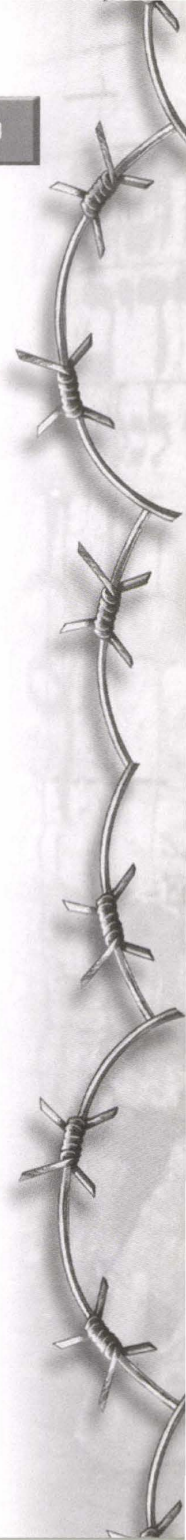
להאזין בעיניים עצומות וחיוך על השפתיים ל"שדר" ממירון.

לכבד התנא ר' שמעון החלטתי לעשות קוגל. "קוגל? מה זה קוגל"?" - שאלוני חבריי לתא, אני ידעתי מה זה קוגל, אך לא ידעתי איך מייצרים אותו. את המוצרים הנדרשים אירגננו, לא היה קל להשיג ביצים לא מבושלות, או "לוקשן" ולייצר סוכר חום. התקשרתי לאבי, שהיה במירון בין כל החוגגים שם. הוא צעק לי לתוך הטלפון את הכמויות הנדרשות ואת אופן הכנתם, השתדלתי לדייק אחר ההוראות, ורק לאחר שבחדר התפשט ניחוחו של הקוגל ישבנו וציפינו בסבלנות להצלחתו שלא איחרה לבוא, היו כמה "פשלות" קטנות, אך בסך הכל הייתי מרוצה מהמבצע המוצלח, פיסת פורמייקה צרה וארוכה שימשה כסכין, הקוגל נחתך למשולשים והוגש לשוהים באגף 8. תוך דקה לא נשאר פירור, הם ליקקו את האצבעות. בזכות התנא האלוקי, שיהיה לנו כח לסבול ולשרוד!

פרק עשרים וששה

חקירה נגדית

במרוצת הזמן, פשט אגף 8 ב"אשמורת", והחליף צורתו. בעלי החיים האנושיים התחלפו, חלקם שוחררו בתום מעצרם, חלקם נשפטו והועברו לבתי סוהר אחרים לרצות את עונשם, חלקם נשלכו משם בגלל אי התאקלמות מתאימה ותחתם הגיעו עצירים חדשים. המלאכה רבה בכל הקשור לקירובם ליהדות ולמצוותיה, והיא הייתה גם קשה ומפרכת. היו ביניהם תינוקות שנשבו ולא ידעו צורת אות מה היא. במשך ימים ושבועות היו שינויים מדהימים שלא יאומנו. נתקלתי בשאלות תמימות וצימאון גדול לדעת ולקיים. אחד מהם התעקש לדעת פרטים על איסור קעקע,

זעזוע ותדהמה מהתנהגות אכזרית כנקמה ביהודי חרדי:

האברך העצור בפרשת דירת המסיונריות הוחזק בצינוק במשך שתי יממות רצופות

במהלכן נמנע ממנו אוכל ושתיה ● האברך הרא"ש קורנבליט הוצא מהצינוק באפיסת כוחות ● השופטת אור בהכרעת הדין: "גם אם היה (קורנבליט) רק בדחוב או בכעיסה לבנין מס' 3 — די בכך כדי להרשיעו בעבירות בהן הואשם" ● סרבה להתחשב בעובדה שהעד היחיד שהביא למעצרו חזר מגירסתו בימוק כי שהה בתא בידוד יותר מ־35 שעות רצופות ללא מזון ונטחט בחקירתו הממושכת ● גזר דינו יינתן רק בעוד חודש ותצי — ועד אז יוסיף לשהות במעצר

מאת פופר "המודיע" ומזעזע ותדהמה, פעם ותחר־ שת חוסר אונים, שוררים בצי־ בור החרדי בארץ ובתפוצות, עם היוודע דבר השעך שסכת ההרעלויות וספע הנקמנות שנחלת המערכת הפשפטית, כלפי האברך הרא"ש אזרן שמו־ אל קורנבליט, אב ל־6 ילדים קטנים, שהודשע רק השבוע בפרשת דירת הנצריות המס־ יונריות בירושלים.

בבוקרו של יום שני השבוע הובא האברך לבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים, מכלא אשמורת, בו הוא מרחוק כבר יותר מ־3 חודשים עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, לצורך נוכחתו במשפט שנע־ רך בבהמ"ש המחוזי על רקע פרשת דירת המסיונריות בשכר־ נת מאה שערים.

השופטת רות אור הרשיעה את קורנבליט וקבעה כי הוא השתתף בהרס דירתו של המס־ יונריות. על מהלך המשפט נדווח בהמשך.

לאחר שסועד המשפט התא־ חר במספר שעות, נמנע מהע־ ציר לשוב אל בית המעצר בכלא אשמורת, משום שהרכב המוביל את האסירים היוצא לדרכו פעם אחת ביום, יצא למסלולו לפיזור האסירים בבתי הכלא השונים. משום כך, הושאר האברך ללילה נוסף במגרש הרוסים. למחרת, ביום שלישי בבוקר, קיבל העציר הודעה כי עליו לעלות לסנדר שיוביל אותו לכלא אשמורת. אלא, שמאחר יותר התברר לו כי הוא יעשה את הימים הבאים בכלא רמלה. בשיחות בתי הסוהר החולט להחזיקו בכלא, כאסיר במעבר, עד שיוחזר לכלאו — כלא אשמורת. כהגיעו לכלא רמלה, הוכנס אל צינוק, חדרון צר בגודל של 1.80 על 2.40 מטר, ללא פתח אוורור ואור. הסוהרים נעלו את הדלת בעדו ביום שלישי בצ־ הריים. רק אחמול (יום חמישי) בשעה 3 לפנות בוקר שבו ופתחו את דלת הצינוק. במה־ לך שתי היממות בהן היו נעול, לא בא כל מזון ושתיה לפיו, וכמובן — נמנע ממנו לצאת להתאוורר לשעה קלה, כמקובל גם לגבי אסירים המסוכנים לסביבתם.

לסופרנו נודע, כי הכנסת אסיר לצינוק מחייבת אישור גורמים מוסמכים. טרם נודע מי נתן את ההוראה להכניס את האברך לצינוק, בו מוחזקים פושעים מסוכנים בהוראה מיוחדת, וזק בעקבות התנה־ גות המחייבת זאת.

בני משפחת האברך שכמשך היממיים הללו לא הצליחו ליצור עמו קשר, הזעלו לגורלו. כל מאמציהם לברר פרטים אודותיו — עלו בתוהו. הם סברו לשוא כי הגיע לכלא אשמורת, כפי שנמסר לעציר במגרש הרוסים. אחמול, לאחר שהוצא מהצינוק, התקשר האב־ רך לבני משפחתו ודיווח להם כבאב לב על ההתפללות ונעצר הנעישה הקשים הנעקפים נגדו.

(המשך בעמוד ב')

26.4.09

הד היום

להפסיק את מסע הנקמה

מ/ת. עם כל הכבוד שהתוק מחייב כלפי בתי משפט, עדיין אין זה אומר שיתן לקב"ד קביעות בלתי־רצוניות בעליל כלורה מצויות, בית משפט שאור, אינו מצפה שארמי יקב"ד את דבריו בינים שמומות; זוא מודע לכך שעליו להסביר את עצמו, לנמק מדוע הגיע למסקנות שאליהן הגיע — וביצוי מתיישבות מסקנות אלו עם הוראות החוק הרשונות שעל פיהן הוא קבע מה שקבע. בית משפט שקביעותיו אינן נשענות על ראיות ותחבות או מושכלות משפטיות קבילות — הוא אינו רציני. בית משפט שמרשיע אדם, תוך שהוא מציין שהדרישה תקפה גם אם אין ראיות למה שאנחנו מאשימים אותו — הוא לא רציני, וקביעתו אינה משפטית אלא נקמנית.

אם אבא לששה ילדים, יהודי בעל הוות חרדית, מורשע בנושלת חלק ב'פוגרום' בבית מסחריות בשכונת מאה שערים בירושלים; וההרשעה אינה מתבססת לא על הודאה, לא על עדות ראיה ציבה, ואף לא על מכלול נסיבתי משלים; אם כל ההרשעה מתבססת על עדות של אדם שנתן היה ללחצים נפשיים ופיסיים — ואח"כ חזר בו מדבריו; אם האיש 'המסוכן' הזה נתפס רק כעבור ימים אחדים מאז האירוע; אם המשטרה הגיעה לדירה המרשותתו רק כעבור כמה שעות מתחילת האירוע — הרי שלא מדובר, עם כל הכבוד, בהרשעה משפטית מבוססת, אלא בנקמה. הרשעתו של בעל החזות החרדית, הנתון זה החדשים אחרים בימעצר עד תום ההליכים, — יוצרת תחושה של נקמנות, של פרקת תסכול ורצון להתעלל ביהודים חרדים.

המערכת המשפטית תמהה לא אחת, מדוע הציבור החרדי נוקם ברישה "לא הוגנת" כלפיו. מנקודת ראותם של המופקדים על מערכת המשפט, הציבור החרדי נוקם בקו ובניקוי לא ראויים ולא נכונים, שיש בהם אפילו התעלמות תחת אדישות הדסוקרטיה. אולם, כל משקוף אובייקטיבי, שרק יעיין בציורות האחי המשפטיות המרכיבות את שלבי ההבריעה והמסיקה בפרשת עצורי הדירה המפורסמת, לא יהיו לו יותר שאלות. מול הציבור הנוצב בכל שורה בפסיקה, מול 'הצדק' הזועק משם לשמים — לא יהיו שד שאלות או קושיות. הדברים נראים כמובנים להלומין. ההודות החרדית מרגישה עצמה רדופה ע"י מערכת האי מורה למפקן עדקן גם לה. היא חשה שמתנכלים לה על כל צעד ושעל — ובמקרה שלפנינו, אין לאיש ספק כי לה לא היה מדובר בבעל חזות חרדית, הרי אי שהמשטרה בכלל לא היתה עוצרת אותו, ואם היתה עוצרת — בית המשפט היה משחרר אותו על אתר.

חטא על פשע בפרשה האומללה הזו, מצוי בשערוריה האחרונה, בהשלכתו של האברך לצינוק תוך שלילת כמה מזכויות האלמנטריות. הדברים פורסמו כרבים. ב'המודיע' עוטטו דברי בעל־דין ובני משפחתו, אלו הן האשמות קשות וחמורות, שמי שאחראי להן חייב לתת את הדין. אולם, המערכת שותקת. היא אפילו לא מגיבה. גם לא טורחת להכחיש או להבהיר. לגבי דידה של מערכת המשפט ואכי פה החוק במדינת ישראל — די בעובדה שאדם הוא בעל חזות חרדית כדי שניתן יהיה להתעלל בו ולשלול ממנו זכויות. הדרישה התקיפה לבוגן ועדת חקירה מיוחדת שחכ דוק את הפרשה המתוקה הזו — מתבקשת ומתחייבת. חייבים לעשות מעשה כדי שיוכהר אחת ולתמיד מה כאן קורה. בשלב זה, הפניות אל ראש הממשלה ואל היועץ המשפטי לממשלה לא נענו. אין עדיין תזוזה. האברך יצטרך להוסיף ולהינמק בכלא עד שתואיל המערכת המשפטית לקבוע לו ענש. ואיש אינו פוצה פה ומצפצף, שכן מדינת ישראל מתכוננת אכן לנקום ביהודי חרדי.

והאם חייבים למוחקו מהזרוע במקום הנחת התפילין. השני שאלני: האם בספירת העומר מותר לו לגלח את זקנו לפני נסיעה לדיון בבית משפט, שכידוע השופטים נוטים להחמיר עם עציר המריח ממנו סממני דת יהודי. השלישי, בשאלה דומה לגבי כיפה, האם מותר להסירה מהטעם הנ"ל. בין החוסים החדשים היו שני כהנים, ואט אט לימדתים לעלות לדוכן ואכן מדי יום ביומו הם קיימו את מצוות ברכת כהנים נגד פניהם הנכנעות והמורכנות של מתפללי ביהכנ"ס, בסילסולים מזרחיים מלאי רגש והתרפסות כלפי שמיא, "יברכך"... "וישמרך"... "ש-ל-ו-ם"...

היה גם צורך להשיג כיפות, כי הכיפות הקודמות פשוט אומצו על ידי בעליהם והפכו לרכושם הפרטי. בין השאר הייתי מגדיל ומקטין את קשר התפילין של ראש, כי לא לכולם היה תפילין, והם התחלפו ביניהם ולא תמיד גודל הראש של אחד התאים למשנהו. גם

היה צורך להכניס באחדים מהם שמחת חיים. הם הגיעו שבורים, רצוצים, מדוכאים, ו...טמאים. בשבוע הראשון להגעתם הם היו מתארחים בשבת בחדרנו, ולא חסכנו כל מאמץ להנעים להם את השבת, עודדנום והמרצנום לא לעשן בשבת. ה"נחת" הכי גדולה היתה עבורי, עת הייתי עולה ל"פוסטה" ופוגשם בירידתם ממנו, או בישיבתם בו, כשכיפה לראשם וציציותיהם מבצבצות ממכנסיהם ופעמים על חולצתם, וקוראים פרק תהלים, אה... כמה טהור, כמה יפה לראותם בשינויים הדרסטיים החיוביים.

את הקטעים האחרונים העליתי על יומני זה, עת ישבתי בתא ההפרדות של ה"פוסטה" התא בגודל 80 ס"מ רוחב על 2 מטר אורך. חם, מחניק, מסריח, הייתי בודד. כולי נוטף זיעה, כבול ידיים ורגליים בגדיי רטובים ודבוקים לבשר, טיפת אוויר אין, לא היה לי מושג לאן מסיעים אותי ולאיזו מטרה. לאחר "טיול" בן 3 שעות(!) הגעתי ל"מעבר" ברמלה. ריחרחתי בין הסוהרים על מה הובאתי, בסוף הבנתי, שעל רקע הכתבה שהייתה בעיתון "המודיע" שבה סופר על נסיעתי האחרונה ביום העצמאות ושהותי בתא ללא אוכל, חצר, ואוויר, במשך 24 שעות רצופות, הוקמה וועדת חקירה, ונזעקתי למטרה. האבסורד הוא שהוכנסתי לאותו תא בו שהיתי אז! זיהיתי את התא מבין 30 התאים הקיימים, על סמך הכיתובים על הקירות של "אין עוד מלבדו" שציירתי אז באותם ארבעים ושניים שעות נוראיות.

לאחר המתנה בת שעתיים, נצטויתי לארוז את מטלטליי ולהתלוות לסוהר שלקחני לקומת הכניסה, בתוך קרוואן ישב שוטר שהציג את עצמו בשם דני, עובד סוציאלי. הוא הציע לי לשבת וניהל איתי דו-שיח, אני משתדל להציג את הדו-שיח עד כמה שזכור לי.

הוא: "האם זכור לך המקרה שמתואר בעיתון המודיע על שהותך בצינוק ללא אוכל ושתיה במשך 42 שעות?"

אני: "בבירור!".

הוא: "ספר לי מה היה בדיוק"

החילותי לגולל בפניו את כל המקרה והקודם לו, הוא ישב ורשם כל מילה שיצאה מפי.

הוא: "לא קיבלת בכלל אוכל"? לא הציעו לך?"

אני: "החוליה שמחלקת את האוכל לאסירים בתאים, עברה בתאי, וחבריה הציעו ליתר האנשים אוכל. ואני אמרתי להם שאני אוכל בד"צ, הם המשיכו לתא הבא".

הוא: "ומה עם שתיה?"

אני: "שתיתי מים מהברז בתא"

הוא: (רושם) "אז היה לך שתיה?"

אני: "המקרה היה ביום שלישי בשבוע ו..."

הוא: "לא משנה באיזה יום זה קרה".

אני: "אם חשוב לך לרשום שבתא היה מים, לי חשוב שיהיה רשום שהמקרה היה ביום שלישי, ואני אסביר. את האוכל מהבד"צ אני מקבל בימי ראשון, שלישי, וחמישי, אני עומד על כך שיהיה רשום"

הוא: "בפעם הבאה כשאתה מדווח לעורך דין שלך, תדייק, אמרת שהיית בצינוק".

אני: "מטר שמונים על שני מטר, להיות מבודד במשך ארבעים ושתיים שעות זה לא צינוק?"

הוא: "לא, צינוק הוא יותר קטן"

אני: "אז תקרא לזה צינוק פלוס!"

הוא: "אבל כולם נמצאים בתאים אלו, הם אלו הנוהלים"

אני: "חבל באמת שלא דיווחתי שכולם נמצאים בכאלו תאים, ובכלל, העובדה שכולם שוהים בתאים צפופים אלו, אינה אומרת שאני לא הייתי בצינוק"

הוא: "יש לך בעיה בזה שהיית לבד בתא?"

אני: "לא, דווקא אני מעדיף כך, הבעיה היא, שהריצו אותי בשבע בבוקר מירושלים, בהבטחה שתוך שעה אני ב"אשמורת" בלי לשהות במעבר, וזרקו אותי בתא, ונאמר לי כי 'עוד מעט יהיה פינוי', לא ידעתי אם ללכת לשכב, המתנתי ל"עוד מעט" בכעס עצור, תיסכול וחוסר אונים. כל מי שהיה אחראי ל'תרגיל' עשה פשע נורא וחייבים להעמידו לדין. העובדה שהוא לובש מדים אינה מעניקה בידיו את הזכות להתעלל בעציר בגלל שהוא עציר".

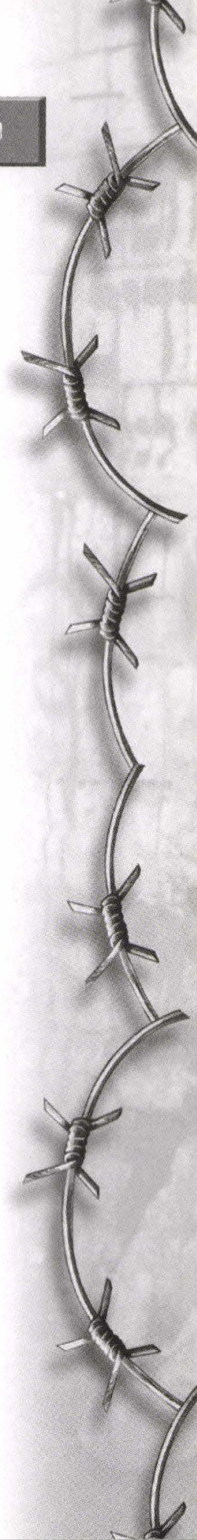
הוא: "אנחנו נבדק את העניין ביסודיות, בגלל זה אני כאן, ובגלל זה הביאו אותך היום לכאן".

אני: "אתה יודע איזה סבל עברתי עד שהגעתי לכאן? לא היה עדיף שישלחו מישהו ברכב ממוזג אליי, בשביל לנהל וועדת חקירה שאני כלל לא יודע מה זה יוסיף לי, גרמתם לי סתם סבל נוסף בנסיעה הנוכחית"

הוא: "טוב, תשמע, אלו הנוהלים, אין מה לעשות!"

אני: "אם אתה רוצה באמת לעזור לי, ולא לשבת ולמלא טפסים, השעה עתה היא 3.15. בעוד רבע שעה יוצאת "פוסטה" לאשמורת, תפעל לסדר את הניירות, כך שאוכל עוד היום לחזור ולא להשאר כאן יממה נוספת, כמה מאמץ שתשקיע ובכמה כנות שתפעל - תקבל משמיים בהתאם, אני מברכך שה' יתן לך שלוות הנפש ושמחת הלב, אנא!".

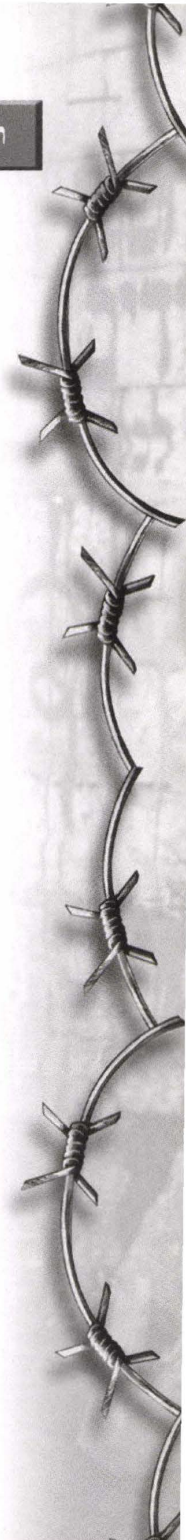
הוא פעל. דברים היוצאים מן הלב נכנסו אל הלב. וכשאך הגיעה ה"פוסטה", הועליתי עליה ראשון, הוכנסתי בתא ההפרדות "שלי" ובאותו יום שיצאתי מאשמורת חזרתי אליו. נסיעה זו הייתה למחרת ל"ג בעומר.

פרק עשרים ושבע

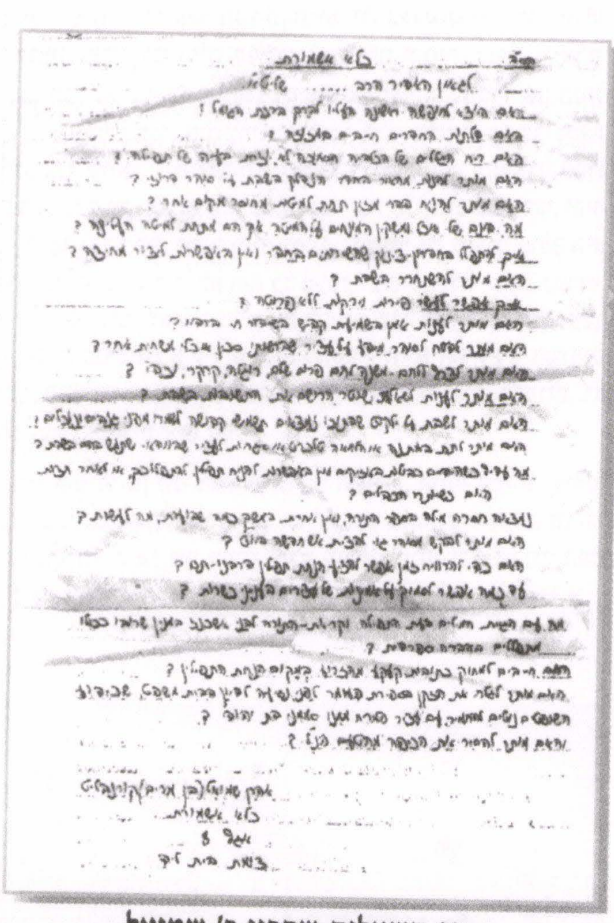
ביקור נדיר

היום יום שני כ"ד אייר תשנ"ט, זכיתי לביקור הסטורי, מרגש ומלא הוד. הגאון האדיר רבי חיים קנייבסקי שליט"א והגאון האדיר ר' אהרן לייב שטיינמן שליט"א באו לבקרני. הפגישה התקיימה במשרד סגן מנהל המעצר. נכנסתי לחדר, הושטתי ידי לעבר הרב שטיינמן שישב בקצה השולחן בצד שמאל. לידו ישב ח"כ לשעבר ר' משה גפני, ומאחוריו עמדו שלושה-ארבעה מלווים. בקצה השולחן בצד ימין ישב הרב קנייבסקי, והיה שקוע בספר גמרא קטן שהיה מונח לפניו. הושטתי ידי לעברו, אולם היא נשארה תקועה באוויר כי לא היה כל מענה, "ביטול תורה". דקת דומייה, הוא הרים את עיניו לאחר שסיים את הסוגיא שבה עסק והביט בי במשך שלש שניות תמימות! א עיניים! פחד! השפיל חזרה את עיניו, דקותיים שתיקה. מאחוריו גם עמדו שלושה-ארבעה מלווים. סוהרים, מפקדים, רב הכלא, ועוד, כעשרים איש יחד.

אותי הושיבו בין שני הגדולים בראש השולחן, אוזניי כרויות לפיהם, חשבתי באותם דקותיים. מה אני יכול לבקש בהזדמנות נדירה זו, וכי מילתא זוטרתא היא? שני עמודי עולם ענקיים טרחו ובאו עבורי, האם אבקש להשתחרר מהכלא? נשמע מגוחך! אולי כסף, פרנסה ריווח? א...!

דף השאלות שהכין ר' שמואל

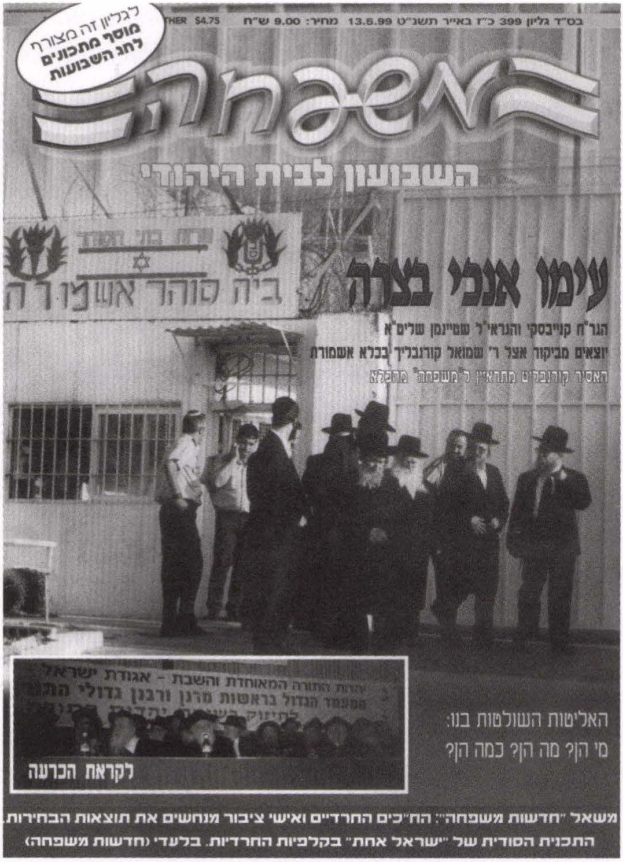
אולי תנאים טובים? חלש! כל החדר דממה. מי צריך להתחיל לדבר? עצמתי את עיניי, הפנמתי את כל העוז והאומץ שהיו לי באותם רגעים דרמטיים וברכתי את המילים כמונה מעות: "ותיהב לי בנין דיכרין דעבדין רעותך!". פקחתי את עיניי לראות אם אני עוד חי! שמעתי בשני אוזניי ברכות,

אולם לא הצלחתי לקלוט את הנוסח הברור. בעצם שמעתי מילים אך ההתרגשות, ההתרגשות מהמאמץ...

הרב שטיינמן שאלני מה גילו של הגדול מבניי, והיכן הוא לומד, ומה התנאים בבית הסוהר, עניתי על כל שאלה. לפתע, נזכרתי... אתמול הכנתי רשימת שאלות הלכתיות הקשורים לשהותי במעצר, שלפתיו והנחתיו על השולחן בין שני האריות!!! הרב שטיינמן לקחו והקריא ממנו שאלה אחר שאלה, 24 שאלות, בסוף כל קריאה של שאלה, פנה באידיש לר' חיים: "ער פרעגט"... ר' חיים ענה תשובות קצרות, תמציתיות וברורות, כאילו לחצו על מקש במקלדת המחשב, והמסך מגיב בהתאם. התשובות היו חדות וחלקות. משנסתיימו השאלות, פשוט קמו שניהם, כאומרים, נגמר השיעור, ופנו לעבר היציאה, בהרעיפם ברכות שאשתחרר במהרה.

בבוקר יום המחרת, פירסמו שני יומוני העיתונות החרדית ("המודיע" ו"יתד נאמן") כתבה נרחבת על הביקור הנדיר. אשתי סיפרה לי בטלפון שאנשים ונשים התקשרו אליה לספר ולדווח לה על המפגש הנדיר וממש קינאו בה. גם אני קנאתי בה שאני בעלה של אשת האסיר מהמפגש הנדיר.

כ"ח אייר. לאחר חזרת הש"ץ של תפילת שמונה-עשרה התפתח וויכוח על אמירת הלל בברכה לרגל יום ירושלים. הבעתי את עמדתי השלילית וכן עשו עוד כמה עצירים. בכדי למנוע מחלוקת מיותרת הגענו להסכמה שכל אלו שבעד לומר תחנון ביום זה יקיימו מנין נוסף בחוץ, בחצר, וכך התקיימו שני מניינים, אחד בפנים בבית-הכנסת עם אמירת הלל בברכה, והשני בחוץ עם אמירת תחנון. בשהותי בחוץ חשבתי: מי היה מאמין? עצירים שלפני חודש-חודשיים לא ידעו לקרוא בסידור, לא ידעו מצוות מה הם, ולפתע וויכוח על מה? בתוך תוכי קצת שמחתי על מהות הוויכוח שהוא כשלעצמו מעודד ומרנין, ברם, למען שימור היחסים, כי הרי ככלות הכל בית-הכנסת כאן הוא של כולנו, אין לנו לאן ללכת, לא ל"זכרון משה" ולא ל"איצקוביץ", אנו חייבים בכל מחיר לשמור על תקינות הנוהלים, וכך נמנעה מחלוקת שלא לצורך לשביעות רצונם של כל הצדדים. השורה התחתונה היא: "השרדות".

יום שני ב' סיון. "בחירות". קיבלנו הוראות מטעם השב"ס:

"הבחירות לכנסת ולראשות הממשלה ייערכו ביום ב' 17.5.99. באם יהיה צורך בסיבוב שני לבחירת ראש הממשלה, הוא ייערך ביום ג' 1.6.99. בהתאם לחוק הבחירות לכנסת ולראש הממשלה רשאי כל אזרח ישראלי מעל גיל 18, המצוי במשמורת בית הסוהר לממש את זכותו האזרחית ולהצביע. זכאות זו הינה בהתאם לתפישה כי לכל אסיר ועציר נשמרות

בעת היותו במשמורת, זכויותיו כאדם וכאזרח. סדרי הפעלתן ועבודתן של קלפיות לאסירים נקבעו ע"י יו"ר ועדת הבחירות המרכזית ופורסמו ברשומות, על מנת לאפשר לכל אחד מהם לממש זכותו ולהצביע פעלנו כמיטב יכולתנו על מנת להבטיח שבידי כל אחד מכם תהא תעודת זהות. בהתאם לחוק הודבקו על כל לוחות המודעות באגפי בתי הסוהר רשימת השמות, הכתובות ומספרי הטלפון של הרשימות המתמודדות בבחירות כפי שהומצאו לנו ע"י ועדת הבחירות. כל אחד מכם רשאי לעיין בלוח לפחות פעם ביום בהתאם לסדר היום האגפי, למעט מי שמנוע מכך עפ"י הוראות שירות בתי הסוהר מטעמים משמעתיים או בטחוניים. הנכם זכאים לצפות ולהאזין לתשדירי הבחירות בכלי התקשורת ולעיין ההודעות המתפרסמות בעיתונות, מעבר לכך אסורה כל תעמולת בחירות בבתי הסוהר בין בכתב ובין בע"פ הן לפני הבחירות והן ביום הבחירות. שעות ההצבעה בין השעות 8-22. יו"ר ועדת הקלפי רשאי להחליט על סגירת הקלפי לפני הזמן הנקוב לאחר שהתאפשר לכל מי שהיה מעוניין בכך מתוך האסירים השייכים לאותה קלפי לבחור. על מנת לוודא שכל מי שרצונו בכך יכול לבחור, הוחלט כי גם מי שלא מעוניין לבחור יובא בפני יו"ר וועדת הקלפי. תא ההצבעה (הפרגוד) יוצב באופן שיסתיר את הבוחר מעיני הנמצאים בחדר. הבוחר יזהה את עצמו עפ"י תעודת הזהות שנושאת את תמונתו. הבוחר יקבל מעטפת הצבעה כחולה אשר בה יכניס (מאחורי הפרגוד) את פתק ההצבעה הלבן שבחר בו לכנסת וכן מעטפת הצבעה צהובה אשר בה יכניס את פתק ההצבעה הצהוב שב בחר לראש הממשלה. הבוחר יחזור לוועדה עם 2 המעטפות, יקבל ממנה מעטפה חיצונית, אליה יוכנסו על ידי המעטפות (הכחולה והצהובה) והיא תודבק על ידו, על המעטפה החיצונית יחתום הבוחר וכן יחתמו חברי ועדת הקלפי, המעטפה תשולש לארגז הקלפי במעמד ועדת הקלפי. תעודות הזהות יוחזרו בתום הבחירות לשלם. הצבעה כפולה, הפרעה לבוחר להצביע, השמדה, לכלוך, סימון, העלמה או לקיחה של פתקי הצבעה המצויים בתא הצבעה במקום קלפי, באופן שעלול להפריע להצבעה מהווים עבירות פליליות ויטופלו במלוא החומרה. אני תקווה כי הליך הבחירות בבתי הסוהר יעבור ללא

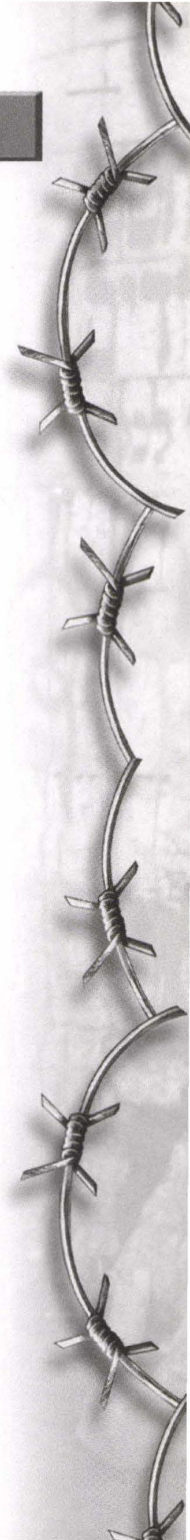
כל תקלות ומאחל לכולנו בחירה טובה".

הקלפי בבית המעצר אשמורת מס' 718, היה החלוץ מבין יותר משבעת אלפים הקלפיות שהיו פזורים בכל רחבי הארץ. הצביעו בו 180 אסירים מבין 328 אסירים בעלי זכות בחירה ובשעה 12 בצהריים הוא נסגר לאחר שכולם הצביעו. וכי מה הבעיה? גם לא אחד היה צריך לצעוד מעל חמשים מטר עד לקלפי שמוקמה במרכז בית המעצר. לא היה גם צורך בהסעים למיניהם, העצירים הובאו כרובוטים עשרה עשרה, תעודות הזהות בין כה וכה נמצאים במשמרת והובאו בזמן הנכון למקום המיועד, שוטרים לשמירה על הסדר לא חסרים המקום שורץ בכאלה, אין צורך להמתין שמצביעים יסיימו את עבודתם או את סידוריהם, פשוט מכריזים שמות לפי רשימות מוכנות שבידי הסוהרים, וכולם צועדים בסך לעבר המטרה כעדר אחר הרועה. התרגלנו כבר למשמעת, והתירגולת היומיומית לבצע פקודות בדייקנות מונעת מאיתנו את יצר ההתנגדות או הבעת עמדה שונה מזו המצווה עלינו - רוסיה מודרנית ומשוכללת!

פרק עשרים ושמונה

המבחן האחרון

היום תשעה וארבעים יום שהם שבעה שבועות לעומר. חג נוסף קרב ובא. חג מתן תורה. לעמוד ולגנוח על הסיטואציה שנוצרה - זה לא תכל'ס. גם בבית סוהר אפשר לקיים את לימוד התורה במשך כל הלילה, וכי מישהו יכול למנוע זאת? רב הכלא הרב אזולאי מסר לנו כי הוא ניהל שיחות מרתוניות עם הנהלת הכלא והצליח לשכנעם בקושי על מתן רשות שהות בבית-הכנסת, לפני נעילת החדרים, עד לשעה 11.30 בלילה.

ההכנות לחג היו רבות, כי הוא חל ביום ששי, חוץ מההכנות הרגילות של כל ערב שבת כמו בישול וניקיון, נוספו הפעם: תספורת, בישול יתר, סחר מואץ בדברי מזון ליומיים, חיתוך נייר טואלט כפולה, עירוב תבשילין, תירגול בטעמי המקרא לחג ולשבת, לימוד הלכות שבועות, לתכנן איך להיות ער כל הלילה בחדר הצפוף, ולאגור הרבה מצב רוח מרומם...

ליל שבועות. עם סיום התפילה בבית הכנסת נטול הפרחים, וסיום סעודת החג שכללה 24 איש שבאו מהחדרים הסמוכים והצטרפו לשולחננו, שבנו לחדרים-תאים בשעה 11.30, עת הסגירה. ישבנו על המיטות בלימוד ואמירת תיקון ליל שבועות. ניסיתם פעם לשבת על מיטה, נעול בחדר צר, להילחם בשינה כשכולם סביב ישנים? גם אני ניסיתי! אודה ואבוש, נוצחתי במלחמה. לאחר קרב ממושך ומתיש, נפלתי במערכה. נפלו חבלי שינה על עיניי ותנומה על עפעפיי. בשחר, בושתי ונכלמתי, חפצתי לטבול במקווה... שאפתי להיות בין עשרות אלפי היהודים הנוהרים לכותל המערבי... רציתי לאכול מאכלי חלב...

אחרי תפילת שחרית אירגנתי מניין, ניגשתי לבימת בביהכ"נ ובקול לא - לי זעקתי תוך עיניים עצומות ובניגון העממי: "אקדמות מילין ושריות שותא"... סיימתי את כל ה"תיקון" וגם את כל "ספר תהלים" עד לערב ליל שבת, שחל מיד לאחר חג השבועות.

שבוע לאחר שבועות שהוא שבוע לפני גזר דיני, הוזעקתי לנסיעה נוספת. הפעם, תסקיר קציו מבחן. חמשה שבועות המתנתי לתסקיר, וגם גזר דיני נדחה בגלל התסקיר. בינתיים, כל הפעילויות, ההתכתבויות עם ראש השב"ס, והשתדלנויות, להעבירני לכלא איילון למען אחסוך את הסבל בשהייה ב"מעבר" - עלו בתוהו. וכך מצאתי את עצמי שוב נוסע ב"פוסטה", כבול, חם, מחניק, ומסריח, לכיוון ה"מעבר" ברמלה. הוכנסתי לתא ה"ענק" בשעה 11 בבוקר, הדלת נטרקה. לכל הצרות והבעיות נוספו - מפאת חום הקיץ - אורחים בלתי קרואים, מהלכי על ארבע, על שש, ועל שמונה, מכל הסוגים, המינים והצבעים.

נרתמתי למלאכה והחילותי במלחמת חורמה, עמדתי עם נעלי בית בידי והכיתי בהם על ימין ועל שמאל, כמה שהרגתי בם, הם צצו וצמחו בלי סוף. שיירות שיירות הם הופיעו וטיפסו על הקירות, על המזרונים, על הבגדים, ועל גופי. כל אבריי נעקצו, שיטות העקיצות היו מגוונות ובלי רחמנות, הפשפשים מלמטה, היתושים מלמעלה, וה"בגבגים" (יצור השורץ רק בבתי סוהר) היו מזנקים ממקום מחבואם, פוגעים, ובורחים, מתחבאים, וחוזר חלילה.

הישמע כזאת!!!
עלילת דם ואנו מחשים

יהודים אייכם !

א. הידוע לכם מה שעובר על הר' א.ש.ק. שזה כלמקלה מששה תודשים מושלך בכלא בתנאים איומים, ומידי פעם מובא בפני חוקרים ושופטים כשידיו אזוקים ורגליו באזיקים, וכך מטולטל במשך כמה שעות מבית מעצר למשנהו, ומבית משפט זה למשנהו, בתנאים ובאבים קשים אשר אין כח אדם יכול לסבלם, ובמקרן הדין נשאר ללון בלילה שלם בציונק [1.80/2.40] ובציונק שרצים עקברים וכל סוג מיני קרצין בלשון, ופעמים צריך להיסגר בתאים אלו בחדר עם אנשים, כשבחדר שהי משהו ושני אנשים צריכים לישון על הרצפה והסולבלה והמזרנים וכ"ז עם שוודים וכדו'. וכל הענויים הללו שבוקעים שמים וארץ נעשים משך כחצי שנה ורמעה האסיר דועקה לשמים.

גיוואלד !!! ועדיין לא קמה הזעקה שתזעזע שמים וארץ

ב. ביום שני העבר היה אמור שיניע אל מנוחה הגר"ד [שמי יודע מה מחכה לו שם] והנה השופטת מכריזה שלפורות שאין ההכחות על מעשיו יש להרשיעו, וכמר"כ החליטה לסחוב את הגזר דין ולהמשיך את עיניו הדין וההתעללות לעוד בחודש וחצי והנאשם [המסוכן] צריך להמשיך בתנאי מעצר הנ"ל.

שומו שמים !! הישמע כזאת תנאי מעצר מעוגים ועשים ללא דין ומשפט.

ג. וכשנשאלה השופטת בחמיהה למה עיניו הדין כ"כ השיבה כי מוכנה להאריך בחודשים -זו התשובה לרשעות שכזאת.

ד. ועוד לא די בשביתת רחמי על המשך הגר"ד עד שהושיבוהו במשך 42 שעות בציונק החשוך ומלא בעכברים ומעט אויר אין בו כש42 שעות לא בא אוכל ושתיה לפיו ועדיין הגובה הולמת אין.

אחינו בני ישראל

הנוכל לומר ידינו לא בשפך הלא אשעים אנחנו על אחינו אשר ראינו את צרת נפשו בהתחננו אליו כחודש- חודשיים שלוש, ועוד עד שהגיע לחצי שנה ועדיין לא שומענו את צעקתנו והחרשנו ואין ספק שלו היתה קמה זעקה השואגת האיך ניח לענותו על לא עוול בכפו [כפי שהם עצמם הודו שד' בהימצאותו כדי להדשיעו במה שלא עשה למדות שאין הוכחה על כך] לא היו יכולים להמשיך במאסרו על חינם ושתיקתנו מוכיחה להם על חוסר אכשרותנו להוכיח את רשעותם.

ה. וכפי שנתברר לא פעל עד עכשיו שום עסקן שום ח"כ לא רק שלא להמשיך את מעצרו שאין בה שום הגיון זוקיי ומשפטי, וגם שלא להמשיך את ההתעללות בו בתנאים כל כך קשים.

ו. עוד לא קם מי שועק הייתכן שיוסיים ישהה ללא אוכל.

הנוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה, הנוכל להצטדק בפעמות של מה בכך, כשהתורה צוותה לא תעמוד על דם רעיך

ז"ל השו"ע: ..."וכל רגע שמאחר לפדות השבויים הרי דאפשר להקדים כאילו שופך דמים". (יו"ד סי' קנ"ב)

ושתיקתנו היא שפיכת דמו של האברך היקר שנתפס בקרבן היהדות החרדית על לא עוול בכפו, וכל שנאחר זעקתינו מי יודע עד היכן יגיעו הדברים.

יהודים אל תדמו ואל תנוחו
לא תעמוד אל דם רעך !!

רק הייתי חוטף תנומה קלה, מיד הייתי מתעורר מ"ביס" של 'מח שמו'ניק' קטן שלא בחל בשום קטע מגופי, בלי נקיפות מצפון, בלי לחכות בתור, ובלי לשלם, כך שרדתי במשך 20 שעות! עשרים שעות!!! עד לשעה שבע בבוקר למחרת, במלחמה עם הקטנצ'יקים האלו יצאתי כשידי על

התחתונה, נוצחתי... יצאתי מהתא חבול, מוכה וזב דם...

ה"מעבר" - כמה שאכתוב על שליליותו - לא יהא די. לא יאומן כי יסופר שבשנות האלפיים במדינת ישראל עדיין קיים מקום נורא זה, על תנאיו התת-אנושיים. למרות עשרות הפעמים ששהיתי בו, עדיין בכל נסיעה אליו ליבי מפרפר ומסרב להתרגל ולהשלים עם עובדת היותו. בל נשכח שכל מאות האסירים שחוצים דרכו בדרך אל... או בדרך מ... מידי יום ביומו, טעונים בתחושות קשות, אין ולו אחד שעומד לנסוע למחרת לשמוע בבתי המשפט את הכרעת או גזר דינו, והוא לא נתון בסערת רגשות ובנדודי שינה, גם אלו שחזרו משמיעת פסקי וגזרי דינם יושבים ובוהים בתקרה ומנתחים בינם לבין עצמם את עוצמת המכה שנחתה על ראשם. כמה אכזרי המקום הזה שבאים אליו וממנו בנסיעה מלאת סיוטים במשאיות אטומות וכבולי ידיים ורגלים. כמה נוראה התחושה שבמקום להימצא בשעות קשות אלו במקום פתוח מאוורר וחופשי, אנו סגורים בתאון קטן מבלי יכולת לזוז ועבדים-דרוזים מושלים בנו.

יחידה מיוחדת אחראית על העברות האסירים ממקום למשנהו, שמה: "נחשון". הם מצויידים היטב במשאיות, רכבים, אזיקים, כלי נשק, ותיחכום דיכוי רב. כל קו וה"פוסטה" שלו, אני הכי אוהב את הפוסטה של קו מעבר - ירושלים. החורים הזעירים שממוקמים בדופן המשאית לכניסת אור ואויר נמצאים בחזית, כך שאפשר להציץ בעדם לעבר הכביש, לראות תנועות וסימני חיים, ואפשר גם לשאוף אוויר צח בין הכליאה במרתף המעבר לבין הכליאה הבאה במרתף מגרש הרוסים בירושלים, בייחוד עתה בימי הקיץ הלוהטים - המתנה האידיאלית, לחוש את רעננות השחר שמקדמת אותנו בטיפוס על הרי ירושלים! כבר לא איכפת לי שאני עצור ולא מפריעים לי האזיקים על ידיי. העיקר שיש אוויר! אוויר? כן אויר!!! אוח... ירושלים... כמה זמן לא הייתי בה... הרשעים עקרוני ממנה ושלחוני לזמן בלתי מוגבל לעיר אחרת, ומסיעים אותי ממקום למקום כפי ראות עיניהם והחלטותיהם בניגוד משווע לרצוני והסכמתי. אני מעודד ומחזק את עצמי בלי הרף, כי זהו רצון הבורא, וכי אין עוד מלבדו.

הגענו למגרש הרוסים, התקלחתי, התפללתי תפילת שחרית. סעדתי

פת שחרתי שגיסי יעקב הביא לי, ובאמצע ברכת המזון נקראתי לתסקיר שהתקיים בכניסה למעצר בתא המיועד לחיפושים, הגעתי לתא, ישבה אשה - קצינת מבחן. היא הוציאה טפסים ועט והחלה להרעיף עלי שאלות מטופשות. מה שמם של ילדיי, מה גילם, שמות אחיי ואחיותי, גילם, ומקום מגוריהם, היכן למדתי בנעוריי ומה היו עיסוקיי. היא מלאה טפסים רבים, ומשתם טקס מילוי הטפסים, החילותי אני להמטיר לעברה את אשר על לבי.

סיפרתי לה את כל סיפורי, על עד התביעה שחזר בו מגירסתו, על המחדל החמור של המשטרה, ועל מציאת שעיר לעזאזל בכדי לטייח את המחדל שלהם, על הסבל הרב שאני עובר בבית הסוהר, שלפתי מסמכים, קטעי עיתונות, ומכתב של בתי קורע לבבות, ניסיתי ככל שיכולתי לפרוט על המיתרים והרגש הנשי האימהי. תיארתי בצבעים חיים את החרקים המטיילים עליי ואת העכברים, את הצחנה והטינופת, את הריחוק מהאשה והילדים, את חוסר העיסוק, את חוסר הפרנסה וכלכלת הבית, את היתקלותי בעבריינים מפחידים ומעוררי גועל, את הנסיעות המפרכות ב'פוסטות' מחניקים ומסריחים, ועוד ועוד.

סיכמתי: "נמאס לי כבר לומר לכל מי שמוכן לשמוע אותי שאני חף מפשע. אני קורא אלייך בקריאה אחרונה ונואשת, נעשה לי עוול בעצם הרשעתי, ישבתי כבר שבעה חודשים כמעט, מספיק נענשתי, אבקש, די, מספיק. הלוואי שאת תהיי השליחה הנכונה בבית המשפט להפסיק את סבלי הנורא".

היא ישבה קשובה, רשמה ורשמה, ועזבה את המקום גדושה בטפסים מלאים. תם טקס תסקיר קצין מבחן, משם לקחו אותי ל"פוסטה" שחיכתה לי, ונסעתי ל... - איך לא - למעבר.

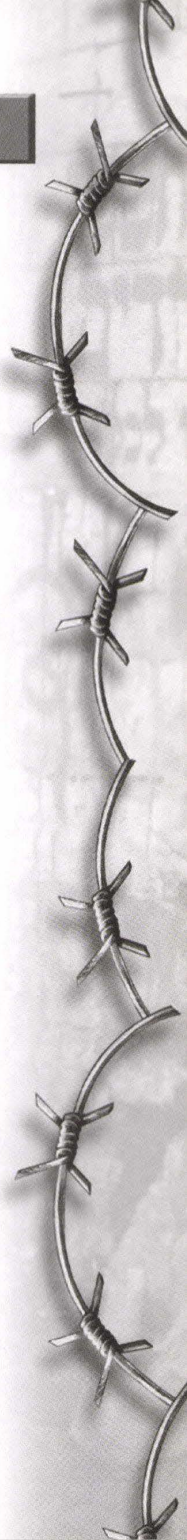
כרגיל, המתנתי במשך כשלוש שעות בחדר סגור, וכשהגיעה ה"פוסטה", עלינו עליה ויצאנו לנסיעה לבית המעצר "אשמורת". הגענו ל"מנהרה" שבכניסה לרשת בתי הסוהר ברמלה, נהג ה"פוסטה" דומם את המנוע, נערכו הבדיקות המסורתיות על גגה ומתחתיה, וכשנסתיימה הבדיקה הנהג

לא הצליח להתניע, וה"פוסטה" נשארה תקועה בין שני השערים, המזגן הפסיק לפעול, האסירים הישובים בתוך ה"פוסטה" קלטו את עסק הביש אליו נקלעו, והחלו להכות ולבעוט בדופני המשאית לטלטלה ולנערה, והשמיעו צעקות רמות. הוזעקו המון סוהרים לדחוף את המשאית הכבדה ולשחרר את נתיב הכניסה היחיד. החגיגה הייתה מושלמת, "היי הופ", מסביב למשאית, ו"היי הופ" בתוך המשאית, ורק לאחר עמל ויגיעה הותנע המנוע, ולנו הייתה הרווחה. המזגן שוב הודלק וייבש את נהרות הזיעה שניגרו מגופינו, והמשכנו בנסיעה עד הגיענו ל"אשמורת".

פרק עשרים ותשע

גזר דין

חלף לו שבוע נוסף. זכיתי לביקור נוסף של שני גדולים, הגאון האדיר הר"ר שמואל אויערבאך שליט"א והגאון האדיר הר"ר חיים ברים שליט"א הגיעו לבקרני. ישבתי ושוחחתי עמם במשך כמחצית השעה. לאחר שיחתנו הם עלו לאגף, חיזקו ועודדו את השוהים בו.

עתה אני נמצא בחדרי. שעת לפנות בוקר, עוד מעט קט ואני יוצא. נסיעה נוספת אולי אחרונה. כל הלילה לא עצמתי עין, כבר אמש הודיע לי הסוהר על נסיעתי הקרובה, לדיון אחרון בבית המשפט. גזר דין. הניחושים והתחושות מעורבות. אני מצפה לשמוע מהשופטת: הסתפקות במעצר, שנה, 18 חודש, 30 חודש, 5 שנים... החישובים רצים במוחי, ואני מוכן נפשית לכל כמות שאקבל. אתמול התקשרתי לכל מי שיש לו קשר עם תלמוד-תורה או מוסד לבנות שיארגנו שעת תפילה ואמירת תהלים בשעה היעודה לגזר דיני, שבזכות הבל פיהם של תינוקות של בית רבן אזכה בהמתקת גזר הדין. מאז שנעצרתי, כבר חלפו שבעה חדשים, כמות

הגאונים רבי שמואל אויערבאך שליט"א ורבי חיים ברים שליט"א ביקרו את האסיר הרב שמואל קורנבליט

★ גזר הדין במשפט "הנאשם" בהצתת דירת המיסיונריות יינתן ביום שני הבא ★

מאת בצלאל קאהן

ימים ספורים לפני גזר הדין במשפטו של הרב אחיין שמואל קורנבליט, יצאו אתמול האסיר

יד חלביטו לקראת גזר הדין שיינתן ביום שני הקרוב.

הרבנים הגאונים שליט"א הג־ עו אתמול לשערי בלא אשמורת,

הרבנים הגאונים שליט"א מתקבלים בשער בית הכלא

שער בתי המאסר

לביקורם של הגאון רבי שמואל אויערבאך שליט"א והגאון רבי חיים ברים שליט"א, שבאו לעודד

שם המתינו להם מפקדי בית הכלא, שהובילו אותם אל המשרד

עיניי רחוני ונפשי בבית הכלא, למעלה מחצי שנה.

במהלך הפגישה נודע לרבי נים שליט"א, כי לפני ימים אחדים נמנע מהאסיר הרב עדי נבליט מזון במשך יומיים, לאחר

למנהל מוסדות ולוועדי עובדים

נותרו פחות ימים מניים

קורס מקצועי לאיור ספרים

התוצאות בעיני ציבור הקוראים!

שלא ניתן היה להשיג מזון בהכשר הבד"ץ, רק כעבור יר מים שבר האסיר את הצום המאולץ, וחזר לאיתנו.

בתום הפגישה יצאו הגר"ש אויערבאך שליט"א והגר"ח ברים שליט"א ממשרדי הכלא, לביקר בבית הכלא עצמו. שני הרבנים, מלווים במלווים ובמפקדי בית הכלא, צעדו במסדרונות, כשעשר רה שערים נפתחו לפניהם, עד אשר נכנסו אל תוך הכלא עצמו. במהלך הסיור, זנו הסוהרים אחי נים ביחוד.

לאחר מכן עלו הרבנים שליט"א לאגף ל"ם ולשומרי מסדרון, שם כינסו את כל האסי רים בתוך אולם גדול. בפני האסי רים שומרי המסדרון, שקיבלו את הרבנים שליט"א בהתרגשות גדו לה מאד, נישאו דברים. הגאון רבי שמואל אויערבאך שליט"א בירך את האסירים הכלואים באגף זה, והגאון רבי חיים ברים שליט"א השמיע דברי התעודדות אריכים לאסירים.

בתום הסיור בירכו הרבנים, בשנית, את האסיר הרב קורנבליט ואיחלו לו הצלחה רבה בגזר הדין שיינתן ביום שני הקרוב, בשעות הבוקר.

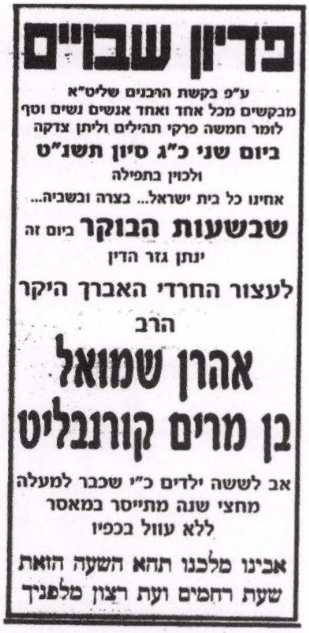
הנסקנים השוהים מציינים, כי לקראת גזר הדין שיינתן ביום שני, מתקיים הביטוי להמשך ולהתפלל להצלחתו של הרב אחיין שמואל בן מרים.

זמן ניכרת ביותר, לכל הדעות.

לפני יציאתי לדרך אל ה"פוסטה" הכרזתי לעיני כל דיירי האגף שברצוני להקים גמ"ח קטן לסיגריות וכרטיסי טלכרט, היות וישנם בינינו מסכנים עניים ומרודים שלא זוכים לביקור וקנטינה ואין עליהם מאומה, ואפשר להחיותם ולשמחם בפרוטות. כל הקהל התלהב מהרעיון, אני הייתי התורם החלוץ, נידבתי שני קופסאות סיגריות וכרטיס של 120 שיחות, הפקדתים בידי ממונה אחראי שיפעיל שיקול דעת נכון בהתאם לתנאי בית הסוהר. נפרדתי לשלום מכולם, בתקווה שבפעם הבאה אתראה עמם בחופש, ויצאתי למסע מפרך.

כרגיל הובלתי ב"פוסטה" לעבר ה"מעבר", המתנתי כמחצית השעה, ואז באו סוהרים מירושלים לקחתנו בהסעה מיוחדת לירושלים. הייתה זאת פעילות נמרצת של אחיי וגיסיי שהתאמצו מעבר לכוחם להוציא לפועל את אי הישארותי ללון ב"מעבר הנורא". כך גם אוכל לנוח מעמל הדרך, ולא אצטרך ליסוע כשלש שעות השכם בבוקר ולהגיע לבית המשפט, לפני תפילה, סחוט ועייף.

הגעתי לירושלים למגרש הרוסים, לאחר חיפוש מדוקדק בכליי נצטוויתי לצעוד לחדר 16. השעה הייתה כבר שתיים בצהריים. ביקשתי משני סוהרים, להתקשר לגיסי שיכניס עבורי אוכל כי עדיין

פדיון שבויים

ע"פ בקשת הנכבדים שליט"א
מבקשים מכל אחד ואחד אנשים נשים וטף
לומר חמשה פרקי תהילים ליתן צדקה
ביום שני כ"ג סיון תשנ"ט
ולכוין בתפילה
אחינו כל בית ישראל... בצרה ובשביה...
שבשעות הבוקר ביום זה
ינתן גזר הדין
לעצור החרדי האברך היקר
הרב
אהרן שמואל בן מרים קורנבליט
אב לששה ילדים כ"י שכבר למעלה
מחצי שנה מתייסר במאסר
ללא עוול בכפיו
אבינו מלכנו תהא השעה הזאת
שעת רחמים ועת רצון מלפניך

יום שני כ"ג סיון תשנ"ט עמוד 3

מחר גזה"ד במשפט הרב קורנבליט, הציבור נקרא לעורר רחמי שמים

מאת בצלאל קאהן

לקראת גזר הדין של האברך הרב אהרן שמואל בן מרים קורנבליט, נערכת תזהרות התרירית בתפילות ריבות להצלתו ולשלומו של האסיר.

גזר הדין אמור להינתן מחר, יום שלישי, והציבור כולו מתבקש להתפלל ולעורר רחמי שמים מרובים לשחרורו המיידי של האברך, שכבר סובל את סבלו זה למעלה משבעה חודשים.

כידוע, נעצר הרב קורנבליט בפרשת האשמות של הצתת דירת המיסיונרית בשכונת מאה שערים, ולמעלה מחצי שנה שהוא כלוא ללא עוול בכפו, כשבמשך התקופה הארוכה הזא התענה, לן בצינוק ועוד.

האסיר הורשע עליידי השופטת רות אור בעוון קשירת קשר לביצוע פשע ובעוון היזק והתפרצות לדירה והצתתה. בהאשמות אלו שהואשם, אין לבית המשפט הוכחות, מלבד עדות מפוקפקת של אחד העצורים האחרים בפרשה - שטען במהלך המשפט, כי אמר את הדברים לאחר שהמשטרה הפעילה עליו לחץ נפשי ופיזי.

לא אכלתי מאמש ואני עומד להתעלף. הם דחפוני והתנהגו אליי בגסות רוח. הוצאתי עט ומחברת, רשמתי את שמם המופיע על דש בגדם ופניתי לחדר. עברו דקותיים. אחד מהם הופיע בדלת חדרי נושף וכולו פחד ורעדה. לא אדע מדוע, וברוב הכנעה הראה לי את הדרך למשרדו של מפקד בית המעצר מרקוביץ, שם ניתנה לי הרשות להתקשר, וגיסי המסור הביא תוך חצי שעה מכל טוב, אכלתי... שבעתי... וברכתי...

הפתעה נעימה ציפתה לי בערב. בערך בשעה שמונה בא והגיע למגרש הרוסים כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א, מלווה בשני גבאים. נפגשנו

ושוחחנו במשך כמחצית השעה, הפגישה והשיחה הייתה עממית. המסר שהביא עמו: לא להישבר, כי אני שליח של כל הציבור החרדי, ואני מייצג את כלל אוכלוסיית החרדים, ולכן מוטלת עליי אחריות כבדה ולהשתדל לא לאכזב, לעמוד איתן ולהיות חזק. ביקשתי ממנו שלמחרת בשעה תשע בבוקר, עת קריאת גזר דיני, שיפעל אצל המלמדים בת"ת שלו המונים מאות תשב"ר לומר תהלים. הוא הבטיח לי זאת.

הבוקר אור, התקלחתי, התפללתי תפילת שחרית, והגעתי לבית המשפט לפי הפרוצדורות המוכרות: כבילה, "פוסטה", המתנה וכו'. התקיים דיון במשך שעה ומחצה כשכל צד מטיל הרבה מלל, כל הטיעונים מוכרים, התובעת ומילותיה הארסיים, ועורך הדין וטיעוניו הוא. הפסקה למשך שעה ומחצה, כתום ההפסקה בא גזר הדין התפור בוודאי מלפני חודשים מספר: 18 חודשי מאסר בפועל! ו - 18 חודשי מאסר נוספים על תנאי למשך שלש שנים!

ההצגה הייתה מושלמת. התבשלה קנוניה בין השופטת, עורך הדין והפרקליטות. החישובים לגבי תקופת המאסר היו מדוייקים, לבל אעז לערער לעליון - תהליך שאורך, בדרך כלל ארבעה-חמשה חודשים, ולפי החישובים נשארו לי להישאר כלוא סך הזמן הזה, כלומר 4-5 חודשים.

ובכן, מעתה, אני שפוט! לא עוד עצור...

בתרגיל הסחה מתוחכם "הבריחו" אותי ב"פוסטה" מיוחדת מבית המשפט המחוזי עד ל... אשמורת... צעד חסר תקדים, ללא המעבר ברמלה.

בחיפוש שנערך עליי נמצא מצבור ענקי של דברי מזון האסורים בכניסה. היות והייתי יחידי נטפלו עליי כל המי ומי מאנשי השב"ס, ניתנה לי הרשות לאכלו כמה שאחפוץ, אבל... אל כלייך לא תתן... נו, כמה אני יכול לאכול? ובהזדמנות ראשונה כשהורידו לדקה מבטים ממני, דחפתי לכיסים מה שיכולתי, בכל כיס בתיק דחסתי מוצר אחר, את היתר שלא הצלחתי מפאת גודלם או נזילותם, השארתי. נזכרתי על היהודים בגיטאות. מה אני מבריח? אוכל!

צעדתי לדלת של האגף, אך, אסון... משמש התחלק מכיסי ו"נתפסתי על חם", ואילמלא הופעתו של סוהר רחמן עם לב טוב שצץ והופיע כאילו מתחת לאדמה והגן עליי, היה נגמר הסיפור בכי רע, עברתי חיפוש נוסף, וכל דברי המזון הוחרמו, לא הבנתי בדיוק מה יכול להיות רע בשקית חלב אטומה, או מה העיקשות על אי הכנסת אפרסק, אך מי אני בכלל שאבוא לחוות דעה בצירוף תחושות עצמאיות?!

מנהיג הפוגרום בדירות הנוצרים במאה־שערים נשלח לשנה וחצי מאסר

השופטת קבעה כי ראוי היה לשלוח את אהרון שמואל קורנבליט (38) לחמש שנות מאסר, אך השתכנעה מעדותו של ראש ישיבה, כי העדה החרדית כולה מחנכת את בניה שלא לחזור על מעשים כאלה

מאת **מיכל גולדברג**

בית־המשפט המחוזי בירושלים גזר אתמול שנה וחצי מאסר בפועל ושנה וחצי מאסר על תנאי על אהרון שמואל קורנבליט (38), שהיה ממנהיגי הפורעים אשר פרצו בדירות של נוצרים בשכונת מאה־שערים בבירה לפני שבעה חודשים.

העונש שנגזר על קורנבליט, אב לשישה ילדים, הוא החמור ביותר שנגזר עד כה על אחד מהנאשמים בפרשה.

.העבירות שלפנינו המזרות ומזעזעות", קבעה השופטת רות אור בגזר־הדין. "אילו היו מבוצעות פרעות כאלה ביהודים בארץ נוצרית, היו אמות הסיפים רועדות מזעם, ויהודים בכל מקום היו דורשים משלטונות אותה ארץ למצות את הדין עם הפורעים הנוצרים בכל חומרת הדין", כתבה.

בנוסף לכך השופטת הצביע, כי קורנבליט לא היה רק "מתבונן מהצד", כפי שניסה להציג את עצמו, אלא נכנס לדירות שבהן היו הנוצרים בשכירות במשך ארבע שנים, ורק מהן חמצים ומסמכים. ואחר־כך עודד אחרים לזרוק חמצים מהדירות תוך שהוא צועק: "לזרוק, לזרוק".

השופטת דחתה את הטענה, כי הסיבה לפוגרום הייתה שהדיירים הם מיסיונרים. היא קבעה כי הוכח שהפוגרום נובע רק ממניעים גזעניים.

קורנבליט לא הביע חרטה בבית־המשפט. סניגוריה, עו"ד יאיר גולן, הביע חרטה בשמו וביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות ובכך שזהו עבורו זה שבעה חודשים.

בגזר־דינו קבעה השופטת אור כי ראוי היה לדון אותו לחמש שנות מאסר בפועל, אך החליטה להקל בעונש בעיקר משום ששוכנעה מדבריו הרב בן־ציון נטשפר, ראש ישיבה גדולה, אשר הביע זעזוע מהמעשים ואמר בבית־המשפט כי לימודי שותפים מנהיגי העדה החרדית כולה – שהמניעה לקהים מהאירוע ומחנכת את בניה שלא לחזור על מעשים שכאלה.

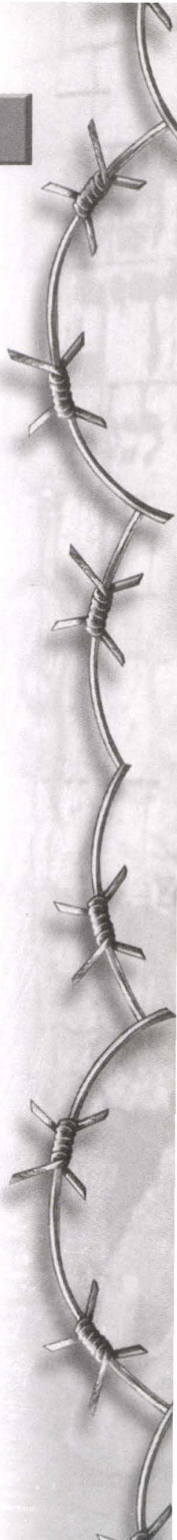

אהרון שמואל קורנבליט, אתמול. לא הביע חרטה. (צילום: יום 77)

פרק שלושים

למעשיהו

"אין שמחה כהתרת הספקות" - זו היא תחושתי לאחר שנשפטתי. ראשית, יודע אני ומכיר את המצב לאשורו. שנית, רואים כבר את האור בקצה המנהרה, קבעתי לי לוח עם משבצות כמספר הימים שעלי עוד לשבת, ובכל יום אני מסמן X. עוד יום חלף, פחות יום לשחרור. שלישית, מעתה זכאי אני לחופשות לאחר שחלף רבע מתוך תקופת המאסר. רביעית, נפתחה הדרך להעברה לבית סוהר (לא בית מעצר) "מעשיהו". שם התנאים נוחים בהרבה, ומיקומו יותר קרוב לירושלים ומקל על הביקורים השבועיים. חמישית, יתמו הנסיעות האיומות ב"פוסטות" לדיונים בבית המשפט, ויחד איתן השהייה ב"מעבר" וההיתקלות ביצורים מאיימים ובלת סימפטיים, בלשון המעטה.

המלחמה המתישה במשך שבעה חודשים בנידון לתיקי ע"י "דורון, מלחמה, ותפילה" תמה, בהשגים די מרשימים ומשביעי רצון. מעתה החלה מלחמה קטנה, בעצם לא ממש מלחמה, פעילות במישור תקופת ריצוי העונש שנגזר עלי. הנקודות העיקריות הן שלושה: 1) זירוז החופשה הראשונה. 2) עניין ההעברה לכלא "מעשיהו". 3) "סחיטת" חנינה ותום ריצוי העונש בטרם פרוס החגים הבעל"ט שבחודש תשרי תש"ס.

בעת כתיבת שורות אלו... תדהמה!

נתבשרתי ע"י סוהר להתכונן לחופשה בת 48 שעות שאושרה עבורי כבר למחרת יום ששי, עדיין לא עברו 2 יממות תמימות מאז גזר הדין ביום שלישי השבוע. כל האגף נכנס להלם! גיסיי קיבלו שוק! ואני כולי התרגשות מעוצמת "אין עוד מלבדו"!!!

רק הבוקר, יום חמישי שוחחתי עם מפקד האגף בקשר לחופשתי הראשונה, והוא הסביר לי "בטוב טעם" את ההליכים הפרוצדורליים והבירוקרטיים להליך חופשה הלוקח זמן של כשלושה שבועות! עד לאישורו ע"י הגורמים המוסמכים.

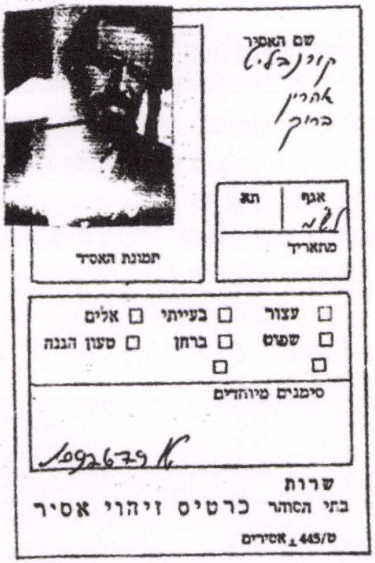
החופשה שאושרה במהירות מפתיעה יצאה לדרך. היא עברה בלי קשיים מיותרים וביום ששי בשעה 11.30 מצאתי את עצמי מעברם השני

של הסורג והבריח. במשך 48 השעות ביליתי יחד עם משפחתי, אשתי, בניי, בנותיי, אחיי, אחותיי, הוריי, גיסיי, ידידיי, מכריי, שכניי. וביום ראשון חזרתי ל"אשמורת".

יום שני ר"ח תמוז. קיימתי כעין 'יציאת מצרים', אושרה ההעברה לכלא "מעשיהו". באשמורת הבוקר ארזתי את כל מטלטלי, ובחפזון יצאתי את "אשמורת" והגעתי בפוסטה לכלא מעשיהו. עברתי את כל הליכי הקליטה המוכרים לי מאשמורת, חיפוש, המתנה, שיחה עם קמ"ן, שיחה עם ע"ס, שיחה עם מפקד האגף, ו...נקלטתי. אני ב"מעשיהו".

במעשיהו שוהים כ - 800 אסירים. כולם שפוטים. אני נמצא באגף לש"ם - לשומרי מסורת, בו דרים כ - 50 אסירים שפוטים. המקום מכיל: שטח די גדול "מיוער" דשא, עצים, חול, אבנים, חתלתולים. ארבעה צריפים, האחד משמש כבית-כנסת, ושלושת הנותרים למגורים. בכל צריף שלשה חדרים, בכל חדר שמונה מיטות, בכניסה לחדרים אין דלתות וגם הגידור סביב לאגף לא עשוי מסורגים כבדים. את השמים רואים באופן טבעי ולא מבעד רשת. כל הנתונים הללו משרים פסיכולוגית אווירה נוחה יותר, מה גם שהאגף פתוח רצוף מהשעה חמש לפנות בוקר ועד 12 בלילה. לפי החישובים שערכתי עם "מומחים" נשארו לי לשהות במעשיהו - אחרי הורדת שליש, ומינהלי - כארבעה חודשים.

פרוצדורה נוספת היה עליי לעבור. וועדת שיבוץ. סוהר מהאגף פתח את השער והראה לי באצבעו לעבר שער במרחק 200 מטר. לשם עליי לפנות יחידי ללא ליווי סוהר. "טיילתי" בניחותא אל עבר המטרה. צילצלתי בפעמון. נשמע זימזום חרישי, דחפתי את השער ונכנסתי. השער נטרק אחריי, לשעה קלה שכחתי שאני בבית סוהר. החצר בעלת ריצפת החול זרועה פרחים, דשאים, מטעים טרופיים וקקטוסים, שולחנות וספסלים מעץ טבעי פזורים על פניו, מוצלים על-ידי בד שחור מרושת מעל מתבדר ברוח. מסביב לחצר חדרים וכיתות לימוד, על הקירות פלקטים וציורים שהוכנו בידי האסירים ה"מלומדים". לרגע נדמה היה לי שהגעתי לגן ילדים מטופח. המטען האנושי מגוון: ערבים רומנים ותאילנדים באים ללמוד

קרוא וכתוב, עבריינים למיניהם באים להשתקם ועוברים הרצאות בענייני סמים, אלכוהול, עישון.

היצורים המעניינים והמפתיעים שהופיעו שם, שעד כה טרם פגשתים, הם אנשי "הצווארון הלבן" בעגה השבסי"ת. אלה הם "אנשי החוק", "הנאורים", "הקיבוצניקים", "מטיפי המוסר", "השמאלנים הדוגלים בשמירת החוק", "אנשי שלום אך-שוא", "יצורי שלום, חבר", "בוגרי דור שלום". עשרות רבות מהם. סובבים הם, בוהקי קרחות, משקפיים עגולות, ישישים קצרי מכנסיים וחשופי חזה מצמיחי שער שיבה. הם אלו ה"עבריינים" האמיתיים?!!! כי הלא זו מדינתם שהם הקימוה, והם אלו שחיברו את חוקיה, גם הם סובבים כאן מאי שם בארץ, לרצות את עונשם ובאו לוועדת השיבוץ.

המתנתי בין כל המתקהלים, וכמו בקופת-חולים של פעם, נפתחה הדלת כל חמש דקות והוקרא שם של פציינט. משהגיע תורי ונקראתי בשם, נכנסתי לחדר. היו ישובים כחצי תריסר אנשי שב"ס. הוצפתי בשאלות מכל הפיות, חזותי גרמה לכך שההליך יהיה מזורז ותוך דקותיים נגמר הסיפור, שובצתי לאגף לש"ם - יישר כח! ל"שיבוץ" בזבזתי כמעט

שעתיים!

עניין האוכל הכשר נתקל בקשיים. בתחילה, כשהגעתי למעשיהו, נאמר לי למלאות טפסים לבקשת אוכל מהבד"צ, ותוך חודשיים-שלשה הענין יטופל ויסודר. שוחחתי עם מפקד האגף ועם רב הכלא הרב הרצל כהן, הם שבו וטענו באוזניי שהם שלחו ושולחים פקסים. אמרתי להם: "אני לא יכול לאכול פקסים, אני צריך לאכול מזון!" ואז הם הבטיחו שישלחו... פקס נוסף!!! בינתיים אני אוכל לחם ושום וקצת ירקות שאני מקבל נדבות מהאסירים, גם בענין ארון להניח את מטלטליי נתקלתי בבירוקרטיה מסורבלת הדומה לזו של רוסיה של פעם, ומטלטליי מתגוללים בתיקים ושקיות ניילון, לנגד עיניהם של "הצדיקים המסתופפים באגף לש"ם".

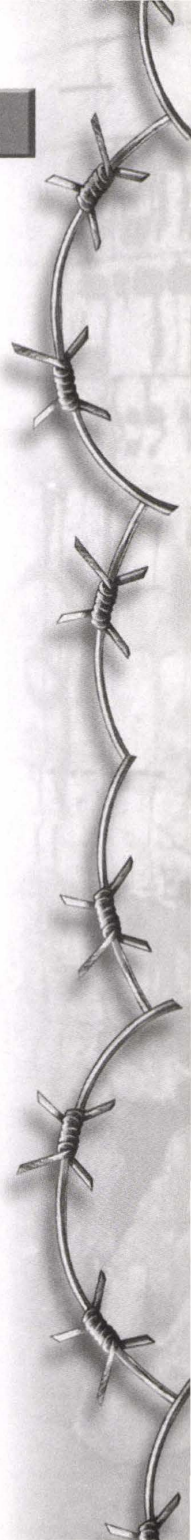

פרק שלושים ואחד

הרחקה לאגף ד'

יום חמישי ט' תמוז, יום ה - 11 לשהותי באגף לש"ם. המזון מהבד"צ וגם בעיית הארון הסתדרו בינתיים, אך צרה חדשה צצה והופיעה. השעה שלוש אחה"צ. לאחר לילה של חוסר שינה, נמנמתי על מיטתי בחדר 2 ביתן 3, סוהר האגף העירני, בידו פתק, "בוא איתי!" הוא מצווה עלי. כשקורי השינה עדיין על עיניי, אני צועד אחריו, הוא מובילני אל הקמ"ן, האחרון שולף תצלום של כיתוב בלורד על קיר מסוייד, מניחו על השולחן, בוחן אותי, ושואל: "מה זה צריך להיות?" ובהבזק שניה, תוחב את אצבעותיו אל כיסי העליון בחולצה ושולף לורד שחור. לא היה כל טעם להכחיש, ומפניו החתומות והזועפות הסקתי שאין גם טעם להתנצל ולהתחנף, עמדתי ללא זיע, ורק חיכיתי לשמוע את ה"פסק".

שעתיים קודם נדרשתי לפנות למרפאה שבבנין מרוחק מאגף לש"ם, לעוד הליך קליטה. בעת ההמתנה בחוץ, למעלה משעה, הוצאתי לורד שחור וכתבתי שלוש מילים על הקיר המסוייד, מבלי לחלום לאן זה יכול להוביל. מדדו לי לחץ דם ונשלחתי חזרה לאגף.

"יש לך עוד את החוצפה לבוא לכאן עם הלורד בכיס?!" הוא שאג.

"מה הבעיה?" ניסיתי להבין את החומרה "תביא לי קצת סיד ונכסה את הכיתוב".

הוא פתח עליי זוג עיניים, וסיכם: "השחתת ציוד", ובקול מצווה אמר: "תארוז את כל החפצים שלך, אתה עובר ל-ד' וגם נפתח לך תיק פלילי!"

בן רגע, הושמו אזיקים על רגליי, "אזיקי סוס". הצעדים איתם מאד קשים ואיטיים, הובלתי ע"י הסוהר לחדרי, החילותי לארוז את ציודי, חבריי לחדר עזרו לי, ותוך עשר דקות הם העמיסו הכל על עגלה, נפרדנו, בליווי ברכתם: "שמור על עצמך" "ביי, אחי" "אל תעשה שטויות", דחפתי את העגלה בפסיעות איטיות בגלל האזיקים. נכנסתי לחדר הקב"ט, גבר כבן ששים, בכדי להשפט, הוא הראה לי שוב את התמונות עם הכיתוב, אמרתי: "סליחה, לא ידעתי שזה כל כך חמור, אבקש רחמנות ומחילה, עובדה שלא ניסיתי להכחיש, ומיד הודיתי". הוא הוציא טופס, וללא ניד

עפעף רשם את גזר הדין: ענישה 7 ימים, ושלילת ביקורים למשך חודש! "מה יש לך לומר על העונש?". הוא פונה אליי, חייכתי במרירות, וכי מה יש לי לומר?

פלטתי: "אני המום, עונש מדי כבר עבור עבירה כה פעוטה".

"סע לשלום"! הוא מסכם, ואני מתחיל לצעוד לכיוון אגף ד', עקב בצד אגודל, בגלל האזיקים שעל רגליי, מרחק של כשלש מאות מטר. שער האגף נפתח, נכנסתי לאגף ד'.

שלשת המילים שהרכיבו את הכיתוב בלורד שחור על הקיר המסוייד שליד המרפאה בעת ההמתנה היו: "אין עוד מלבדו!!!" בליבי פנימה הייתי מרוצה שהכיתוב הנ"ל קיבל סיקור מצולם ופירסום מאסיבי, ושמחתי שזו הסיבה שעבורה קיבלתי את העונש הכבד.

אגף ד' הוא אגף שמור ומסורג בסורגים עבים, הדיירים בו נמצאים רוב שעות היום נעולים בחדריהם, שובצתי בחדר בן 16 מיטות, וחזרתי בדמיוני לימי ה... כל החדר עשן מהסגריות, רעש בלתי פוסק הנפלט ממקלטי הרדיו והטלוויזיה, כולם כאן בענישה, גלות בתוך גלות, וויכוחים סוערים על כל צעד ושעל, ואיומים ומריבות על כל פליטת פה טפשית, הר געש ממש, רובם עירומים למחצה ומכל פינה צצות כתובות קעקע, כזה הוא אגף ד'.

איכשהו שרדתי ועברתי את הלילה, בבוקר למחרת הגיע מפקד די בכיר עם כיפה לראשו בשם יורם, קראני למשרד, והציג בפניי תנאים מיוחדים שאקבל בזכות היותי אדם חרדי, והוא: בשעות התפילה בשב"ק, אהיה זכאי לשהות באגף לש"ם, אולם בתנאי חמור שבתום התפילות יהיה עליי לחזור מיידית ל"ענישה באגף ד". הודיתי לו מקרב ליבי, ושאלתיו מי אחראי על שיכנוע יישום פריוויליגה זו? האם לחץ של חכי"ם, עסקנים, או מאכערים למיניהם, התשובה שהוא נתן לי היממה אותי: "מה כתבת שם על הקיר? הוא עשה זאת!!!"

ננעלתי חזרה בתא עד לגיחה הבאה, ביקור ה"פרידה". גם ההכנות

לשבת התנהלו בין הגיחות, בבוקר בין שמונה לעשר, בצהריים בין אחת לשלוש, ובערב בין חמש לשבע וחצי. אלו היו השעות שבהם יצא כל אחד מחורו וניסה לנהל את חייו, כמו: תפילה, דיבור בטלפון בתור, בישולים, שאיפת אוויר בחצר ה"ענק". רק היו הדלתות נפתחות היו הנענשים פורצים כלבה רותחת מהר געש, לשני הטלפונים היחידים נדבקו ה"כל דאלים גבר". האובייקט הבא בתור היה החצר, בחלל הקטן שנוצר בין גדרי התיל הצטופפו כשלושים נענשים. כאן אין לטייל הלוך וחזור כמקובל, מחוסר מקום. כל אחד מצטנף בפינתו ושואף מלא ריאותיו אוויר, ב"בית הכנסת" קיימתי מנין תפילת שחרית שהורכב מאחד ויחיד, והחילותי בהכנות לשבת. למעשה הייתי אני העשיר מבין כל הנענשים עם אוכל בד"צ, פלטה, קומקום, מאוורר, סיגריות. קלטתי בזוית עניי אסיר נוסף שמקבל בד"צ, חברתי אליו, והשתתפנו יחד בבישול, סיר שלי, בצל שלו, שום שלי, תבלינים שלו. עזרה שלי, עצה שלו, קילוף שלי, ידע שלו. נוצרה בינינו כימיה והרמוניה משותפת, על ידי כל מיני אילתורים הצלחנו לפתור בעיות, עד ל...סגירה. בחדר, הכל נעצר, שקט. הפסקה! ובפתיחה הבאה, העבודה נמשכה מהמקום שבו שהופסקה, עד לעצירה הבאה ולאחריה הגיחה המיוחלת האחרונה לאותו יום, יום ששי.

עת הדלקת נרות הגיעה. נצטוויתי לצעוד לעבר אגף לש"ם, למדתי במשך החודשים הרבים שאני שוהה בבית סוהר לבצע פקודות ולא להפר. זו הייתה פקודה יוצאת דופן, פקודה מתוקה, אבל פקודה! משנסתיימה תפילת ערבית של שבת, נדבקו אליי שני סוהרים וציוו עליי להתלוות אליהם לעבר אגף ד'. חבריי לחדר כשבעה במספר, השתדלו "להנעים" לי את השבת, כיבו את הטלוויזיה, וכיסוה במגבת, פרסו עיתונים על השולחן, העמידו שני חלות ועטו עליהם ניילון, אילתרו כוס מיץ ענבים, כיסו את ראשם בסדינים, מגבות, וניילונים שילבו ידיהם, והקשיב בדרך ארץ לקידוש שעשיתי, ברכת המוציא, כל אחד קיבל פרוסה, אכלתי, ברכתי ברכת המזון, הם עזרו לי להאהיל בסדינים סביב למיטתי, נכנסתי ל"אוהל" ובן רגע נדלקו הטלוויזיה והרדיו, ועשן הסיגריות החלו מתמרים בחלל החדר. שכבתי במיטה כך מכוסה מסביב, עד לשעות הקטנות של הלילה, אט אט

נדמו הקולות, והם נפלו שרועים על מיטותיהם ונרדמו. רק אז הרשיתי לעצמי לזחול החוצה מבעד לכיסויים, לחלץ עצמותיי ולהרגיש "חופשי"... הדבר חזר על עצמו בשאר סעודות השבת, ולמעט זמן תפילות השבת שהרגשתי קורת רוח בשהותי באגף לש"ם - עברתי סבל נורא ואיום, יום נוסף חלף... שבת נוספת...

אחד מפלאי הפלאים, נמצא איתנו אסיר עוור, ממש עיוור. מה עושה עיוור בבית סוהר? העיוור הזה משחק שש-בש, ו...מנצח!

הבעיה והקושי הכי גדול באגף ד', כרוכה בטלפון. מיד בפתיחת דלתות החדרים בבוקר בשעה שמונה. הנהירה היא אל עבר הטלפון. כמוזכר, כל דאלים גבר, וכשסוף סוף מגיע תורי ואני זוכה בכמה דקות דיבור בו, אני עומד מולו בלחץ איום. ראשית, אני שולף את ההודעות שהשאירו עבורי בתא הקולי, פעמים הוא מלא, ורק לשמוע את כולו עורך 30 דקות. אני מקשיב ורושם לבל אשכח מי ומה. ההתלבטויות באמצע השמיעה קשות ביותר, האם להקשיב לכל ההודעה? האם למוחקו בעבור שיישאר מקום למחרת? אני נמצא בלחץ עצום, כשמכל העברים עומדים מולי אסירים מביטים בשעוניהם ומדרבנים אותי לסיים. אני סוחב זמן ומנסה להתעלם ממבטיהם הנזעמים, ומקשיב למשאירי ההודעות חסר אונים! למה אתה לא מתקשר? אני נמצא בבית בשעה...! אנחנו כולנו דואגים! אני מחכה לטלפון ממך, תתקשר! כבר השארתי לך כמה הודעות!

חוסר אונים. זו היא המילה הנכונה שמבטאת את המצב שנוצר, וכי כמה זמן אוכל לשחק ראש קטן, לא להתייחס לסובבים אותי, אני יודע שאני לא נמצא בישיבה מוקף בתלמידי ובחורי ישיבה. כל טעות או מילה לא במקום, פשוט סכנה! וכשהטורים עולים, ודמם עולה למח ומחפש מהיכן לצאת, ותחושת ה"עליהום" נודפת באוויר, ואני קולט בזווית עיניי את הזעם בעיניהם כשחמישים אחוז מביניהם ערבים. ברגע מסויים אני פשוט מנתק את הטלפון ונשאר עם הרשימה בידיים. ביציאה בצהריים, המצב חמור יותר, נוספים אסירים שעתה התעוררו משנת הבוקר ובשחר לא ראיתים. ובערב - אין בכלל סיכוי לגשת לטלפון. אז מתנהלות תגרות

ידיים של ממש על כל דקת דיבור. כחמישים אסירים מתגודדים בשטח ומתווכחים בקולי קולות על ה"זמן". כשמדי פעם בעל הטלפון כועס וצורח: "ש-ק-ט" ששששק...ט! נוצרת רגיעה מסויימת, עד לגמר השיחה ואז מתחיל קרב על הבא בתור. מתווכחים שוב, שלושה אסירים מחזיקים בשפופרת ומושכים לכאן ולכאן. באוויר עפים מילים וקללות שאי אפשר להעלותם על הכתב, פעמים מכות, ופעמים גם...

אני מתעודד שמחר אצליח אולי לזכות ב"קשירת קשר" אולם המצב לא משתנה, והכל חוזר חלילה. בסך הכל אפשר להבין את הלחץ בו נתונים החוסים באגף ד'. פה רובם בעניש על עבירות שעשו בתוך תקופת ריצוי מאסרם, והבעיות הן כה רבות, כמו: שלילת ביקורים לחודש שצריך לארגן בגדים נקיים, או שלילת קנטינה עד שהם נשארים בעירום ובחוסר כל. יש ביניהם שעומדים לשלח אותם מ"מעשיהו" לכלא יותר חמור, ויש כאלו שהזיקו ופגעו ונפתחו להם תיקים פליליים.

הכרתי אחד שנשפט שנה על עבירת גניבה ובתוך כותלי הכלא הסתבך ודקר חבר למוות. הוא הואשם ברצח והגיע משנה מאסר למאסר עולם, איך אמר לי פעם אסיר: "לכלא אתה תמיד יודע מתי אתה נכנס ולעולם לא מתי תצא!". ההתמרמרות היא אפוא גדולה ורבה, והטלפון הוא פתח האיוורור שדרכו אפשר לנשום...

אחד האסירים יושב על המיטה וממרר בבכי, גובהו מטר תשעים, משקלו אולי מאה עשרים קילו. בריון אמיתי. כתובות קעקע רבות על זרועו. יושב ובוכה כמו תינוק. אני ניגש לדובבו, "מה קרה?" אני שואלו, הוא מספר, שרב עם חברו לתא, חבר בא לדוקרו עם סכין, חברו לא החזיק נכון את הסכין ונחתך לו כל היד, הוא נאלץ לקבל תפרים, התלונן על תקיפה. "ועכשיו אני ישוב כאן בעונש" הוא משתנק. "וזה עוד לא הכל, עומדים להעבירני בית סוהר, וגם חבר הזמין חוקר ופתח לי תיק פלילה, בשבוע הבא אחותי מתחתנת, חודשים חיכיתי לחתונה המיוחלת, קיוויתי שאקבל אישור להשתתף בחתונה ועכשיו... עכשיו הכל אבוד".

חיפשתי מילים לעודדו, מה אני יכול לומר לו, לא מצאתי אף מילה

שתוכל להיות מתאימה, ולכן שתקתי והשתתפתי בצערו, רק הצעתי לו שיקח ספר תהלים, "קח!" אמרתי לו "זה ירגיע אותך קצת, וה' יעזור שתצא מזה". הוא לקח את ספר התהילים, הרים עליי עיניים מלאי דמעות, קלטתי בתוך העיניים את המילה "תודה!".

הגלות בתוך הגלות הסתיימה, ובתום ה"שבעה" חזרתי חזרה לאגף לש"ם, ועוד באותו יום יצאתי לחופשה שאושרה עבורי מלפי שבועות מספר. בשעה היעודה פניתי לשער היציאה, וכבר המתינו לי יקיריי, אך שוד ושבר! מנוע המכונית מותנעת, אך הדלתות נעולות המפתחות תקועות בפנים. השמש קופחת על ראשינו, עמדנו במשך שעה בנסיונות לפרוץ את אחת הדלתות. במאמצים כבירים התגברנו והצלחנו לפתוח את הרכב, התרווחנו בכסאות ודהרנו הביתה, החופשה בת 72 השעות טסה במהירות והתחמקה בין האצבעות בחטף ואני שוב עומד בשער הכניסה ל"מעשיהו".

שרות בתי הסוהר
בית סוהר מעשיהו

תאריך : _____

הנדון : בקשה לחופשה

מס. אסיר	שם משפחה	שם פרטי	שם האב	קטגוריה	ת. חופשה אחרונה

מבקש לתאריך	משך החופשה	שעת יציאה	כתובת

נימוקים לבקשה :

_____

_____

חתימת האסיר _____

חוו"ד מפקד אגף

_____

( ) א. במשפחה. ( ) מביין ( ) ג'יין

( ) לא ממליץ הערות : _____

( ) ממליץ על מתן חופשה. _____

תאריך ____/____/____ שעה _____ חתימה _____

חוו"ד ק.מנדיענן

_____

תאריך ____/____/____ שעה _____ חתימה _____

חוו"ד ק.אסירים

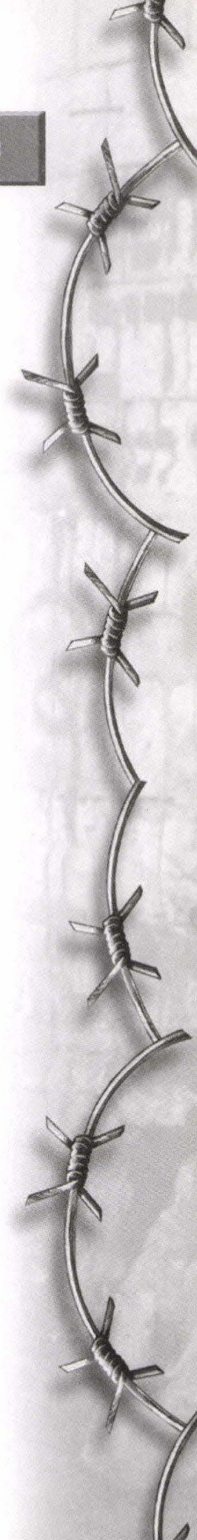
_____

תאריך ____/____/____ שעה _____ חתימה _____

פרק שלושים ושתים

"ואוי לשכנו"

כרגיל מתבצע עליי חיפוש, הסוהר שולף מתיקי אלבום תמונות מסמכים וכתבות, ומחליט להחרימו, "אנחנו נבדוק את זה". פניתי למפקד האגף י. ש. אותו מפקד שהיה נחמד כשקיבלתי את הענישה ובא לעזור לי, אולם מאז שנתמנה למפקד אגף לש"ם פשט את עורו והחליף צורה, והפגין קשיחות וחוסר היענות. כל פנייה שלי אליו בבקשה לדאוג להחזיר את אלבומי, נתקלה בקיר אטום ובחוסר מעש מצידו. החלטתי לפרוט על מיתרי הפתגם הידוע: ההתקפה היא ההגנה הטובה ביותר.

ישבתי לכתוב מכתב למנהל הכלא, בתקווה שהמפקד יעיין בו ויגיע למסקנה לפעול להחזרת האלבום, וכך כתבתי:

בס"ד 19/7/99

לכבוד

מר רני מלכיאלי – הממונה מטעם השב"ס

שלום רב!

הנידון: החזרת אלבום ומסמכים אישיים

ביום ד' 14/7/99 בזמן הישון על יציעי אחת הנשקה בת 8 שעות ישלף הבלי. בתיק מס' 1. ומבלי שיפתח בי מי מסמכים אלבום ויקלה מאחז 1. ומבלי תיעוד. ב. מסמכים אלבום.

ג'ו היתה כי ציוה ובשלון, ובשלון. ש הסוהר שמתפש בשעה שהוא מאבד את אלבום תמונות שלו מסמכים אישיים ומכתבים שהוא מקבל מאשתו ומשפחתו ומידידים, ומבקש לקבל את אלבומו חזרה לידיו, אומר לו שיש לו פסול חמור שיתפש בשעת עבירה כשהוא מנסה להבריח את אלבומו בתיק שהוא לבוש בשעת ביקור אשתו ומבלה עמה כמה שעות. ואם הסוהר לא היה מוצא את האלבום בתיק, הוא היה מאשים אותו בהברחת סמים ומכשירים אסורים אחרים. הוא היה מבקש לקבל את הבושם ולהשאיר לו את האלבום. כשהלכתי לסוהר ושאלתי אותו מדוע הוא לוקח את הבושם ולא את האלבום, ענה לי בשלווה: "אסור לאסירים להחזיק בושם, ואילו אלבום מותר". ?!?

ראיתי שאין טעם להתווכח עם הסוהר, ולכן ביקשתי לדבר עם הקצין התורן. הקצין הגיע ושמע את הסיפור, ואמר לי שהוא יחזיר לי את האלבום. לאחר שעה קלה הגיע הסוהר עם האלבום, ואמר לי שהקצין הורה לו להחזיר לי את האלבום. כמובן שלא האמנתי לו, ולכן ביקשתי שיחזיר לי את האלבום בנוכחות הקצין. הסוהר סירב, ואמר שהקצין הורה לו להחזיר לי את האלבום, ולא אכפת לו אם אני מאמין לו או לא. הוא לא יחזיר לי את האלבום בנוכחות הקצין.

בס"ד 19.7.99.

לכבוד מנהל כלא מעשיהו

באצמעות מפקד אגף לש"ם מר י. ש.

שלום רב!

הנידון: החזרת אלבום ומסמכים אישיים

בתאריך 4.7.99 ביום ראשון, עת חזרתי מחופשה בת 72 שעות לשער הכלא, התבצע עליי חיפוש ע"י הסוהר א. כ. ונלקחו ממני: 1: אלבום תמונות 2, מסמכים מצולמים. לא הייתה כל עילה מוצדקת לשלול ממני את החזקת הנ"ל, ובעיניי יש פסול חמור שסוהר משתמש באמביציות אישיות ובכוחנות כשהוא מנצל את מדיו בתור עובד ציבור, שלמולו מתייצב אסיר חסר אונים ונטול סמכויות מינימליות ומצווה להשמע לכל הגה היוצאת מפי הסוהר. בפנייתי לסוהר הנ"ל במשך השבועיים הבאים להחזרת האלבום והמסמכים, התחמק הלה בתירוצים שונים ומוזרים כשבפיו: "מסרתי אותם למי שצריך ואיני זוכר למי". אבקש לחקור את הנושא לאלתר, ולהשיב לי את הציוד האישי הנ"ל.

בהמתנה וציפייה

קורנבליט אהרן, אגף לש"ם.

מסרתי את המכתב למפקד, ותוך כמה שעות באה התשובה מפיו: "בדקתי את הנושא, הציוד נמצא אצל הקמ"ן ואין באפשרותך לקבלו, היות והוא כולל כתבות הנוגדות את רוח השב"ס. לכן אני מציע לך לשבת בשקט ולהתאזר בסבלנות!".

בשעות הפנאי ישובים אנו כמה יחידים ומפטפטים על דא ועל הא. אחד מהם משיח לפי תומו על סיבת מעצרו: "מישהו הלשין עליי במשטרה, עמדתי לקבל בגללו שנתיים מאסר, אתה יודע מה זה שנתיים? ה' ישמור! חיכיתי לו בפינה, וכשהגיע לעברי, הגחתי ממחבואי ודקרתי אותו שש או שבע דקירות". ואני שואלו: "לא דאגת שמא תהרגהו?" והוא עונה: "אני

במקצועי קצב, יודע אני כל חלק בחלל הבטן היכן מיקומו, לא דקרתי סתם, פצעתי את הטחול, פרסתי חתיכה מהריאה, שיספתי את הכליה הימנית, דיממתי את הכבד, וכמה חיתוכים בפנים, ושלחתי אותו לטיפול נמרץ, קיבלתי על ביצוע המלאכה מאסר עולם!!!"

שני לו מספר: "הרגתי את אשתי במגהץ, וכשהשופט שאלני למה דווקא במגהץ. עניתי, בגלל שהיא התחילה להתקפל, ועבור אימרה זו בית המשפט החמיר עמי ושלחני לרצות מאסר עולם בכלא, אני כבר יושב שמונה וחצי שנים!!!"

שלישי מדווח שקיבל פעמיים מאסר עולם על רצח כפול שביצע. בקליע אחד של אקדח תמו חייהם של שתי נשמות, הקליע חדר לגופו של האחד, יצא מצידו השני וחדר לתוכו של הגוף השני. חוקרי שב"כ בכירים עמדו משתוממים ולא האמינו לתופעה נדירה זו, עינוהו עד מוות כדי שיודה על שותפים כביכול שהעלימו את הקליעים לאחר ביצוע הרצח, ומשלא נענה להם החמירו איתו עד מאד, הוא יושב כבר 12 שנה, ואין לו זמן מוקצב!

בין כל ה"צדיקים" הללו אני סובב, חי אתם, אוכל עמם, ישן בחדרם, מתפללים יחד, שרים יחד, מתענים יחד, סובלים ושורדים יחד...

אך שמתי לב לתופעה מעניינת, שהזכירה לי את הידוע לכל, שבעולם האמת לאחר מאה ועשרים, חוץ מתורה ומעשים טובים לא מתחשבים בשום מקצוע אחר, למשל: הקצב שבינינו שמומחה לפירוק בהמות גסות, לא שווה כקליפת השום, וכי יש כאן בהמות לפירוק? או עורך הדין שנמצא עמנו על אלימות במשפחה, שהוא עורך דין מומחה ויודע לעמוד ולדבר בפני שופט ללא שיקשוקי ברכיים ובמילים חלקלקות, כאן הוא "אויס קאפילוטש מאכער". וכי איזה שופט יטריח את עצמו להגיע אליו לשמוע מפיו את דברי הסניגוריה על מרשו? או רופא השיניים, שגורף מליונים ונחשב כאחד מרופאי השיניים הטובים בארץ, חוץ מלומר תגיד אה, ולהציץ לחלל הפה, ולגמגם: "יש לך חור בצד שמאל" ולהניף ידיו מעלה ולומר "מצטער שאין לי את הכלים הדרושי לטיפול" אינו מסוגל לעזור במאומה, או קבלן השיפוצים שהוא ה'כלבוניק' ואנשים עומדים בתור ומשכימים

לפתחו כד לקבל את שרותיו המעולים, סובב הוא פה כשידיו תחובות בכיסיו ומטייל הלוך וחזור באפס מעשה, וכי מי צריך להרחיב דירה? הרי כולם מחכים לפרק את דירתם-חדרם ולהגיע במהירות למשפחתם! או הפסיכולוג המדופלם שבנוסף למלל אין סוף ששפתיו פולטים אין לו מה לחדש, ובפרט שאין הכסף זורם לכיסיו וללא יכולת לומר לפציינט: "חזור אליי בשבוע הבא שוב" ולחלוב את היושב מולו ללא רחמים, או הדפס והדוור, השופט והרופא, הטייס והימאי, הנהג והמוסכ'ניק, המליונר והגביר וכו' וכו'.

בעלי המקצוע היחידים הדרושים כאן הם הלמדנים ושומרי המצוות. לאן שיכניסום תמיד ימצאו את ספרם ואת האנשים שיבואו להתייעץ עמם וברוב המקרים יקבלו תשובה משביעת רצון ויבואו על סיפוקם, ותמיד ובכל מקום יכבדו אותם ביראת כבוד "כבוד הרב, יש לי שאלה, כבוד הרב מה אתה אומר על.. כבוד הרב, איפה כתוב..." וגם הם עצמם ירגישו טעם בחיים למרות הכול.

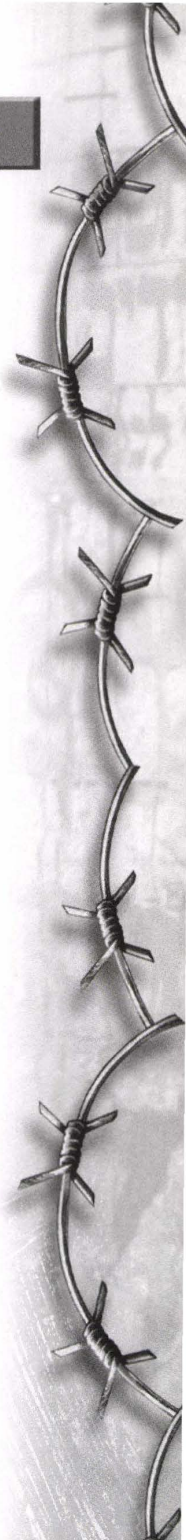
האילתורים ומציאת פתרונות לתנאי השטח הם רבים ומגוונים בכדי להתקיים במקום הארור, יש ואני יושב לפעמים שעות, ימים, ואפילו שבועות, כדי להמציא פטנט או תרגיל או סתם עצה טובה לשרוד בתוך קיבוץ הגלויות המוזר שנקלעתי אליו בעל כורחו, במסגרת עצם המצאותי בתוך קהל של גנבים, רוצחים, ופושעים ומלשינים למיניהם.

למשל: מכת הגניבות, ראשית המקום הכי בטוח זה בבטני, אם מדובר בענייני אוכל, זכורני שכל פעם היה נעלם בקבוק קולה שהייתי שם במקרר, למרות כל מה שהייתי כותב על הבקבוק אם סימן ואם שם, הוא היה פשוט 'מקבל רגליים' ונעלם, עד שפעם אחת, הטלתי לתוך הבקבוק כמות מי רגליים מכובדת ומאז - פסק העישור הכוהני...

או למשל: הסיר הפרטי שהבאתי מביתי בכדי לבשל בו לכבוד שבת - היה מטייל במשך השבוע ובושלו בו בישולים לא לרוחי, והדבר היה נעשה כאילו לא ידעו שהסיר שלי. "אם הייתי יודע שהסיר שלך, לא הייתי נוגע בו" כך מדי שבוע בשבוע, ולקראת שבת הייתי צריך להגעיל את הסיר.

מני-אז, הייתי משאירו במשך השבוע יחד עם שאריות החמין הדבוקים בו עד ליום ששי, ולסיר הרווחה...

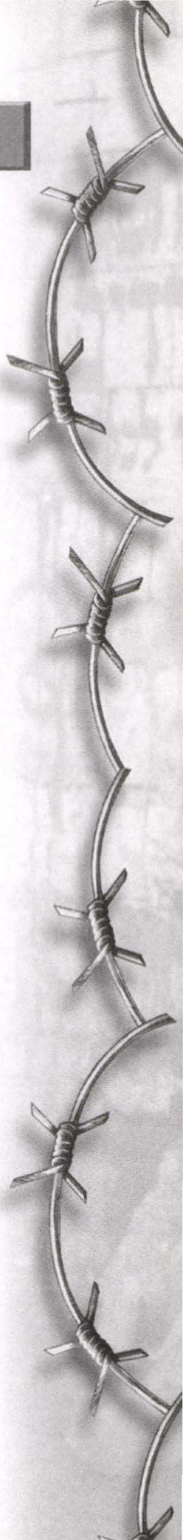
ועוד על "חבריי": אחד מהאסירים בחדרי הודיע שבעוד יומיים הוא משתחרר. כהרף עין נפוצה השמועה. תוך חמש דקות הגיעו מכל התאים לאחל לו מזל טוב, ובלשו בעיניהם אחר חפצי ערך שעומדים להיות מיותמים. תוך פחות מדקה ניטש קרב אכזר על כל מצרך פעוט, והשאירוהו כמצולה שאין בה דגים, ולמחרת הוא בא לבקש ממני סיגריה או שיחת טלפון, ה"הם" לא ראו לנכון לעזור לו ולו בכפית קפה...

פרק שלושים ושלש

תהא שנת סוף

יום הדין פתח את השנה החדשה הבעל"ט, שנת תש"ס. ראש השנה פתח את החודש הגדוש בפעילות רוחנית. אם עד עתה, איך שהוא הייתי עובר בשלום יום של חג, הרי עכשיו אני ניצב בפתחו של חודש מלא בפעילויות רצופות ושרשרת של חגים המורכבת מצירוף סממנים יהודיים רבים; החל בכפרות, יום כיפור, סוכה, ארבעת המינים, ושמחת בחגך, הושענא רבא, שמחת תורה. האם אפשר בתוך החושך הזה ששמו בית סוהר להרגיש ולחוש את החגים הבאים ללא קירבה למשפחה, ולסביבה הטבעית?

כבר בעניין הכפרות החלו ההתלבטויות. איך לעשות, הרי תרנגול אין באפשרות להכניס לכאן, אם משום מוצרי מזון, ואם משום בעל חי, ואם משום אפשרות הברחה בתוכו, ואולי משום השחתת ציוד שהתרנגול יכול להסב נזקים לציוד של השב"ס חלילה...

עם דג חי הבעיה כמעט זהה. אז מה נשאר? כסף! וכסף מנלן??? הרי הס מלהזכיר את המילה הזו, אולי אפשרי לעשות כפרות ב...טלכרט או ב....קופסת סיגריות. האסירים כולם פנו אליי: "קורנפלקס, (כך הם קוראים לי) מה עושים עם כפרות?"

שאלה נוספת מעניינת ומסקרנת באה אליי. בבוקר אחת השבתות, הגיע אליי אסיר ובידו מצית דלוק, ושאלה בפיו: "שכחתי ששבת היום ובאתי להדליק סיגריה ופתאום נזכרתי שהיום שבת, ברגע שאעזוב את האצבע, המצית יכבה, ואם אמשיך להחזיק אני ממשיך להבעיר, מה עלי לעשות?" ברגע הראשון נבהלתי לראות מצית דלוקה בשבת מול עיניי. אולם הסתכלתי בעיניו של המחזיק במצית וראיתי בהם רצינות ולא, חלילה, לעג, ובגלל שמעולם לא נתקלתי בשאלה דומה לא ידעתי מה לענות לו. בסוף הגיע סוהר גוי והוא מסר לו להחזיק ובנתיים המצית כבה.

התשובה על השאלה מאד סיקרנה אותי. הייתי בקשר עם כמה רבנים ידועי שם, שניים מהם ענו לי שהיה עליו להמשיך להחזיק ולא לעבור על מלאכת מכבה, ושניים מהם ענו לי שעליו היה לעזוב כדי לא לעבור על

מלאכת מבעיר. בכל אופן, שתי השאלות הם חומר למחשבה מעמיקה.

ליל יום-כיפור. כל נדרי, אולם בית הכנסת התמלא בהמונים. באו והתאספו מאגפים אחרים, כולם לבושי לבן וטליתות מצויצות, שערות ארוכות, עגילים לאוזניהם, אך טהורים, יהודים תמימים, האוויר בבית הכנסת היה דחוס, כמאה גברים במספר, האווירה זכה וטהורה, מכירת המצוות, דווקא אלו הרחוקים מתורה ומצוות הם אלו שהזילו מכספם וקנו את כל הכיבודים בסכומים רציניים, שהיו מיועדים לקניית ספרי קודש לבית הכנסת.

התפילה החלה. היו ביניהם רבים שאינם יודעים אפילו קרוא וכתוב והשתדלו כל הזמן להציץ במחזורי שכיניהם בכדי לא לחרוג מהאווירה, ופתאום פורצת מפי כולם... אבל מפי כולם... "ח-א-טא-נו, ל-פ-נ-יך, ר-א-א-חם ע-ל-י-נו" . לא הייתה זו סתם שירה, כי אם שאגה, משאלה כנה היוצאת מהלב. גם למחרת, בשעת בוקר מוקדמת, לאחר ספירת הבוקר הם באו והתאספו בבית הכנסת ובמשך היום כולו השתתפו בכל התפילות של היום הקדוש: שחרית, מנחה נעילה, ערבית, הבדלה, וברכת הלבנה - עמדתי המום משתאה לנוכח העוצמה הטמונה בלב היהודי שכשהיא פורצת החוצה היא מפילה גדרות ומחסומים, ולבטח שערי התפילות נעקרו ממקומם על ציריהם.

מה יפה היה לראות, כיצד במוצאי יום הכיפורים נחלצו כולם להקים סוכה באגף השכן הזדרזו להקימה מיד בגמר הצום, שם דרים אסירים שפוטים ארוכים, לאו דווקא שומרי מצוות, אך יהודים חמים, שהפתיל שנדלק אצלם ביום כיפור התלקח ועז היה חפצם לקיים עוד ועוד מצוות. אכן איזה עם נפלא יש לך, בורא עולם.

מי יכול לעצור בעדם? מי יכול לעצור בעדנו? כשהעניין מגיע לענייני דת אין כוח בעולם שימנע זאת. לא המשטרה ולא השב"ס. בין יום-כיפור לסוכות, נדברנו עם רב הכלא על הצורך לבניית סוכות עבור אסירי הכלא לכל אגפיו, קיבלנו או-קיי ויצאנו לפעולה. המלאכה היתה רבה ומפרכת אך כדאית. כל האחראים על המחסנים, הכלים והציוד נצטוו לבוא לעזרתנו.

נרתמנו אני ועוד שלושה אסירים לביצוע המשימה. האפסנאי צייד אותנו במוטות ברזל, קורות, ברזנטים, חוטים, פלורוסנטים, וכלי עבודה. שלשה פועלים נוספים סובבו בכל שטח כלא מעשיהו וגזמו דקלים עבור סכך כשהם מצויידים בסולמות ומכונה לחיתוך עצים, ואנו עמדנו מבוקר עד ערב להרכיב סוכות בכל אגף ואגף כעשרה במספר. החשמלאים התקינו תאורה מתאימה.

באגפנו הקמנו סוכה ענקית, כשרה למהדרין עם כל ההידורים, היו רבים שזו להם הפעם הראשונה שבה ראו סוכה, היו גם ביניהם כמה "תלמידי חכמים" שהפגינו ידע בהלכות סוכה, כמו: דופן עקומה, לבוד, עשרה טפחים, ומעמיד וכו'. מרנין היה לשמוע מפיהם את העידוד הקצבי: "לשם מצוות סוכה". אח, כמה היה נהדר בעת עלותי על יצועי בלילה אחרי היום המפרך שעמדנו בשמש, ולהזכר ביהודים הללו שעמדו מן הצד בעיניים פעורות ומביטים על הבנייה המתקדמת מתוך הערצה ושקיקה גוברת.

למרות האווירה המרוממת של ערב חג הסוכות, הרי שבימי חג הסוכות עצמם היו קטעים די מעציבים שהזכירוני ללא הרף שבכל זאת, המקום בו אני נמצא מחייב הלך מחשבה שונה. כל זוג אסירים קיבל סט של ארבעת המינים, והוויכוחים סביבם לא בדיוק תאם את אווירת החג. באמצע סעודת החג בבוקר, נשמעה האזעקה השבועית. אות לכך שברגע זה מתבצע נסיון לרצח באחד האגפים, ואז מוכרז מצב חירום ועל כל האסירים על כל אגפיהם לרוץ במהירות לחדרם ולהנעל על אתר. כך שהיינו נעולים בחדרים במשך כשלוש שעות עד שנשמעה צפירת ארגעה ולאחריה ספירת האסירים לוודא שאף אחד לא נעלם בעת התוהו ובוהו שנוצר.

חזרנו לסוכה להמשך הסעודה, כשבין הרגליים התסובבו כתריסר חתולים רובם עוורים, וחלקם קצוצי זנבות, איזכור ליצורי אנוש סדיסטים השוהים במרחק מה מאיתנו.

כך עברו להם, די בעצב, שבעת ימי חג הסוכות. מדי ערב, ניסיתי

לערוך מעין שמחת בית השואבה עם כמה אסירים בסוכה. שינה לא הותר לנו בסוכה ובשעה 12.00 בלילה חוייבנו להכנס לחדרים וננעלנו עד למחרת בבוקר עם ספירה של שחרית.

מיד לאחר החגים נקראתי לפגישה אצל עובד סוציאלי של בית הסוהר. הוא הוציא טפסים ומילא אותם כיתוב בלי סוף, ושאלות מטופשות ולא ענייניות. כמה אחים ואחיות אנו בבית, היכן למדתי בילדותי, ועוד, ועוד, בסוף הכריז: "היות וועדת שיחרורים תתכנס בקרוב לדון בתיקך האם לאשר עבורך הורדת שליש, אני פה, ואני רוצה לעזור לשקם אותך ואת משפחתך לקראת השיחרור, אם תקבל את הורדת השליש".

עניתי לו: "ב"ה אני לא צריך עזרה, אני מסודר, גנבתם לי את החופש, החזירו לי אותו בלי תנאים, דרך אגב, אם אתה צריך עזרה פנה אליי בזמנך הפנוי"...

פרק שלושים וארבע

"אין עוד מלבדו"

ועדת השחרורים של שירות בתי הסוהר החליטה לנכות שליש מעונשו של האסיר הרב קורנבליט

■ הכנות לקראת קבלת פנים המונית ביום השחרור, ט' בחשון ■

מאת בצלאל קאהן

ועדת השחרורים שליד נציב שירות בתי הסוהר, החליטה אתמול לנכות שליש מעונשו של האסיר הרב אהרן שמואל קורנבליט, וזאת עקב התנהגות טובה. למיטב, ישוחרר הרב קורנבליט בט' בחשון. ביום שהחירורו צפוייה לחתקיים בירושלים קבלת פנים המונית, בהשתתפות המוני תושבי ירושלים, בראשות הרבנים שליט"א.

הרב אהרן קורנבליט הואשם לפני מספר חודשים, כי היה אחראי, כביכול, להצתת דירת המיסיונריות בשכונת מאה שערים בירושלים. הוא שהה בכלא במשך כל תקופת משפטו, ולמרות גידסתו ונידסת הנאשמים האחרים בפרשה, טירבה השופטת רות אור להאמין לגירסתו, ישלחה אותו לתקופה ממושכת לכלא. במשך תקופה זו הוא נותק מבני משפחתו ומילדיו, ורק לעתים רחוקות הוא יצא לתופשה בשבתות לביתו. ברי"ה ובשמחת תורה הוא שהה עם בני משפחתו, אולם את יום הכיפורים ואת כל חג הסוכות נאלץ לעשות בכלא.

בועדת השחרורים שהתכנסה אתמול נכחו השופט בוימוס י. שרון, נציג שרות בתי הסוהר, נציגת הפרקליטות, נציג מאגף השיקום בשב"ס, האחראי על הוע"ר רות בשב"ס והרב קורנבליט.

בסמוך לחדר בו התקיים הדיון, המתינו כשלושים אסירים נוספים מבתי־כלא אחרים, שעניינם אמור היה לעלות על שולחן הדיונים בוועדת השחרורים. בתחילת הדיון בוועדה, השופט הקריא בפני הנוכחים את הסיבה לאשמתו. נציגת הפרקליטות לא התנגדה להחתת השליש מעונשו, אולם הוסיפה ש"הנאשם היה מנהיג הפודעים", וכשל כך היא מבקשת להגביל את שחרורו של הרב קורנבליט ולהציב בפניו תנאים מגבילים וחמורים, כמו לחתום סעם בשבועיים בתחנת משטרה.

השופט הקריא את החלטתו, והודיע: "אני מאשר את הורדת השליש, ובמשך שבעת החודשים הבאים אתה ממשיך להיות אסיר ועליך לחופיע כל שבועיים לחתום במשטרה".

כאמור, ביום שלישי, ט' בחשון, ישוחרר האסיר הרב קורנבליט מבלאו, וביתושלים החלו אתמול בהכנות לקראת אירוע גדול של קבלת פנים עם שחרורו. באירוע ישתתפו המוני מתושבי ירושלים, בראשות רבנים, ראשי ישיבות, אישי ציבור ובני משפחתו, שהמתינו לשחרורו למעלה משנה.

היום המיוחל הגיע. ביום רביעי כ"ו תשרי תש"ס - 6.10.99 מצאתי את עצמי צועד אל עבר וועדת השחרורים הנמצאת בין החומות של כלא מעשיהו. הייתי חייב ללבוש בגדי אסיר בצבע חום-בוץ, המתינו שם כשלושים אסירים נוספים שבאו מבתי סוהר אחרים באזור: מכלא ניצן, מכלא איילון, ומכלא נווה תרצה. כולם לבושים בגדים חומים, מלווים בשוטרים. שני צבעים שלטו בשטח, חום וכחול, כמובן שהעדיפות הראשונה ניתנה לאסירים מלווי השוטרים, לאחריהם באו מלווי עורכי הדין, ורק אחר-כך לאסירים שבאו בלי ליווי וללא נציג.

האסיר הראשון יוצא מהוועדה. כולם סובבים אותו ושואלים: "איך השופט, עצבני?" האסיר מעקם באפו. כולם נלחצים, האסיר השני יוצא 'מבסוט', כולם מאושרים. כל רבע שעה, מצב הרוח משתנה לפי חזות פני היוצא מחדר הוועדה. את המתח באוויר ניתן לחתוך בסכין. כולם באו לשמוע את גורלם שיוכרע בתוך דקות בלי ניד עפעף. ישנם אסירים בינינו שרק השליש של תקופת מאסרם, הוא שנים על גבי שנים.

לאחר חמש שעות המתנה מורטת עצבים, הגיע תורי. בתוך האולם היו ישובים כעשרה איש, ובהם: השופט, התובע המשטרתי, קצין אסירים, ומפקדים נוספים. המשפט החל: השופט מקריא את ההאשמה, התביעה לא מתנגדת להורדת השליש, אולם מוסיפה שהנאשם היה מנהיג הפורעים ומבקשת תנאים מגבילים וחמורים ביותר.

השופט מצווה עליי לעמוד ולתת את דברי, נשאתי נאום: "אני מצטער ומביע חרטה על שהייתי נוכח בין המתקהלים ומבטיח להבא לא להשתתף באירועים דומים. זהו מאסרי הראשון. אני לא עבריין לא נרקומן. אני בן אדם מסודר לומד בישיבה למדתי בישיבה ומתכונן לשוב וללמוד שם. יש לי אשה וששה ילדים שמצפים לי כמעט שנה שאשוב הביתה. התנהגותי במשטרה ובשב"ס הייתה למופת. את זאת יכולים כל הסוהרים להעיד עלי. אבקש מכבוד השופט לחון אותי ולהוריד ממני שליש ממאסרי כנהוג בשב"ס".

השופט: "אני רואה שהמשטרה לא מתנגדת, וגם בתיק המאסר מופיע

שהתנהגת כראוי, אני מקווה שלמדת לקח והפקת לקחים, ולא תשתתף יותר בפרעות".

אני: "יש לנו וויכוח עם ההרשעה, אני שב וטוען כי אני חף מפשע, ודגו אתי בתור מדגם מתוך קהל של 800 איש".

השופט: "אבל אתה הורשעת, ובית המשפט הוא שהרשיע אותך" אני: "כן, הוא הענין, יש לנו וויכוח, אבל נעזוב את הוויכוח כעת בצד".

ואז... באה ההחלטה: "אני מאשר את הורדת השליש, ובמשך שבעת החודשים הבאים אתה ממשיך להיות אסיר ועליך להופיע כל שבועיים לחתום במשטרה".

לפי חישוב מהיר שעבר בראשי, נסיתי לנתח את העבר ואת העתיד, גופי רוחי ונפשי שהיו מתוחים כקפיץ במשך אחד עשר חודשים השתחרר בפתאומיות ובכל הכוח. בעתיד נשארו לי לשהות בבית הסוהר כשבועיים.

ואכן השופט מיד אישר שביום שלישי ט' חשון תש"ס 19.1.99 - אני חופשי.

המלה חופשי לא מסתדר לי בראש, סך הכל מילה בת חמש אותיות, ועוצמה כה חזקה - - - אני עומד להיות ח-ו-פ-ש-י!!!

אין עוד מלבדו!!!

על כל ההתרחשויות ערב ואחרי השחרור אי"ה בכרך ב'.

תודה

הנני מביע תודות לכל השמות המצורפים, שכל אחד פעל בתחומו שעשו למעני ועזרו לי רבות או השיאוני עצות נכונות. האמת מוכרחת להאמר שהם כה רבים, וחשבתי בתחילה לא להעלות על הכתב את שמם, פן ושמא אשכח אחד או שניים מהם, אולם במחשבה שניה באתי להחלטה שאין מנוס מלהזכיר את שמם, ולכן אל יפגע באם שכחתי שם של מאן דהוא, ואלה שמותם:

אשתי וילדיי.

הורי.

אחי: הר״ר דוב, הר״ר צבי.

גיסי: הר״ר יהושע ;יינגרטן, הר״ר חיים דייטש, הר״ר חיים מאיר דושינסקי, הר״ר יעקב אייזנבאך.

רשימת השמות לפי הא-ב

הר״ר יהודה אורי	הר״ר יעקב מאיר ברגר	הר״ר צבי ראובן דווידוביץ
הר״ר חיים אדלר	הר״ר מרדכי ברנדווין	הר״ר יעקב חיים דינקל
הר״ר ישראל אייכלר	הר״ר אליעזר גבל	הר״ר חיים דויטש
הר״ר אלעזר אנשין	הר״ר עזרא גוטליב	הר״ר משה דייטש
הר״ר דודי בידרמן	הר״ר מיכל גוטפרב	הר״ר שלמה דייטש
הר״ר חיים שמואל בלוי	הר״ר בן ציון גוטפרב	הר״ר משה הופמן
הר״ר שלמה בלוי	הר״ר חיים יוסף גפנר	הר״ר משה וורשאוור
הר״ר יהושע בקר	הר״ר נפתלי גרינבוים	הר״ר יאיר ויינשטוק

הר״ר אברהם חיים חשין
הר״ר ישכר דב לבין
הר״ר ישראל לייכטר
הר״ר ברצע לייפר
הר״ר בנימין מנשה ליפקין
הר״ר יעקב מייזליש
הר״ר יהודה לייב מינצברג
הר״ר יהודה משי זהב
הר״ר שלמה אליעזר מרגלית
הר״ר מרדכי נויגרשל
הר״ר דוד נייהויז
הר״ר דוד סאקס
הר״ר ראובן עמית
הר״ר אברהם שלמה פויגל
הר״ר אברהם ישעיהו פיין
הר״ר יוחנן ציינווירט
הר״ר אברהם קאפ

הר״ר ישראל קאפ
הר״ר שמעון קאפ
הר״ר ירוחם קופרמן
הר״ר מרדכי קורנבליט
הר״ר ראובן קורנבליט
הר״ר משה קלירס
הר״ר ישראל אהרן קלצקין
הר״ר בנימין זאב קנפלמכר
הר״ר יו״ט קראסניאנסקי
הר״ר יוליש קרויס
הר״ר שמחה קרקובסקי
הר״ר יחיאל רבינוביץ
הר״ר מאיר רוזנר
הר״ר יצחק דוד רוטמן
הר״ר מיכה רוטשילד
הר״ר אברהם שטיינר
הר״ר ישכר שטרן

תודה - לרבנים שפעלו עבורי

תודה - לשולחי המכתבים, למצרפי הטלכרטים, לעסקנים, לשתדלנים, למבצעי השליחויות, למעודדים, לתומכים, לתורמים, למתרימים, למתפללים עבורי, למוסרי ההודעות בתא הקולי.

תודה - לתינוקות של בית רבן שבזכותם ניתן לי הכח לשרוד.

ובמיוחד ברצוני להודות לביקורים של רבנים ואחמי"ם שבאו לחזקני, הסדר הוא לפי סדר הגעתם לביקור:

כ"ק אדמו"ר מלעלוב ב"ב שליט"א

הרה"ח רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א

כ"ק אדמו"ר מלעלוב ירושלים שליט"א

כ"ק מרן הגאב"ד הגרי"מ דושינסקיא שליט"א

הגאון הגדול ר' יעקב בלוי שליט"א, חבר הבד"צ

הגאון הגדול ר' משה הלברשטאם שליט"א, חבר הבד"צ

הגאון הצדיק ר' זלמן לייב טייטלבוים שליט"א רב ור"מ דחסידי סטמר

הרה"ג ר' גרשון שטמר שליט"א, יו"ר הנהלת העדה החרדית

הרה"ח המפואר רבי משה פרידמן שליט"א, משב"ק של אדמו"ר שליט"א

הרה"ח המפואר רבי אליעזר קעסטנבוים שליט"א, בונה ומנהל קריית ויואל משה

העסקן הר"ר אפרים שטרן שליט"א

יש לציין שלביקור הגדול הזה היה מתוכנן שהאורח הגדול בנו בכורו של כ"ק מרן אדמו"ר מסטמר שליט"א ה"ה הגאון הצדיק ר' אהרן טייטלבוים שליט"א רב ואב"ד קרית ויואל משה מאנארא, היה אמור להשתתף עם הפמלייה החשובה ורק משום תקלה טכנית, נבצר ממנו להשתתף, ולמרות כל זאת, עשה מאמצים על אנושיים עד לדחיית טיסתו חזרה לארה"ב ביום נוסף, ורק עקב עקשנות של נציבות השב"ס לא איסתעייא מילתא, ומיד בחזרתו לארה"ב שיגר אליי מכתב ארוך, מלא חיזוק ותוכן רב שהשתרע על פני שלושה עמודים.

הגאון האדיר הר״ר חיים קנייבסקי שליט״א

הגאון האדיר הר״ר אהרן לייב שטיינמן שליט״א

הגאון האדיר הר״ר שמואל אויערבאך שליט״א

הגאון האדיר הר״ר חיים ברים שליט״א

כ״ק אדמו״ר מתולדות אהרן שליט״א

הגאון האדיר הר״ר נתן קופשיץ שליט״א

עוד יצויין כי כ״ק אדמו״ר מתולדות אברהם יצחק שליט״א תכנן לבוא לביקור אלי ובגלל סיבה בריאותית, נמנעה ממנו הגעתו.

ח״כ מאיר פרוש שליט״א

ח״כ אברהם לייזרזון שליט״א

ח״כ משה גפני שליט״א

ח״כ שמואל שמעלקה הלפרט שליט״א

תודה מיוחדת לאנשי המשטרה והשב"ס

שלא רצחוני נפש!!!

נספח

תמונות נבחרות

מהמערכה על קודשי ישראל

מלחמה

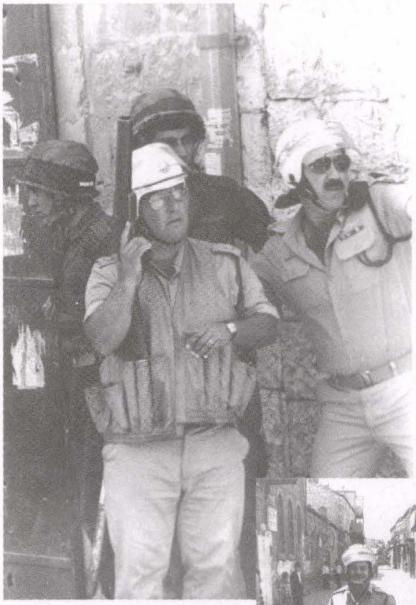

POLICE
שטרה

משטרה
31-050-ת

POLICE
משטרה

דמוקרטיה!
נתניהו מושיב
קטינים בכלא

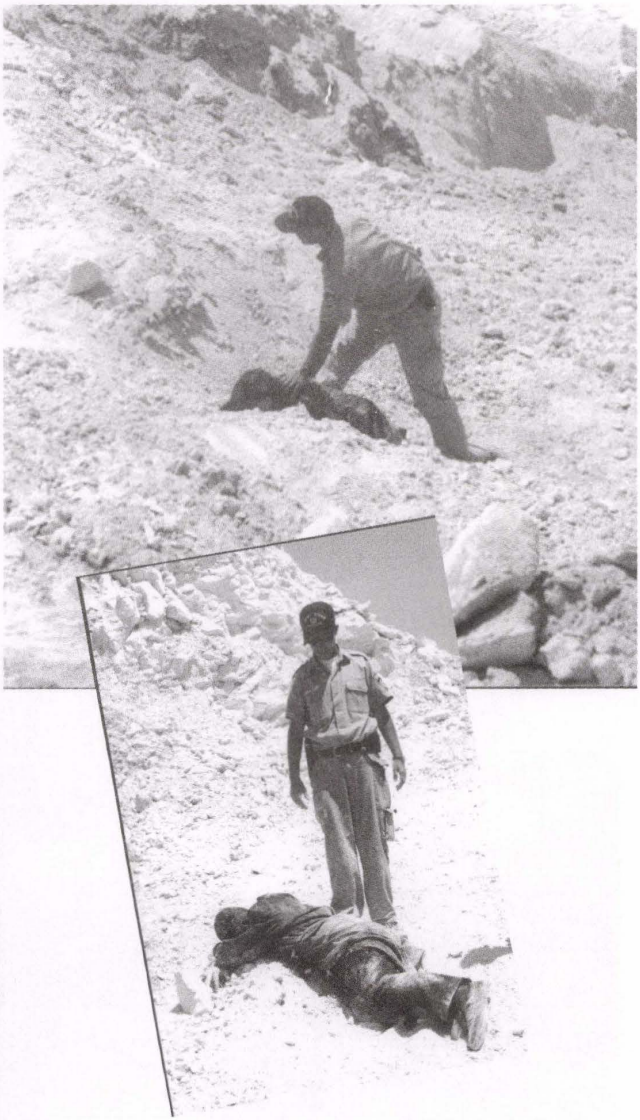

POLICE

"...החדר היה ריק. ידיי היו נתונות באזיקים. השעה מאוד מאוחרת. הייתי עייף ורצוץ. במוחי התרוצצו אינספור שאלות. ניסיתי להשליט בהם סדר. ציפור קטנה לחשה באוזני, "אין עוד מלבדו!". אה, כמה טוב ומרגיע, מעודד ומנחם. כמה עוצמה יש בשלוש מילים בודדות. כמה מאושר הנני שהם חדרו לתודעתי בדיוק ברגעים שבהם אני כה זקוק להם. תודה לך ה'! - לחש ליבי".

"אין עוד מלבדו" - אלו שלושת המילים שעוברות כחוט השני ביומן מרתק וסוחף שנקרא בנשימה עצורה. כל שורות היומן נכתבו מאחורי סורג ובריח, בידי "אסיר ציון", רבי שמואל קורנבליט, במהלך החודשים הרבים בהם שהה בבית המעצר והכלא.

עדות מכלי ראשון, ספוגה ברגש יהודי עשיר, רווי עוצמה ונשמה.